

CAMPBELL BLACK
INDIANA JONES
și
TAINA TAINELOR

roman de Campbell Black, după un scenariu de Laurence Kasdan
un subiect de George Lucas și Philip Kaufman

CAMPBELL BLACK

**INDIANA JONES ȘI
TAINA TAINELOR**

Traducere: MARIA-ANA TUPAN

Titlul original:
Raiders of the Lost Ark
Editura ELIT COMENTATOR
BUCUREȘTI
1993

*Pentru Teri Lin Mao Hong, cu
tăcere și cu lacrimi. Și cu dragoste.*

„O femeie pe care o cunosc mi-a povestit că s-a măritat cu soțul ei pentru că întotdeauna spunea ceva neașteptat – un motiv bun pentru căsnicie, mi-am zis.”

FREYA STARK
Porțile de sud ale Arabiei

1.

Peru

Se afundau în întunecimea verde, misterioasă, amenințătoare a junglei. Puținele raze de soare ce răzbăteau prin plafonul ramurilor înalte și al lianelor șerpuitoare aruncau o lumină pală, lăptoasă. Aerul, umed și lipicios, se înălța ca un zid. Păsările țipau alarmate, de parcă ar fi căzut pe neașteptate într-o plasă uriașă. Insecte sclipitoare mișunau la picioare, felurite animale se chemau din frunziș, scoțând țipete stridente. În primitivismul său, acel loc putea să pară un tărâm pierdut, un punct neînregistrat pe hartă, neumblat – undeva la capătul lumii.

Opt oameni își croiau drum cu greu pe o cărare îngustă, oprindu-se din când în când pentru a reteza o liană ce li se punea de-a curmezișul, ori o creangă ce se legăna deasupra. În fruntea micului grup, înainta un bărbat înalt, purtând o jachetă de piele și pălărie de fetru. În urma sa veneau doi peruvieni. Care examinau jungla cu multă precauție și cinci indieni din tribul Quechua, luptându-se nervoși cu perechea de măgari care căra provizii și bagaje. Căpetenia grupului se numea Indiana Jones. Un tip mușchiulos, arătând ca un

atlet care nu a trecut încă de prima tinerețe. Îi crescuse de câteva zile o barbă blondă, murdară și câteva dăre de sudoare brăzdau un chip ce va fi fost cândva frumos la un mod convențional, fotogenic. Minuscule riduri se adunau acum în jurul ochilor și la colțurile buzelor, făcându-te să bănuiești, dincolo de frumusețea aproape inexpressivă, un caracter profund. Era ca și cum înfățișarea sa ar fi început să fie marcată, încetul cu încetul, de experiență.

Indy Jones nu se mișca la fel de precaut ca peruvienii; încrederea în sine dădea impresia că mai curând el era băștinașul acelor locuri. Semeția aparentă nu-i afecta însă starea de veghe. Era suficient de vigilent ca să-și arunce din când în când, abia perceptibil, privirea într-o parte și-n alta, așteptându-se în orice clipă să descopere în junglă o amenințare, un pericol. Desprinderea bruscă a unui ram, sau pârâitul lemnului putrezit erau pentru el semnele, punctele cardinale ale primejdiei. Uneori se oprea, își scotea pălăria și își ștergea transpirația de pe frunte, întrebându-se ce-l supăra mai mult – umiditatea sau nervozitatea indienilor. Atât de des li se întâmpla să vorbească repezit unul cu altul; în rafalele limbii lor ciudate, o limbă ce-i amintea lui Indy de sunetele emise de păsările junglei, de făpturi ale frunzișului de nepătruns și ale cețurilor ce se ridicau statornic.

Privi în jur la cei doi peruvieni. Barranca și Satipo. Și înțelese cât de

puțin se încredea în ei și totuși cât de mult se vedea silit a depinde de ei pentru a obține ceea ce dorea din acea junglă.

Ce mai echipă gândi el. Doi peruvieni lunecoși; cinci indieni înspăimântați și doi catări încăpățânați. Iar căpetenia lor sunt eu. Care m-aș fi descurcat mai bine cu o trupă de puștani cercetași.

Indy se întoarse către Barranca și, deși era convins că știe răspunsul, îl întreabă:

— Despre ce vorbesc indienii?

Barranca păru iritat.

— Despre ce vorbesc ei mereu, Senor Jones? Blestemul. Iar și iar despre blestem.

Indy ridică din umeri, uitându-se lung înapoi către indieni. Le înțelegea superstițiile, credințele și, într-un fel, simțea chiar compasiune pentru ei: Blestemul – vechiul blestem al Templului Războinicilor Chachapoyeni. Qechuanii crescuseră cu el; era ceva ce ținea de esența credinței lor religioase.

— Zi-le să se potolească, Barranca, îi ceru el peruanului. Spune-le că n-o să li se întâmple nici un rău.

Leacul vorbelor goale. Se simțea ca un vraci care administrează un ser neîncercat încă. De unde naiba putea ști că n-o să li se întâmple nimic?

Barranca îl privi lung pe Indy câteva clipe, după care se adresă pe un ton aspru indienilor. Aceștia rămaseră o vreme tăcuți – o tăcere a spaimei înăbușite. Încă o dată lui Indy i se făcu milă de ei! Cele câteva cuvinte vagi de încurajare nu puteau risipi superstiții de secole. Își puse din nou pălăria pe cap și

porni încet pe cărare, asaltat de miasmele junglei, emanând de la vegetația în creștere, duhori ale putreziciunii: schelete năpădite de viermi, putregaiuri de lemn, plante în descompunere. Și doar existau locuri mult mai atrăgătoare.

În clipa următoare se trezi gândindu-se la Forrestal, imaginându-și-l cum străbătea el aceeași cărare cu ani în urmă, cuprins de febra curiozității, pe măsură ce se apropia de Templu. Dar oricât de bun va fi fost Forrestal ca arheolog, el nu se mai întorsese din călătorie, iar secretele închise în templu rămăseseră în continuare ferecate acolo. Sărmanul Forrestal. Al dracului epitaf mai era moartea în locul acela uitat de lume și de Dumnezeu. Nu era tocmai genul de final pe care să și-l fi dorit Indy pentru sine.

Înaintă din nou, urmat de restul grupului. Jungla urma în acel moment cursul unui canion, iar cărarea se cocoța pe peretele acestuia ca o cicatrice veche. Se ridicau de la sol aburi ușori care, după cum știa el, aveau să se îndesească tot mai mult, pe măsură ce ziua înainta. Cețurile erau închise în capcana canionului ca niște pânze țesute de copacii înșiși.

Un papagal uriaș, viu colorat, ca un curcubeu proaspăt răsărit, aruncă un țipăt din tufișuri și zbură în copaci, făcându-i să tresară. Și pe urmă indienii se porniră din nou să dezbată aprins, gesticulând sălbatic, îndemnându-se unul pe altul. Barranca se întoarse și-i aduse la tăcere cu o poruncă strașnică –

dar Indy știa că avea să fie din ce în ce mai greu să-i stăpânești cu duhul blândeții. Le simțea spaimile la fel de bine ca umezeala ce-i intra în oase. Pe lângă aceasta, indienii contau mai puțin pentru el decât neîncrederea tot mai mare în cei doi peruani. Mai ales în Barranca. Era un instinct visceral pe care se bizaia, o intuiție pe care o avusese mai tot timpul călătoriei. Acum era mai puternică însă. Știa că Barranca i-ar fi putut reteza beregata pentru câteva arahide sărate. Nu mai e mult, își zise el.

Iar când înțelese că se află în vecinătatea Templului. Când înțelese cât de aproape era de idolul Chachapoyenilor. Simți străvechiul freamăt al adrenalină scuturându-l tot: împlinirea unui vis, un legământ făcut pe vremea când nu era decât un novice în ale arheologiei. Era ca și cum s-ar fi înapoiat cu cincisprezece ani în trecut, regăsind familiarul simțământ al miraculosului. Îndemnul obsesiv de a face lumină în locurile întunecate ale istoriei ce-l călăuzise de la început către arheologie.

Un vis, gândi el. Un vis ce prinde contur, transformându-se dintr-o nebuloasă în ceva tangibil. Iar acum simțea vecinătatea Templului până în măduva oaselor.

Se opri și ascultă din nou la sporovăială indienilor. Știau și ei. *Știu cât suntem de aproape acum.* Și asta îi sperie. Înaintă mai departe. Printre copaci se putea zări o spărtură în peretele canionului. Cărarea devenise

aproape invizibilă: înăbușită de liane, sufocată de plantele cu bulbi ce se târau peste rădăcini – rădăcini ce aveau aspectul unor excrescențe, produse de spori, ce se lăsau purtați ici și colo prin văzduh, căzând la întâmplare. Indy le reteza, răsucindu-și brațul cu energie, încât cuțitul său cu lamă sfâșia obstacolele, de parcă acestea nu ar fi fost altceva decât hârtie poroasă. La naiba cu jungla. Nu trebuie să îngădui naturii – chiar și celei mai perverse, mai neîmblânzite – să te înfrângă. Când se opri, era lac de sudoare și-l dureau mușchii. Îl încercă un simțământ plăcut însă, privind vâlmășagul de liane zdrobite, de rădăcini retezate. Apoi deveni conștient de ceața ce se îndesea; nu era o ceață rece, nu era o briză răcoroasă, ci ceva născut din însăși sudoarea junglei. Își ținu respirația și înaintă de-a lungul coridorului viu. Respirația i se tăie din nou când ajunse la capătul cărării.

Se afla acolo! Iată-l!

În depărtare, ascuns în parte de arbori, se înălța *templul*.

O clipă îl absorbiră straniile conexiuni ale istoriei, sentimentul permanenței, al unei continuități care-i îngăduia unui om pe nume Indiana Jones să trăiască în anul 1936 și să privească o construcție ce fusese înălțată cu două mii de ani în urmă. Uluit.

Copleșit. Un simțământ de umilință. Dar nici una din aceste descrieri nu era cu adevărat potrivită. Nu exista cuvânt pentru ceea ce simțea el acum.

O vreme nu putu spune nimic.

Contempla edificiul pierdut și se minuna de energia înghițită de o asemenea construcție în inima unei jungle necruțătoare. Strigătele indienilor îl smulseră din reverie, readucându-l cu brutalitate în prezent. Întorcându-se, îi văzu pe trei dintre ei fugind înapoi pe cărare și părăsind asinii. Barranca își scoase pistolul, luându-i la ochi pe fugari, dar Indy îi înșfăcă încheietura mâinii și i-o răsuci ușor, silindu-l să se întoarcă spre el.

— Nu, îi zise.

Barranca îl învinui cu privirea.

— Sunt niște lași, Senor Jones.

— N-avem nevoie de ei, răspunse Indy. Și nici să-i ucidem.

Peruanul își puse pistolul la loc, îi aruncă o privire tovarășului său Satipo, după care se întoarse din nou către Indy:

— Cine va căra proviziile în lipsa indienilor, Senor? Nu ne-am învoit ca Satipo și cu mine să facem treabă de slugă, nu?

Indy îl privi lung pe peruan, impresionat de întunecimea glacială din adâncul ochilor lui. Nu și-l putea imagina zâmbind vreodată. Nu-și putea imagina lumina furișându-se în sufletul lui Barranca. Indy își amintea că mai văzuse asemenea ochi ca de mort: erau ai unui rechin.

— Putem arunca proviziile. Luăm ceea ce ne-a mânat până aici și ne putem întoarce la avion pe înserate. Nu mai avem nevoie de provizii acum.

Barranca se juca nervos cu pistolul.

Un împătimit al pistolului, gândi Indy.

Trei indieni morți nu ar fi însemnat nimic pentru el.

— Lasă pistolul, îi zise Indy. Nu-mi plac pistoalele, Barranca, decât atunci când am eu degetul pe trăgaci.

Barranca ridică din umeri, aruncându-i o privire lui Satipo; între ei se stabili un soi de complicitate mută. Vor alege momentul potrivit, gândi Indy. Vor ataca la timpul potrivit.

— Puneți-l înapoi la cingătoare, *okay?* îi ceru Indy.

Aruncă o privire scurtă celor doi indieni rămași, terorizați de Satipo. Spaima îi aruncase într-un fel de transă; parcă ar fi fost hipnotizați.

Indy se întoarse către Templu, sorbindu-l din ochi, bucurându-se intens de clipă. În jurul său cețurile se îndeseau, era o conspirație a naturii, de parcă jungla ar fi intenționat să-și păstreze secretele pentru totdeauna.

Satipo se aplecă și smulse ceva din scoarța unui copac. Apoi întinse mâna către Indy. În podul palmei se afla o mică săgeată.

— Hovitos, spuse Satipo. Otrava e încă proaspătă. Trebuie să fie pe urmele noastre.

— De-ar fi știut că suntem aici ne omorau deja, răspunse Indy liniștit.

Luă săgeata. Cruze și eficienți. Se gândea la tribul Hovitos. La legendara lor sălbăticie, la atașamentul lor istoric față de Templu. Erau îndeajuns de superstițioși ca să se țină departe de el, dar cu siguranță suficient de geloși pentru a ucide pe oricine s-ar fi îndreptat

într-acolo.

— Să mergem, îi îndemnă el. Să isprăvim ce am început.

Fură siliți să-și croiască din nou drum retezând și cosind ierburile încâlcite, plantele agățătoare ce se ridicau de sub tălpi ca niște lanțuri ce așteptau să-i încătușeze.

Transpirat tot, Indy se opri; își lăsă cuțitul să i se legene la șold. Cu coada ochiului observă cum unul din indieni trage de o creangă groasă.

Țipătul indianului îl făcu să se răsucească brusc, cu cuțitul ridicat în aer de data aceasta. Țipătul sălbatic al indianului fu cel care îl grăbi în direcția ramurii de copac, tocmai în clipa în care quechuanul, urlând în continuare, se făcu nevăzut în adâncimea junglei. Celălalt indian îl urmă, cuprins de panică, sfărâmând nebunește în drumul său crenguțele rămuroase și plantele țepoase. Dispăruseră amândoi. Cu cuțitul ridicat, Indy trase de creanga ce-i băgase în sperieți pe indieni. Era gata să se repeadă la acel ceva ce-i îngrozise, indiferent ce va fi fost, gata să-și împlânte cuțitul. Trase creanga la o parte.

Se profila dincolo de vălătucurile de ceață.

Sculptat în piatră, aflat dincolo de timp, cu un chip născut de un coșmar întunecat, trona acolo un demon al Chachapoyenilor. Îl studie preț de o clipă, conștient de răutatea întipărită pe fața lui imobilă și-și dădu seama că fusese așezat acolo pentru a păzi Templul, ca

să-i sperie pe toți cei care se abăteau într-acolo. O operă de artă, gândi el, întrebându-se fugitiv cine-i vor fi fost creatorii, care le era credința, ce spaimă superstițioasă putuse inspira un coșmar atât de îngrozitor precum acea statuie.

Cu un efort, întinse mâna, atingând ușor umărul demonului.

Deveni apoi conștient de altceva, ceva și mai tulburător decât chipul de piatră. Mai straniu încă.

Tăcerea.

O tăcere nefirească.

Nimic. Nici o pasăre. Nici o insectă. Nici o pală de aer care să smulgă șoapte copacilor. Un zero absolut, ca și cum totul ar fi murit deodată. Ca și cum totul ar fi fost înăbușit, amuțit de o mână distrugătoare, nedumnezeiască. Își duse mâna la frunte. Rece, acoperită de broboane reci. Strigoi, gândi el. Bântuie în acest loc. O asemenea tăcere îți puteai imagina doar înaintea Creațiunii.

Se depărtă de chipul de piatră, urmat de cei doi peruani, care păreau neobișnuit de supuși.

— Ce-i asta, pentru numele Domnului? întrebă Barranca.

Indy ridică din umeri.

— Ah, vreun idol vechi. Ce altceva? Fiecare chachapoyan trebuia să aibă așa ceva, nu știai?

Barranca îl privi sumbru.

— Uneori păreți să priviți lucrurile astea cu multă ușurință, Senor Jones.

— Mai am și altă soluție?

Ceața se târa, se încolăcea, îi prindea în ghearele ei. Părând să-i împingă înapoi

pe cei trei bărbați. Indy străpunse cu privirea aburii, scrutând intrarea în Templu, complicatele frize primitiva care, cu trecerea timpului, fuseseră năpădite de vegetație: devălmășie de tufișuri, frunze, iederă. Ceea ce-i reținea însă în mod deosebit atenția era chiar intrarea întunecată, deschizătura rotundă, precum gura unui stârv. Parcă îl vedea pe Forrestal trecând pragul acelei guri negre către moarte. Sărmanul de el.

Barranca se zgâi la intrarea în templu.

— Cum să ne încredem în dumneavoastră, Senor Jones? Nimeni n-a ieșit de-acolo viu. De ce v-am da oare crezare?

Indy îi zâmbi.

— Barranca, Barranca, trebuie să înveți că până și un biet *gringo* spune uneori adevărul. Hai, ce zici?

Și scoase o bucată de pergament împăturit din buzunarul cămășii. Se uită fix la fețele celor doi peruani. Expresia lor era atât de limpede, privirile atât de lacome. Indy se întrebă câte gâtlejuri fuseseră retezate pentru ca acei doi ticăloși să obțină cealaltă jumătate.

— Acesta, Barranca, îți va ține loc de credință, zise el, întinzând pergamentul pe pământ.

Satipo scoase o bucată asemănătoare de pergament din buzunarul său, întinzându-l alături de cel al lui Indy. Cele două jumătăți se potriveau perfect. O vreme nimeni nu zise un cuvânt; ajunseseră la punctul maximei precauții, după cum știa Indy – iar el aștepta încordat să vadă ce se va întâmpla.

— Ei bine, *amigos*, zise el, iată-ne parteneri de afaceri. Avem ceea ce ați putea numi interese comune. Între noi se întinde un plan complet al pardoselii Templului. Avem ceea ce nimeni n-a mai posedat vreodată. Acum, presupunând că acel stâlp care marchează colțul...

Mai înainte să-și poată sfârși fraza, văzu, ca într-o secvență derulată cu încetinitorul, cum Barranca duce mâna la pistol. Văzu cum mâna subțire și tuciurie se încleștează pe patul de argint – și atunci acționează. Indiana Jones se mișcă mai repede decât l-ar fi putut urmări peruanul; mișcările sale erau un caleidoscop amăgitor, o fantasmă; se îndepărtă de Barranca și, ducând mâna la spate, sub jacheta de piele, scoase o vână de bou făcută colac, înșfăcând puternic mânerul. Mișcările sale se legau perfect, o paradă grațioasă de forță musculară, de încordare și echilibru, brațul și vâna alcătuind un singur corp, unul în prelungirea celuilalt. Învârti vina, despiciând aerul, privind-o cum se înfășoară strâns pe încheietura mâinii lui Barranca. Trase apoi în jos, făcând-o să se înfășoare și mai strâns și arma se descărcă în pământ. Câteva clipe peruanul nu se mișcă. Se holba uluit la Indy, un amestec de zăpăceală, durere și ură, izvorâte din faptul că celălalt se dovedise mai isteț decât el, din umilință. Iar mai apoi, când strâmtoarea biciului slăbi, Barranca făcu stânga-mprejur și fugi. Dispărând în urma indienilor prin junglă.

Indy se întoarse către Satipo. Acesta

își ridică brațele.

— Vă rog, Senor, băigui el, n-am știut nimic, absolut nimic despre planul său. E nebun. Vă rog să mă credeți, Senor.

Indy îl privi o clipă, după care încuviință din cap și adună de pe jos bucățile de hartă.

— Poți lăsa mâinile în jos, Satipo.

Peruanul păru să respire ușurat și-și coborî brațele cu o mișcare țeapănă.

— Avem planul pardoselii, zise Indy. Așa încât ce mai așteptăm?

Zicând acestea, se îndreptă către intrarea Templului.

Dăinuia acolo un iz de veacuri, mirosuri încătușate ale unor ani lungi de tăcere și întuneric și o boare umedă, supărată de junglă, de plante în descompunere. Din tavan picura apă. Prelingându-se printre firele de mușchi. În coridor se auzeau mișunând rozătoare, grăbindu-se într-o parte și-n alta. Iar aerul – aerul era neașteptat de rece, neatins de lumina soarelui, pe veci umbrit. Indy mergea înaintea lui Satipo, ascultând ecourile propriilor pași.

Ciudate zgomote, gândi el. Tulburau somnul morților și, pentru o clipă, avu simțământul că se află în locul nepotrivit, la timpul nepotrivit, ca un tâlhar, ca unul pus pe distrugerea unor relicve ce zăcuseră prea mult timp în pace.

Cunoștea bine sentimentul acela, al unui făcător de rele. Nu era genul de emoție care să-i facă plăcere, căci aducea prea mult cu impresia lăsată de un invitat plicticos la o petrecere, altminteri

reușită. Își urmărea umbra mișcându-se în lumina torței purtate de Satipo.

Coridorul cotea și se răsucea pe măsură ce se adâncea în interiorul Templului. Din când în când, Indy se oprea și examina harta la lumină, încercând să-și amintească detaliile planului. Simțea nevoia să bea ceva, avea gâtul foarte uscat, limba de asemenea, dar nu voia să se oprească. Auzea ticăitul unui ceas în creier și fiecare tic-tac îi spunea: *Nu ai timp, nu ai timp...*

Cei doi bărbați trecură prin fața unor lespezi tăiate în ziduri. Din loc în loc, Indy se oprea pentru a examina obiectele expuse pe etajerele de piatră. Le cercetă pe rând, dând la o parte unele cu un aer expert, în vreme ce altele și le strecura în buzunare. Mici monede, minuscule medalioane, piese de ceramică suficient de mici pentru a le purta asupra sa. Știa ce are valoare și ce nu. Ele nu reprezentau însă nimic în comparație cu obiectivul expediției sale – Idolul.

Se mișca mai repede acum, în vreme ce peruanul grăbea în urma sa, gâfâind în efortul de a ține pasul cu Indy. Deodată Indy se opri brusc, dezechilibrându-se ușor.

— De ce ne-am oprit? întrebă Satipo, a cărui voce suna de parcă i-ar fi luat foc plămânii.

Indy nu spuse nimic, rămase locului ca înghețat, abia respirând. Neînțelegând ce se întâmplă, Satipo făcu un pas spre el, dădu să-i atingă brațul; înțepeni însă la rândul-i cu mâna suspendată în aer.

O uriașă tarantulă neagră se târa pe

spinarea lui Indy, înnebunitor de încet. Indy îi simțea picioarele înaintând puțin câte puțin spre pielea dezgolită a cefei. Așteptă, așteptă un timp ce părea fără sfârșit, până ce oribila vietate i se așeză pe umăr. Intui panica lui Satipo, pornirea lui de a da drumul unui țipăt și a sări în lături. Știa că trebuie să se miște rapid, dar prudent, astfel încât Satipo să n-o ia la sănătoasa. Cu o mișcare suplă își plesni umărul cu palma, azvârlind păianjenul în întunecimea coridorului. Ușurat, porni din nou la drum, când auzi exclamația de spaimă a lui Satipo. Se întoarse pentru a descoperi încă doi păianjeni căzuți pe brațul peruanului. Vâna de bou a lui Indy despică umbrele, aruncând insectele la pământ. Călcă pe păianjenii puși pe fugă, strivindu-i sub talpa cizmei.

Satipo păli, părând gata să leșine. Indy îl prinse de braț, până ce acesta își recăpătă cumpătul. După care arheologul îi arătă o mică încăpere la capătul coridorului, luminată de o singură suliță de lumină ce se strecura printr-un orificiu din acoperiș. Uitară de tarantule; Indy știa că alte pericole pândeau înaintea lor.

— Ajunge, Senor, murmură Satipo. Să ne întoarcem.

Indy nu zise nimic. Continuă să privească lung în direcția încăperii, mintea sa lucrând deja intens, făcând presupuneri, imaginația sa ajutându-l să-și croiască drum în gândirea oamenilor care construiseră acel lăcaș cu atât de mult timp în urmă. Ei vor fi dorit

fără îndoială să apere comoara Templului gândi el. Ei vor fi ținut să înalțe bariere, să întindă capcane, să se asigure că nici un străin nu va ajunge vreodată în inima Templului.

Se apropie și mai mult de intrare acum, mișcându-se cu precauția instinctivă a vânătorului care simte pericolul mai înainte de a percepe vreun semn al lui. Se aplecă, pipăi pardoseala, găsi lujerul gros al unei iedere, îl trase după sine, după care întinse brațul și-l aruncă în încăpere.

O fracțiune de secundă nu se întâmplă nimic. După care se auzi un uruit ușor, un scârțâit și pereții încăperii părură să se deschidă în momentul în care niște uriașe țepușe de metal, ca maxilarele unui rechin imaginar, se cuplară zgomotos în mijlocul încăperii. Indiana Jones zâmbi, admirând truda proiectanților Templului, viclenia înfiorătoare a capcane. Peruianul înjură în barbă și-și făcu cruce. Indy era pe cale să spună ceva când observă ceva înfipt în uriașele țepe. Nu-i luă mai mult de o clipă pentru a identifica trupul spintecat de metalul ascuțit.

Forrestal.

Pe jumătate schelet. Pe jumătate carne. Cu fața conservată grotesc de temperatura scăzută a camerei, cu expresia de mirare dureroasă încă întipărită acolo, parcă anume păstrată neschimbată pentru a avertiza pe oricine ar mai îi încercat să pătrundă în încăpere. Forrestal străpuns de țepușe prin piept și vintre, cu sângele înnegrit

încă vizibil pe costumul lui kaki, destinat expediției în junglă – pete ale morții – liseuse, exclamă Indy în gând. Nimeni nu merită o asemenea soartă. Nimeni. Se lăsă o clipă copleșit de amărăciune.

Ai căzut ca musca-n lapte, amice. Nu era de tine treaba asta. Ar fi trebuit să rămâi în sala de curs. Indy deschise ochii, apoi pași în încăperea și scoase leșul arheologului din țepușele în care era înfipt și-l așeză pe jos.

— L-ați cunoscut pe acest om? întrebă Satipo.

— Mda, l-am cunoscut.

Peruanul își făcu din nou semnul crucii.

— Eu cred, Senor, că ar fi poate mai bine să nu mai înaintăm de aici.

— Doar n-ai să te lași descurajat de un asemenea fleac, Satipo.

O vreme Indy nu mai spuse nimic. Urmări cum țepule de metal încep să se retragă încet, lunecând înapoi către zidul din care apăruseră. Se minună de mecanica simplă a dispozitivului – simplă și fatală.

Indy îi zâmbi peruanului, atingându-i deodată umărul. Omul transpira din belșug și tremura. Indy pași în interiorul încăperii, atent la țepușele de metal, privind cum se așază în ziduri vârful lor respingătoare. După o vreme îl urmă și peruanul șoptind ceva pentru sine. Traversară încăperea și ieșiră într-un coridor drept, lung de vreo cincizeci de picioare. La capătul lui se afla o ușă, luminată de soarele ce pătrundea înăuntru.

— Suntem aproape, zise Indy, atât de aproape!

Studie din nou harta mai înainte de a o împături, memorizând detaliile. Nu se mișcă însă numaidecât. Ochii săi scrutau aerul în căutarea altor capcane, altor curse.

— Nimic nu pare suspect, își dădu Satipo cu părerea.

— Asta-i ce mă îngrijorează, prietene.

— E în ordine, zise din nou peruanul. Să mergem.

Cuprins deodată de nerăbdare, Satipo păși înainte. Piciorul său drept lunecă însă pe pardoseală.

Se prăbuși strigând. Indy se mișcă iute, îl înhăță pe peruan de cingătoare și-l trase înapoi. Satipo se prăbuși epuizat la pământ.

Indy examinează pardoseala în locul unde alunecase peruanul. Pânze de păianjen, o țesătură densă, străveche, peste care se așternuse un strat de colb, dădeau impresia unei podele. Se aplecă, apucă o piatră și-i dădu drumul prin păienjeniș. Nu se auzi nimic, nici un sunet, nici un ecou nu-i răspunse.

— E mult până jos, mormăi Indy.

Cu respirația tăiată, Satipo amuțise.

Indy caută cu privirea peste păienjeniș, către ușa luminată de soare. Cum să străbați această prăpastie, când podeaua nu există?

— Cred că acum o să ne întoarcem, Senor, nu-i așa? întrebă Satipo.

— Nu, răspunse Indy, eu cred că mergem înainte.

— Cum? Cu aripi? La așa ceva v-ați

gândit?

— N-ai nevoie de aripi ca să zbori, prietene.

Își scoase vâna de bou, scrută plafonul. Mai multe grinzi sprijineau acoperișul. Puteau fi putrede, gândi el. Pe de altă parte, puteau fi destul de puternice pentru a-i susține greutatea. Merita să încerce, în orice caz. Dacă nu-i reușea planul, puteau să-și ia adio de la idol. Aruncă vâna, făcând-o să se înfășoare în jurul unei grinzi, după care, se lăsă pe ea cu toată greutatea, încercându-i rezistența.

Satipo clătină din cap.

— O, nu. Suntem nebuni.

— Te poți gândi la o cale mai bună, prietene?

— Vâna n-o să ne țină. Grinda o să pocnească.

— Scutește-mă de pesimism, spuse Indy. Ai încredere în mine. Fă doar ce-ți spun, de-acord?

Indy își încheștă ambele mâini pe mânerul vânei, trase din nou de ea pentru a o încerca, după care se aruncă în gol conștient tot timpul pe podeaua iluzorie de sub el, de întunecimea prăpastie! Ce se căsca sub straturile de păienjeniș și praf, conștient de posibilitatea ca grinda să pocnească; vâna s-ar desprinde și atunci... nu avu timp să mediteze însă la această perspectivă întunecată. Porni cu mâinile încheștate de vână, simțind curentul de aer stârnit de propriul trup în zbor. Se lăsă purtat de elan până ce fu sigur că se află dincolo de prăpastie, după care își

dădu drumul, atingând pământul. Aruncă vâna peruanului, care șopti ceva în spaniolă, ceva care, după cum era încredințat Indy, trebuia să aibă o semnificație religioasă. Se întrebă vag dacă exista pe undeva, în bolțile Vaticanului, vreun sfânt patron al celor care aveau ocazia să călătorească pe-o vână de bou.

Îl privi pe peruan, care ateriză alături de el.

— Ți-am zis eu? Mai grozav decât cu autobuzul.

Satipo nu spuse nimic. Chiar și la lumina aceea chioară, Indy îi putea distinge paloarea. Arheologul înfipse mânerul în formă de pană al vânei în zid.

— Pentru drumul la întoarcere, explică el. Nu călătoresc niciodată numai dus.

Peruanul ridică din umeri, în vreme ce intrau pe ușa în care bătea soarele într-o încăpăre mare, acoperită de o cupolă, prin orificiile căreia se proiectau fâșii de lumină peste mozaicul alb-negru al pardoselei de ceramică. Privirea lui Indy fu atrasă de ceva aflat în partea opusă a încăperii, ceva ce-i tăie respirația. Înfiorându-l și bucurându-l într-un fel pe care nu l-ar fi putut defini.

Idolul!

Așezat pe un soi de altar, arătând deopotrivă fioros și seducător, forma sa aurie sclipind la lumina torței și a soarelui ce se cernea înăuntru prin acoperiș.

Idolul Războinicilor Chachapoyeni!

Se simți atunci cuprins de o poftă irezistibilă, de dorința de a traversa în

goană încăperea, ca să poată atinge cu propriile-i mâini acea minune înconjurată de capcane și obstacole. Dar ce soi de capcană perversă fusese păstrată oare pentru ultima clipă? Ce soi de cursă era întinsă în jurul Idolului însuși?

— Am să intru, zise el.

Peruanul văzu și el Idolul și nu spuse nimic. Se zgâi la statuie cu o expresie de lăcomie ce-ți dădea să înțelegi că în fața ei nimic altceva nu mai conta. Indy îl urmări o clipă, gândind: L-a văzut. I-a cunoscut fascinația. Nu se mai poate avea încredere în el. Satipo era pe punctul de a păși peste prag, când Indy îl opri.

— Ți-amintești de Forrestal? îl întreabă.

— Mi-amintesc.

Examină desenul complicat al plăcuțelor de ceramică, minunându-se de frumusețea desenului. Lângă ușă se aflau două torțe vechi, fixate în niște suporturi de metal ruginit. Întinse mâna, luă una din ele, încercând să-și imagineze chipul ultimei ființe care va fi ținut-o în mâna sa; se scursese atât amar de vreme, nu înceta a se minuna de fiecare dată cum și cel mai neînsemnat lucru putea să dureze veacuri. O aprinse, aruncându-i o privire lui Satipo, după care se aplecă și apăsă cu celălalt capăt al torței pe una din plăcuțele albe. Bătu în ea. Suna plin. Nici un ecou, nici un sunet a gol. În clipa următoare, încercă una din plăcuțele negre.

Nici nu avu timp să-și retragă brațul. Se auzi un zgomot, ceva zbura prin aer suierând; o mică săgeată se înfipse în

mânerul torței. Își retrase cu iuțeală mâna. Satipo respiră ușurat, după care arată undeva în interiorul încăperii.

— De-acolo a venit, zise el. Vedeți firida aceea? De-acolo a venit săgeata.

— Mai văd sute de alte firide, spuse Indy.

Încăperea arăta ca un fagure din pricina nișelor întunecate, fiecare conținând câte o săgeată pe care să o lanseze ori de câte ori se apăsa pe o plăcuță neagră.

— Rămâi aici, Satipo.

Peruanul își întoarse încet fața.

— Dacă insistați.

Cu torța aprinsă în mână, Indy înaintă cu precauție în încăpere, evitând plăcuțele negre, pășind peste ele pentru a ajunge la cele albe, pe care era în siguranță. Era conștient de umbra torței, de existența nișelor primejdioase, percepute acum într-un semiîntuneric, ce conțineau săgețile. Cu toate acestea idolul îi atrăgea în primul rând atenția, pur și simplu frumusețea lui devenea tot mai evidentă cu cât se apropia mai mult, lucirea hipnotică, expresia enigmatică a feței. Ciudat, gândi el: înalt de vreo cincisprezece centimetri, vechi de două mii de ani, un cocoloș de aur, a cărui față cu greu s-ar fi putut numi frumoasă – ce ciudat că oamenii își pierdeau capul pentru așa ceva, deveneau capabili de crimă: îl hipnotiza totuși și pe el și trebui să-și abată privirea. Concentrează-te asupra plăcuțelor, își spuse el. Numai asupra plăcuțelor. Nimic altceva. Nu-ți pierde acum finețea instinctului.

La picioarele sale, rășchirată pe o plăcuță albă, zăcea o mică pasăre, străpunsă de săgeți. Indy se holbă la ea o clipă, realizând că oricine va fi construit acel Templu, oricine va fi proiectat capcanele, trebuia să fi fost prea viclean pentru a se mulțumi să transforme în capcane doar plăcuțe negre; ca un joker într-un pachet de cărți, cel puțin o plăcuță albă trebuia să fi fost de asemenea primejdioasă.

Cel puțin una.

Dar dacă mai erau și altele?

Ezită transpirând. Simțind lumina soarelui ce-i cădea de deasupra, simțind cum flacăra torței îi arde fața. Păși cu grijă în jurul păsării moarte, privind la plăcuțele albe ce-l mai despărțeau de idol, de parcă fiecare ar fi fost un posibil dușman. Uneori, gândi el, numai precauția nu-ți aduce victoria. Uneori nu poți câștiga dacă nu-ți asumi și ultimul risc. Precauția trebuie să însoțească norocul – dar trebuie să fii convins că sortii sunt de partea ta. Vederea Idolului îl atrase din nou. Îl magnetiza. Și era conștient de prezența lui Satipo în spatele său, urmărindu-l din ușă, punându-și fără îndoială, la cale propria lui capcană.

Haide, își zise el. Ce naiba? Haide și la naiba cu prudența.

Se mișcă grațios ca un dansator. Cu eleganța stranie a unui om care pășește pe lame de ras. Fiecare plăcuță era acum un posibil teren minat, o capcană.

Avansă pe ocolite, pășind peste pătrățele negre, așteptând ca apăsarea

trupului său să declanșeze mecanismul care să umple cerul de șuierul săgeților. Și deodată se pomeni în vecinătatea altarului și mai aproape de idol. Trofeul. Triumful. Și ultima dintre capcane.

Se opri din nou. Inima îi bătea nebunește, pulsul zvâcnea înăbușit, sângele îi clocotea în vine. Sudoarea îi șiroia pe frunte, prelingându-i-se pe pleoape, orbindu-l. Și-o șterse cu dosul palmei. Câțiva pași încă, își spuse el. Câțiva pași numai.

Și câteva plăcuțe.

Înaintă din nou, ridicând picioarele și lăsându-le apoi ușor. Acum mai mult ca oricând avea nevoie de totală stăpânire de sine. Idolul părea să-i facă cu ochiul, să-l ademenească.

Încă un pas.

Încă un pas.

Întinse piciorul drept, atingând ultima plăcuță albă din fața altarului.

Reușise. Izbândise. Scoase o sticlă cu alcool din buzunar, o destupă și trase o dușcă zdravănă. Meriți, își zise el. Băgă sticla la loc, contemplând din nou Idolul. Ultima capcană? Se întrebă el. Oare unde ar putea fi ultima capcană? Ultimul joc cu moartea.

Gândi timp îndelungat, încercând să se transpună în mintea oamenilor care creaseră acel lăcaș, care construiseră acel sistem de apărare. Foarte bine, prin urmare vine cineva să ia idolul, deci acesta trebuie să fie ridicat, adică să fie luat de pe lespedea de piatră șlefuită, trebuie să fie ridicat fizic!

Și atunci ce se întâmplă?

Un mecanism ascuns sub idol sesizează absența greutății lui declanșând... ce? Alte săgeți? Nu, ceva încă și mai distrugător. Ceva fatal. Se gândi din nou; mintea îi lucra febril, nervii îi zvâcneau. Se aplecă examinând cu atenție baza altarului. Așchii de piatră, praf, grohotiș, sedimentate acolo de veacuri. Poate, își zise el. Poate totuși. Scoase o pungă împletită din buzunar, o goli de monezi, după care începu să o umple cu grohotiș. O cântări o vreme în palmă. Poate, își zise el din nou. Dacă reușeai să acționezi suficient de repede. Dacă puteai să o faci cu viteza necesară pentru a păcăli mecanismul. Dacă era vorba într-adevăr de acel soi de capcană.

Dacă, dacă, dacă. Prea multe ipoteze.

În alte împrejurări, știa că și-ar fi luat tălpășița, evitând consecințele atâtor necunoscute. Nu acum însă, nu aici. Se ridică, își îndreptă trupul, cântări din nou punga, întrebându-se dacă avea aceeași greutate cu a idolului. Nădăjduia că da. Se mișcă apoi cu iuțeală, ridicând idolul și așezând punga în locul lui pe piatra șlefuită.

Nimic!

Preț de o clipă ce i se păru foarte lungă, nu se întâmplă nimic.

Se holbă la pungă, apoi la idolul din mâna sa, după care deveni conștient de un zgomot ciudat, îndepărtat, un hureit precum acela al unei mașinării uriașe ce se pune în mișcare, sunetul unei lumi ce se deștepta dintr-un somn îndelungat, mugind, sfâșiind și scrâșnind prin cavitățile Templului. Piedestalul de piatră

șlefuită se scufundă brusc – zece centimetri, cincisprezece. Și atunci zgomotul se întee, asurzitor și totul începu să tremure, să se scuture, de parcă se despica însăși temelia lăcașului, căscându-se, în vreme ce tâmplăria trosnea și cărămizile se fărâmau.

Se întoarce, traversă în fugă plăcuțele de ceramică înapoi către ușă. Iar zgomotul, ca un tunet grozav, creștea rostogolindu-și ecourile prin bătrânele coridoare și încăperi. Se îndreptă spre Satipo, care ședea în ușă cu o expresie de groază adâncă pe chip.

Totul se cutremura acum, totul se mișca, alunecau cărămizile, se prăbușeau zidurile, totul. Când ajunse la ușă, se întoarce și văzu o stâncă rostogolindu-se pe podeaua de ceramică, declanșând dispozitivele săgeților ce zburau fără sens, cu miile, prin camera ce se năruia.

Satipo, respirând zgomotos și agitat, alergase în direcția vânei de bou și zbură acum pe deasupra prăpastiei. Când ajunse de partea cealaltă. Îl fixă o clipă pe Indy cu privirea.

Știam că se va întâmpla și asta! gândi Indy.

Am simțit asta. Am știut iar acum când e pe cale să se întâmple, ce pot să fac? Îl urmări pe Satipo cum trage vâna de pe grindă, adunându-și-o în mână.

— O nimica toată, Senior. Schimb la schimb. Idolul în schimbul vânei. Îmi aruncați Idolul și vă arunc asta.

Indy trăgea cu urechea la dezastrul din spatele său, în vreme ce-l urmărea pe

Satipo.

— Aveți de ales, Senor Jones? întrebă acesta.

— Să zicem că aş arunca idolul în abis, prietene? Nu te-ai alege decât cu o vână de bou pentru toată osteneala dumitale.

— Și cu ce v-ați alege *dumneavoastră*, Senor?

Indy ridică din umeri. Zgomotul din spatele său se întetea; simțea cum se cutremură Templul, cum începe să se balanseze pardoseala sub picioarele sale. Idolul! se gândi el – nu putea să-l arunce în abis, pur și simplu nu putea.

— De-acord, Satipo. Idolul în schimbul vânei.

Aruncă Idolul. Îl văzu pe Satipo înșfăcând relicva, înfundând-o în buzunar, iar mai apoi lăsând să-i cadă vâna pe podea.

— Îmi pare cu adevărat rău, Senor Jones. Adios. Și noroc bun!

— Nu poate să-ți pară mai rău decât îmi pare mie, strigă Jones, privindu-l pe peruan cum dispare în adâncul coridorului. Întreaga zidire, ca o zeitate răzbunătoare a junglei, se cutremură și mai abitir. Auzea cum cădeau și alte pietre, cum se prăbușeau stâlpii. Blestemul idolului! gândi el. Era ca la un matineu cinematografic, era genul de scenariu pe care îl urmăresc puștii cu ochii larg deschiși sâmbăta după-amiază în sălile întunecate de cinematograf. Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut – unul singur, fără vreo alternativă. Va trebui să sari, ajunsese el la ultima

concluzie. Trebuie să-ți asumi riscul de a sări peste prăpastie, nădăjduind că gravitația va fi de partea ta. Iadul se cascadează în spatele tău și chiar în fața ta se află un abis înspăimântător. Sari, așadar, zboară în întuneric și fă-ți cruce.

Sari!

Respiră adânc, se aruncă în golul de deasupra prăpastiei, cu tot avântul de care se simți în stare. Auzi în urechi șuieratul aerului dislocat. S-ar fi rugat, dacă ar fi fost genul lui, s-ar fi rugat să nu fie înghițit de nimicul întunecat de dedesubt.

Se prăbușea acum. Avântul săriturii se irosise. Se prăbușea. Nădăjduia să fie de cealaltă parte a prăpastiei.

Dar nu era așa.

Îl împresură în întunericul, simți aerul rece și mușcător ce se ridica din adânc și-și întinse brațele căutând ceva de care să se prindă, vreo margine, ceva care să-l susțină. Degetele i se afundară în buza prăpastiei, în marginea ei sfărâmicioasă și încearcă să se tragă în sus, în vreme ce marginea ceda, iar pietrele dislocate alunecau în genune. Își legăna picioarele în gol, se încleștă cu mâinile; se zbatu, precum un pește eșuat pe țărm, să se ridice, să se prindă de orice putea fi cât de cât trainic. Încordându-se, gemând, izbind cu picioarele peretele interior al prăpastiei, se luptă să se salte. Nu-l putea lăsa pe pungașul de peruan s-o șteargă cu idolul, își bălăbăni din nou picioarele, lovi în zid, căută un soi de reazim care să-l propulseze afară din prăpastie, ceva, indiferent ce. Iar Templul

continuă să se năruie ca o înduioșătoare căpiță de paie surprinsă de uragan. Gemu, își înfipse degetele în buza de deasupra, încordându-se de credea că or să-i pocnească mușchii și-or să-i pleznească vasele de sânge, se trase în sus, chiar dacă simțea cum i se rup unghiile sub greutatea trupului.

Mai mult! Se îndemnă el.

Încearcă mai tare!

Se prindea cu toată puterea, îl orbea transpirația, îi tremura tot trupul de încordare. Ceva o să plesnească în cele din urmă. Își zise. Ceva o să cedeze și atunci ai să descoperi cu adevărat ce zace pe fundul acestei genuni. Se opri, se luptă să-și adune forțele împuținute, după care se trase în sus, înaintând cu eforturi epuizante centimetru cu centimetru.

În cele din urmă fu în stare să-și treacă piciorul peste marginea prăpastiei, să se târască pe suprafața relativ sigură a pardoselei – căci și aceasta se zguduia, amenințând să se despice în fiecare clipă.

Se ridică în picioare tremurând tot și privi în lungul coridorului în direcția în care dispăruse Satipo. Se îndreptase spre încăperea în care descoperiseră rămășițele lui Forrestal. Camera cu țepușe. Camera de tortură. Și deodată Indy știu ce soartă îl pândeă pe fugar mai înainte să audă zăngănitul teribil al vârfurilor metalice și țipătul înspăimântător al peruanului trimitându-și ecoul în adâncimea coridorului. Ascultă, se aplecă pentru a-și lua vâna de bou. După care alergă în direcția

încăperii. Satipo atârna într-o parte, tras în țeapă ca un fluture de dimensiuni grotești în colecția vreunui nebun.

— Adio, Satipo, spuse Indy. După care culese idolul din buzunarul mortului.

Ocoli țepușele și se grăbi spre coridorul următor. Și în tot acest timp zgomotul creștea, asurzindu-l. Vibrându-i în tot trupul. Se întoarse și văzu un bolovan uriaș ce se rostogolea către el, cu viteză tot mai mare. Ultima capcană gândi el, capcană pentru nătăfleți. Voiseră să se asigure că și de pătrundeai în Templu și reușeai să ocolești toată recuzita sa vicleană, tot nu aveai să mai ieși viu. Alergă. Fugea nebunește spre ieșire, în vreme ce bolovanul se rostogolea năvalnic în urma sa. Se aruncă prin gura luminoasă a coridorului și ateriza în iarba deasă de la intrare exact în clipa în care bolovanul se izbea cu putere în zid. Sigilând intrarea în Templu pentru totdeauna.

Zăcu o vreme pe spate, epuizat.

A fost cât pe-acel! gândi el. Fusese prea aproape de moarte pentru a mai încerca orice altă senzație, afară de aceea de sfârșeală. Ar fi vrut să doarmă. Nu-și mai dorea nimic, decât să închidă ochii, lăsându-se transportat în întunericul ce aduce ușurarea, o relaxare profundă, fără vise. Ai fi putut muri de o mie de ori acolo. Înăuntru. Înțelese el. Ai avut mai multe prilejuri de a muri acolo decât are un om într-o viață întreagă. Apoi zâmbi, se ridică într-o rină și începu să răsucească idolul pe toate părțile.

Dar a meritat, își zise el. A meritat

toată aventura.

Examină îndelung statueta de aur.

Încă o mai studia, când zări o umbră proiectându-se asupra lui.

Speriat, se ridică în capul oaselor. Privi în sus încruntat. Îl studiau doi războinici din tribul Hovitos; aveau fețele vopsite în culorile de război și își țineau sarbacanele de bambus ca pe niște lăncii. Nu prezența indienilor îl îngrijora însă acum pe Indy, ci vederea bărbatului alb care stătea între ei în costum safari și cu cască de miner. Multă vreme Indy nu spuse nimic, lăsându-și amintirea să se limpezească. Bărbatul cu cască zâmbi – un zâmbet înghețat, ucigător.

— Belloq, murmură Indy.

Dintre toți oamenii din lume, nimeni altul decât Belloq.

Indy își mută privirea de pe chipul francezului la idolul pe care-l ținea în mână, apoi scrută spațiul din spatele lui Belloq, până la liziera pădurii, unde vreo treizeci de războinici Hovitos străjuiau pe un singur rând. Alături de indieni se afla Barranca. Barranca, zgâindu-se dincolo de Indy, cu o expresie prostească, lacomă. Era un zâmbet ce se transformă într-o expresie de uimire, apoi într-una de gheață, pustie în care Indy putu citi moarte.

Cei doi indieni de o parte și de cealaltă a peruanului trădător îi eliberară brațele și Barranca se prăbuși cu fața în jos. Avea spatele străpuns de săgeți.

— Dragă domnule doctor Jones, spuse Belloq. Ai un adevărat talent de a-ți alege

în mod eronat prietenii.

Indy nu spuse nimic... îl urmări pe Belloq cum se apleacă, luându-i idolul din mână. Examină o vreme relicva încântat, întorcând-o pe-o parte și pe cealaltă, cu o expresie de profundă admirație.

Belloq își înclină scurt capul, cu un gest ce sugera o politețe nepotrivită cu situația, o dovadă de civilitate.

— Poate te gândeai că am renunțat. După cum vezi, nu poți poseda nici un bun pe care eu să nu mi-l pot însuși.

Indy privi în direcția războinicilor.

— Și indienii se așteaptă să le dai idolul?

— Întocmai, răspunse Belloq.

— Sunt naivi, râse Indy.

— Întocmai cum spui, încuviință Belloq. Dacă ai vorbi limba lor, i-ai putea sfătui să-și schimbe părerea, desigur.

— Desigur.

Îl văzu pe Belloq întorcându-se către grupul de războinici cu idolul ridicat în aer; și atunci, într-un spectacol de o remarcabilă unitate, încât ai fi zis că e opera unui coregraf, repetată în prealabil și însușită, războinicii se așezară cu fața la pământ. Urmă un moment de prosternare, de primitivă religiozitate. În alte împrejurări, gândi Indy, aș fi fost îndeajuns de impresionat pentru a întârzia în apropiere, urmărindu-i.

În alte împrejurări, dar nu acum.

Se ridică încet în genunchi, privi spatele lui Belloq, își aruncă încă o privire rapidă către războinicii prosternați, după care o zbughi în

direcția copacilor, așteptând, în vreme ce alerga, momentul în care indienii aveau să se ridice, iar văzduhul să se umple de săgețile arcurilor lor de bambus. Se afundă printre copaci în momentul în care îl auzi pe Belloq strigând în spatele său într-o limbă care era, probabil, aceea a indienilor Hovitos. Alerga acum cu iuțeală prin frunziș, înapoi la râu și la hidroavion. Aleargă! Aleargă chiar dacă nu ți-a mai rămas un strop de energie în tine! Mai stoarce o rezervă.

Aleargă!

Și apoi auzi săgețile.

Despicând aerul, şuierând, vâjâind, compunând o melodie a morții. Alerga în zig-zag, descria serpentine prin desișul verde. Din spate se auzeau crengi rupte, vegetația strivită de indienii care-l urmăreau. Se simțea desprins într-un mod ciudat de propriul său trup, pe care îl forța dincolo de limitele fizice, dincolo de absurdele pretenții ale mușchilor și oaselor, silindu-l să gonească – o chestiune de reflex elementar. Auzea câte o săgeată înfigându-se în scoarța unui copac, bătaia de aripi a păsărilor ce zburătăceau alarmate de pe. Crengi, țipetele animalelor ce alergau speriate din calea indienilor. Continuă să alergi până nu mai poți! își spunea el întruna. Iar după aceea mai aleargă un pic! Nu te gândi. Nu te opri!

Belloq, gândi el, va veni și vremea mea.

Dacă scap de data asta.

Alerga – nu știa de cât timp. Ziua era pe sfârșite.

Se opri, privi în sus la lumina palidă

ce se strecura printre copacii deși, după care se repezi în direcția râului. Nu-și dorea nimic mai mult decât să audă șopotul plin de viață al apei curgătoare, să vadă hidroavionul așteptându-l.

Se răsuci din nou și traversă un luminiș unde se simți brusc expus din cauza lipsei arborilor. Pentru o clipă, luminișul îi păru amenințător, iar tăcerea ce se instalase brusc în amurg, neliniștitoare.

Apoi auzi strigătele indienilor și luminișul îi apăru precum centrul unei bizare ținte într-un poligon de tragere. Se întoarse, văzu două siluete în mișcare, simți curentul stârnit de două săgeți ce zburară pe lângă el – după care alergă din nou, în direcția râului. Gândea în vreme ce alerga: La arheologie nu ți s-au predat tehnici de supraviețuire. Nu ți-au oferit manuale de supraviețuire odată cu metodologia săpăturilor.

Și în mod sigur, nu te vor avertiza cu privire la viclenia unui franțuz pe nume Belloq.

Se opri iar, ca să-i audă pe indienii din spatele său. Auzi, apoi alt zgomot care îl învioră: curgerea unei ape repezi, foșnetul trestilor. *Râul!* Oare cât de departe putea fi acum? Ascultă din nou pentru a fi sigur, după care alergă în direcția de unde auzea acele zgomote, cu forțe înnoite. Mai repede, acum, aleargă mai iute! Sfâșiind vegetația ce te biciuie, ignorând tăieturile și zgârieturile. Mai repede, mai tare, mai iute. Sunetul devenea tot mai limpede. Apa curgătoare!

Ieși dintre copaci.

Acolo.

La poalele povârnişului, dincolo de frunziş, de vegetaţia ostilă, era râul.

Râul şi hidroavionul, legănându-se purtat în sus şi în jos de hulă. Nu şi-ar fi putut imagina ceva mai minunat. Cobora în fugă panta, când îşi dădu seama că nu era uşor să-şi croiască drum prin frunziş către avion. Şi nici nu avea timp să caute o altă potecă. Trebuia să urce pe creastă până la punctul în care aceasta înainta sub forma unei stânci în râu şi atunci putea să sară. Să sară! Cumpăni el. Ce naiba. Ce mai conta încă o săritură?

Urcă şi de departe văzu silueta unui om care şedea pe o aripă a avionului acolo, jos. Indy ajunsese într-un loc situat aproape deasupra avionului, se uită lung în jos câteva clipe, după care închise ochii şi sări în gol. Plonjă în apa caldă aproape de aripa avionului, se scufundă luat de curent, reuşi să se ridice la suprafaţă şi să înoate în direcţia aparatului. Bărbatul de pe aripă sări în picioare când Indy se prinse de lonjeron. Ridicându-se din apă.

— Porneşte motorul, Jock, strigă Indy. Porneşte-l!

Jock alergă pe aripă, se aruncă în cockpit. În vreme ce Indy se grăbi, cu respiraţia tăiată, să se strecoare în compartimentul pasagerului, prăbuşindu-se pe scaun închise ochii, ascultând vuietul motoarelor, când aparatul începu să lunece pe suprafaţa apei.

— Nu mă aşteptam să sari aşa, din senin, zise Jock.

— Scutește-mă de bancuri, știi?

— Ai dat de-un mic necaz, băiete?

Lui Indy îi veni să râdă.

— Amintește-mi să-ți povestesc cândva ce-am pățit.

Se lăsă pe spate cu ochii închiși nădăjduind că-i va veni somnul. Brusc își dădu seama însă că avionul nu se mai mișca. Se ridică, aplecându-se către pilot.

— S-a poticnit! zise Jock.

— Poticnit? De ce?

Jock rânji.

— Eu nu fac decât să pilotez drăcia asta. Unii au impresia că toți scoțienii sunt mecanici formidabili. Indy.

Indy vedea prin hublou cum indienii încep să-și croiască drum prin apa mică de la mal. Erau la treizeci de pași depărtare, la douăzeci acum. Arătau ca niște spectre grotești ale albiei râului, sculate din morminte pentru a răzbuna vreo profanare îngrozitoare. Își ridicară brațele: o furtună de lăncii se abătu peste fuselajul avionului.

— Jock...

— La naiba, fac tot ce pot, Indy. Îmi dau silința.

— Cred că trebuie să-ți dai mai multă silință.

Lăncile izbiră avionul, abătându-se ca o grindină peste fuselaj.

— Am găsit, zise Jock.

Motoarele porniră să bolborosească zgomotos, tocmai când doi indieni care înotaseră până la aripă se cățărau pe ea.

— Se mișcă, zise Jock, se mișcă.

Nava alunecă din nou, după care începu să se ridice cu greutate deasupra

râului. Indy îi văzu pe cei doi războinici pierzându-și echilibrul și prăbușindu-se ca niște stranii făpturi ale junglei, în apă.

Aparatul se ridică deasupra arborilor, burta avionului făcu să se lege ramurile, gonind păsările înspăimântate în lumina soarelui ce apunea. Indy lise și închise ochii.

— Am crezut că n-o să te mai întorci, zise Jock. Asta ca să-ți spun adevărul adevărat.

— Să nu te îndoiești nici o clipă, zise Indy zâmbind.

— Acum relaxează-te, omule. Dormi oleacă. Uită afurisita asta de junglă.

O vreme Indy se lăsă să lunece în vag. Ușurare. Relaxarea mușchilor. Un sentiment plăcut. Era o senzație în care s-ar fi putut cufunda pentru mult timp.

Simți ceva pe coapsă. Ceva greu ce se mișca încet. Deschise ochii și văzu un șarpe boa constrictor ce i se înfășură amenințător pe picior. Sări brusc în picioare.

— Jock!

Pilotul își întoarse privirea și zâmbi.

— N-o să-ți facă nici un rău, Indy. Este Reggie. N-ar face rău nici unei ființe.

— Ia-l de pe mine, Jock.

Pilotul întinse mâna înapoi, mângâie șarpele, după care îl trase lângă el, în cockpit. Indy urmări șarpele ce alunecă de pe el. O repulsie veche, o groază inexplicabilă. Unii oameni se tem de păienjeni, alții de șobolani, iar alții au fobia spațiilor închise. El se îngrozea cel mai mult de atingerea respingătoare a șarpelui. Își șterse broboanele de sudoare

ce-i apăruseră din nou pe frunte, deși, pe măsură ce apa ce-i îmbiba hainele se răcea, îl apucă tremuratul.

— Ține-l lângă tine, zise el. Nu suport șerpilor.

— Am să-ți împărtășesc un mic secret, zise Jock. Șarpele cumsecade e mai simpatic decât omul cumsecade.

— Am să te cred pe cuvânt, făgădui Indy. Dar ține-l departe de mine.

Socoți că ești în siguranță... și tocmai atunci un boa constrictor se hotărăște să se încălzească la sânul tău. Asta pune capac la toate! gândi el.

O vreme privi pe geam, contemplând căderea implacabilă a întunericului peste imensitatea junglei. Poți să-ți păstrezi tainele, gândi Indy. Poți să-ți păstrezi toate tainele.

Înainte de a adormi, legănat de zgomotul motoarelor, nutri speranța că nu va trece mult timp până ce drumul său se va încrucișa din nou cu acela al francezului.

2.

Berlin

Într-un birou de pe Wilhelmstrasse, un ofițer, purtând uniforma neagră de SS-ist – un omuleț caraghios altminteri, pe nume Eidel – ședea la biroul său, uitându-se lung la maldărul de dosare stivuite în ordine în fața sa. Pentru vizitatorul lui Eidel, al cărui nume era Dietrich, era evident că omulețul folosea maldărele de dosare ca pe o compensație: îl făceau să se simtă mare, important. Se întâmplă la fel peste tot în zilele noastre, gândi Dietrich. Apreciezi un om. Valoarea lui după hârțogăraia pe care e capabil să o strângă. Numărul de ștampile pe care e autorizat să le folosească. Dietrich, căruia îi plăcea să se socotească un om de acțiune, oftă în adâncul său și privi spre fereastră, în dreptul căreia fuseseră trase niște storuri cafenii. Decolorate. Așteptă ca Eidel să vorbească, dar ofițerul SS tăcea de o bucată de vreme, ca și cum chiar tăcerea era menită să sugereze greutatea importanței sale.

Dietrich privi portretul Fuhrerului ce atârna pe perete. Și când îl vedea, nu mai conta ce gândea despre unul ca Eidel – mălăieț. Plin de ifose, încuiat în birouri sordide – căci Eidel avea acces la Hitler. Așa că ascultai, zâmbeai. Și te

făceai mic, mic de tot. Eidel, la urma urmelor, făcea parte dintr-un cerc restrâns. Corpul de elită al gărzii personale a lui Hitler. Eidel își netezi uniforma, care arăta de parcă tocmai ar fi fost scoasă de la curățătorie.

— Nădăjduiesc că v-am lămurii îndeajuns asupra importanței chestiunii, domnule colonel, zise el.

Dietrich încuviință din cap nerăbdător. Era nervos. Ura birocrăția.

Eidel se ridică în vârful picioarelor, ca un om care se agață de un mâner de piele într-un metrou; la care ajunge cu greu, după care păși spre fereastră.

— Fuhrerul și-a pus în minte să obțină acest obiect. Și atunci când și-a pus în minte ceva, bineînțeles...

Eidel se opri, se întoarse, ținându-l pe Dietrich cu privirea. Făcu un gest care voia să însemne că tot ceea ce-i trecea Fuhrerului prin cap era de neînțeles pentru oameni mai puțin importanți.

— Înțeleg, spuse Dietrich, bătând tactul cu degetele pe geanta diplomat.

— Semnificația religioasă e importantă, continuă Eidel. Nu că Fuhrerul ar avea vreun interes special pentru relicve evreiești ca atare, firește.

Eidel se opri râzând ciudat, ca și cum ar fi găsit ideea teribil de amuzantă.

— El e interesat mai mult de înțelesul simbolic al obiectului, dacă mă înțelegi.

Lui Dietrich îi trecu prin minte că Eidel mințea, ascunzând ceva aici: era greu să-ți imaginezi că Fuhrerul ar fi fost interesat de valoarea simbolică a ceva, orice va fi fost acel lucru. Scrută

telegrama suspectă transmisă prin cablu, pe care Eidel îi îngăduise s-o citească în urmă cu câteva minute. Se uită apoi din nou lung la portretul lui Hitler, lipsit de zâmbet, sumbru.

Eidel, îi spuse, în maniera unui universitar de provincie:

— Ajungem acum la chestiunea cunoștințelor de specialitate.

— Într-adevăr, încuviință Dietrich.

— Mai precis, a cunoștințelor de arheologie.

Dietrich nu spuse nimic, își dădea seama unde bate.

— Mă tem că mă depășește această chestiune, spuse el.

Eidel zâmbi ușor.

— Aveți relații, însă, înțeleg. Aveți relații cu cei mai mari specialiști în domeniu, am dreptate sau nu?

— E o chestiune discutabilă.

— Nu e timp pentru asemenea discuții acum. Nu mă aflu aici pentru a demonstra ce se înțelege prin: „mare specialist”, domnule colonel. Mă aflu aici, la fel ca și dumneavoastră pentru a executa un anumit ordin important.

— Nu-i nevoie să-mi amintiți mie de asta, spuse Dietrich.

— Știu, zise Eidel, rezemându-se acum de birou. Și înțelegeți că mă refer la un anume specialist, pe care îl cunoașteți, a cărui expertiză în acest domeniu va fi de neprețuit pentru noi. Corect?

— Francezul? spuse Dietrich.

— Desigur.

Dietrich tăcu o vreme. Nu se simțea tocmai în largul său. Parcă l-ar fi certat

chipul lui Hitler pentru că ezita.

— Francezul e greu de găsit. Ca oricare mercenar. Își poate oferi serviciile oriunde în lume.

— Când ați auzit ultima oară de el?

Dietrich ridică din umeri.

— Când eram în America de Sud. Îmi pare.

Eidel își studie dosul palmelor, subțiri, palide și totuși lipsite de delicatețe, de parcă și-ar fi reproșat că eșuase în încercarea de a deveni pianist concertist.

— Puteți să-l găsiți, zise el. Înțelegeți ce vreau să spun? Înțelegeți de unde vine acest ordin?

— Pot să-l găsesc, dar vă avertizez acum...

— Nu mă avertizați pe *mine*, domnule colonel.

Dietrich simți că i se usucă gâtul. Imbecilul ăsta; confecționat pentru mărunta birocrație! Cum i-ar mai fi plăcut să-l strângă de gât, să-i îndese pe esofag toate dosarele acelea legate până ce l-ar fi sufocat.

— Foarte bine, atunci vă atrag atenția că prețul francezului e ridicat.

— N-am nici o obiecțiune.

— Iar corectitudinea nu-l dă afară din casă.

— Aceasta e o chestiune de care urmează să vă îngrijiți dumneavoastră, domnule colonel, Dietrich: Totul este să-l găsiți și să-l aduceți înaintea Fuhrerului. Trebuie acționat repede însă. Trebuie rezolvat, dacă mă înțelegeți ce vreau să spun, ieri!

Dietrich rămase cu privirea pironită pe

fereastra întunecată. Uneori îl îngrozea faptul că Fuhrerul se înconjurase de lachei, proști ca Eidel. Asta indica un anume raționament tulbure în materie de oameni.

Eidel zâmbi, de parcă l-ar fi amuzat încurcătura lui Dietrich. Apoi spuse:

— Rapiditatea contează, desigur. Mai sunt și alte tabere interesate, bineînțeles, iar acestea nu reprezintă cel mai bine interesele Reichului. M-am făcut pe deplin înțeles?

— E totul limpede, spuse Dietrich. Cât se poate de limpede.

Gândul lui Dietrich fugi la francez: știa, chiar dacă nu-i spusese lui Eidel, că Belloq se afla în sudul Franței în acel moment. Perspectiva de a face afaceri cu Belloq îl îngrozea. Omul acela ascundea, sub o aparență blajină, o desăvârșită lipsă de scrupule, egoism, înalt dispreț, lipsă de considerație pentru orice filosofie, credință, convingere politică. Dacă era ceva ce-i servea interesele, era bun. În caz contrar, nu-i păsa.

— O să ne îngrijim noi de taberele adverse? De-or scoate cumva capul, spuse Eidel. Chestiunea aceasta nu vă privește.

— Atunci așa să fie!

Eidel ridică telegrama, aruncându-și privirea pe ea.

— Ceea ce am vorbit nu trebuie să treacă dincolo de acești patru pereți, domnule colonel. Nu mai e nevoie să v-o spun, nu?

— Nu mai e nevoie, repetă Dietrich iritat.

Eidel se întoarse la locul său, privindu-și lung oaspetele pe deasupra teancului de dosare. O clipă păstră tăcerea. După care se prefăcu surprins de prezența lui Dietrich, așezat încă în fața sa.

— Tot mai sunteți aici, domnule colonel?

Dietrich își luă geanta diplomat și se ridică: Era greu să-ți reprimi ura față de acești clovni în uniforme negre. Se purtau de parcă ar fi fost stăpânii lumii.

— Tocmai mă pregăteam să plec, spuse Dietrich.

— *Heil Hitler*, spuse Eidel, cu mâna ridicată și brațul țeapăn.

De la ușă, Dietrich îi răspunse cu aceleași cuvinte.

3.

Connecticut

Indiana Jones ședea în biroul său de la Marshall College. Tocmai sfârșise primul curs din an pentru studenții de la Arheologie 101 și mersese bine. Îi ieșea totdeauna bine. Îi plăcea învățământul și știa că e capabil să transmită și studenților pasiunea sa pentru obiectul de studiu. Acum însă nu avea liniște și tulburarea îi încurca planurile.

Indy își ridică picioarele pe birou, răsturnând deliberat câteva cărți, după care se ridică, măsurând cu pași nervoși încăperea – observând că nu mai era locul intim pe care îl știe, locul lui de refugiu, ascunzătoarea sa, ci un fel de celulă a unui străin.

Jones, își spuse el.

Indiana Jones, deșteaptă-te!

O vreme obiectele din jurul său părură să-și piardă înțelesul. Uriașa hartă a Americii de Sud de pe perete se transformă într-o pată suprarealistă, fructul viziunii vreunui artist dadaist. Replica în lut a idolului i se arătă deodată prostească, urâtă, stupidă. O luă în mână gândind: „Pentru așa ceva ți-ai pus tu viața în pericol? Sigur că-ți lipsea vreo doagă.”

Ținea în continuare mulajul în mâini,

studiindu-l absent.

Această iubire bolnavă pentru antichități îi păru deodată păcătoasă, nefirească. O pasiune nebună pentru sensul istoriei, chiar mai mult decât sensul ei, nevoia de a întinde mâna și a o pipăi, de a o înțelege prin relicvele, prin creațiile ei; să te descoperi bântuit de chipurile unor meșteșugari și artiști trecuți de mult în lumea de dincolo, să te simți vrăjit gândind la mâinile care au făptuit acele lucruri, la degetele ce s-au întors de mult în țărână. Dar niciodată uitare, niciodată pe deplin uitare, nu atâta timp cât ești tu, cu pasiunea ta nebunească.

Pentru o clipă vechile sentimente îi reveniră, îl asediară cu forța primelor emoții pe care le simțise ca student. Când se întâmpla asta? Cu cincisprezece ani urmă? Șaisprezece? Douăzeci? Nu conta: timpul însemna altceva pentru el decât pentru majoritatea oamenilor. Descopereai timpul prin secretele pe care le îngropase – în temple, în ruine, sub stânci, în praf și în nisip. Timpul se dilata, devenea elastic, creând acel sentiment uimitor că tot ceea ce a existat vreodată se leagă de ceea ce există în prezent; iar moartea își pierde semnificația tristă, grație a ceea ce lăsa în urma ta.

Se gândi la Champollion trudind asupra pietrei din Rosetta, la uimirea pe care o va fi încercat când: a descifrat în cele din urmă hieroglifile. Se gândi la Schliemann descoperind Troia, la Flinders Petrie; excavând cimitirul

predinastic de la Nagada. La Woolley descoperind cimitirul regal de la Ur, în Irak. La Carter și la Lordul Carnarvon. Dând peste mormântul lui Tutankhamon.

De acolo începuse totul. În acea conștiință a descoperirii care era precum ochiul unui uragan intelectual. Și erai prins în vârtoarea lui, luat de el, transportat într-un soi de mașină a timpului pe care autorii de povestiri fantastice nu o puteau înțelege: era propria ta mașină a timpului, propriul tău traseu în inima timpului esențial.

Așeză figurina în echilibru în podul palmei, privind-o lung, de parcă i-ar fi fost un dușman personal. Nu, gândi el, tu îți ești propriul tău dușman, Jones. Te-ai lăsat antrenat, pentru că ți-a căzut în mâini o jumătate de hartă răstăcită printre hârtiile lui Forrestal – și pentru că ai fost silit să te încrezi în doi asasini care aveau cealaltă jumătate.

Moron, gândi el.

Și Belloq. Belloq era, probabil, tipul deștept. Belloq avea un ochi de vultur când era vorba să vadă din ce parte-i surâde norocul... Belloq a avut dintotdeauna acea calitate – ca șerpii față de care ai fobie. Ieșind nevăzut de sub o stâncă, prădătorul alunecător, sărind mereu să înșface prada pe care n-a vânat-o el însuși.

În mintea sa stăpânea acum doar imaginea lui Belloq – acel chip delicat, frumos, întunecimea ochilor, zâmbetul ce ascundea viclenie.

Își aminti de alte confruntări cu

francezul. Își aminti de momentul absolvirii facultății, când Belloq își croise drum spre premiul Societății de Arheologie prezentând o lucrare de stratigrafie, a cărei bază Indy o recunoscuse ca fiind rodul propriei sale munci. Nu se știe în ce fel o plagiase Belloq, își găsisse el o cale de acces. Indy nu putuse dovedi nimic, s-ar fi interpretat ca un gest de invidie, o contestare în genul fabulei cu vulpea și cu strugurii acri.

1934. Amintește-ți de vara aceluia an, gândi el.

1934. Vara neagră. Își petrecuse luni de zile plănuiind niște săpături în deșertul Rub al Khali din Arabia Saudită. Luni de muncă și pregătiri, de umblat după fonduri, punând argumentele cap la cap, susținând că instinctele sale în privința săpăturilor erau corecte, că în locul acela arid puteau fi găsite resturile unei culturi nomade de dinainte de Cristos. Și ce s-a întâmplat mai apoi?

Închise ochii.

Chiar și acum amintirea îl umplea de amărăciune.

Belloq fusese acolo înaintea lui.

Belloq făcuse săpături.

E drept că francezul găsisse puține lucruri de importanță istorică, dar nu asta conta.

Fapt era că Belloq îl furase din nou. Și încă o dată nu putuse să dovedească furtul.

Iar acum venise rândul idolului.

Indy își ridică privirea, deșteptat din reveria sa de ușa biroului ce se deschidea

încet.

În cadrul ușii își făcu apariția Marcus Brody.

Cu o expresie de precauție și, în parte, de îngrijorare. Indy îl considera pe Marcus, custodele Muzeului Național, cel mai apropiat prieten al său.

— Indiana, îl strigă acesta pe un ton coborât.

Indy întinse mâna în care ținea figurina, ca și cum ar fi oferit-o celuilalt bărbat, după care îi dădu brusc drumul în lada de gunoi de pe podea.

— Am avut originalul în mâinile mele, Marcus. Originalul.

Indy se lăsă pe spate, cu ochii închiși, frecându-se cu îndârjire la ochi.

— Mi-ai spus, Indiana. Mi-ai spus deja, răspunse Brody. De îndată ce te-ai întors. Nu-ți amintești?

— Pot să-l dobândesc înapoi, Marcus. Pot să-l dobândesc. M-am și gândit cum. Belloq va trebui să-l vândă, de acord? Așa că unde îl va vinde? Ei?

Brody îl privi cu îngăduință.

— Unde, Indiana?

— Marakeș. Marakeș e locul.

Indy se ridică, arătând către tot felul de obiecte risipite pe birou. Erau trofeeale lui din templu, piesele sau fragmentele luate în grabă.

— Privește. Toate acestea trebuie să valoreze ceva, Marcus. Nu se poate să nu câștig bani pe ele, suficienți pentru a ajunge la Marakeș, de, nu-i așa?

Brody abia de-și aruncă privirea în direcția lor. În schimb întinse mâna, lăsând-o pe umărul lui Indy cu grijă

prietenească.

— Muzeul le va cumpăra, ca de obicei. Nu se pune nici o problemă. Despre idol, vom vorbi însă mai târziu. În momentul acesta aş vrea să faci cunoştinţă cu nişte persoane. Au venit de departe ca să te cunoască, Indiana.

— Despre ce persoane e vorba?

— Au venit de la Washington, Indiana. Doar ca să te vadă.

— Cine sunt? întrebă Indy cu voce moale.

— Serviciul de informaţii al armatei.

— Serviciul de ce? Am dat cumva de vreun necaz?

— Nu. Dimpotrivă, aş zice. Se pare că au nevoie de ajutorul tău.

— Singurul ajutor care mă interesează e acela care să-mi asigure bani lichizi pentru Marakeş. Iar obiectele acestea trebuie să valoreze ceva.

— Mai târziu, Indiana, mai târziu. Mai întâi vreau să-i întâlneşti pe aceşti oameni.

Indy se opri în dreptul hărţii Americii de Sud.

— Mda, zise el. Am să-i întâlnesc, dacă asta înseamnă atât de mult pentru tine.

— Te aşteaptă în sala de curs.

Ieşiră în coridor.

O tânără drăguţă apăru în faţa lui Indy. Ducea cu sine un pachet de cărţi şi-şi luase un aer studios. Preocupat. Indy se luminează la chip, văzând-o.

— Domnule profesor Jones, începu ea.

— Da?

— Nădărduiam să pot avea o consultaţie cu dumneavoastră, spuse ea

timidă, aruncându-i o privire lui Marcus Brody.

— Mda, sigur, sigur, Susan, mi-amintesc că ți-am făgăduit să stăm de vorbă.

— Nu acum, nu acum, Indiana, se împotrivi Marcus Brody, după care se întoarse către fată. Profesorul Jones urmează să participe la o întâlnire importantă, draga mea. Ce-ar fi să-l cauți mai târziu?

— Mda, mormăi Indy. Mă întorc la prânz.

Fata zâmbi dezamăgită, după care se îndepărtă pe coridor. Indy o urmări plecând, admirându-i linia gleznelor subțiri. Simți că Brody îl trage de mânecă.

— Frumușică. Ștacheta ta e la înălțimea obișnuită, Indiana. Dar mai târziu, de acord?

— Mai târziu, îl îngână Indy, luându-și cu părere de rău privirile de la fată.

Brody împinse ușa sălii de curs. În apropierea podiumului, erau așezați doi ofițeri ai armatei, în uniformă. Când ușa se deschise, își întorseseră amândoi capetele ca la comandă.

— Dacă acesta este comitetul de recrutare, eu unul mi-am satisfăcut deja stagiul, spuse Indy.

Marcus Brody îl conduse pe Indy la un scaun de pe podium.

— Indiana, vreau să ți-i prezint pe domnul colonel Musgrove și pe domnul maior Eaton. Domnii au venit de la Washington ca să-ți vorbească.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Eaton.

Am auzit o mulțime de lucruri despre dumneavoastră, domnule profesor Jones. Doctor în arheologie, expert în științele oculte, colecționar de antichități rare.

— Este un fel de a zice, spuse Jones.

— Colecționar de antichități rare sună ciudat, remarcă maiorul.

Indy îi aruncă o privire lui Brody care interveni:

— Sunt sigur că tot ceea ce face profesorul Jones pentru muzeul nostru confirmă punct cu punct fișa sa din Tratatul internațional pentru protecția antichităților.

— Oh, sunt sigur, aprobă maiorul Eaton.

— Sunteți un om cu talente multiple, domnule profesor, zise *Musgrove*.

Indy făcu un gest de apărare, fluturându-și mâna. Ce mai voiau și indivizii ăștia?

— Înțeleg că ați studiat sub îndrumarea profesorului Ravenwood la Universitatea din Chicago? întrebă maiorul Eaton.

— Da. Într-adevăr.

— Aveți vreo idee cu ce se mai ocupă în momentul de față?

Ravenwood. Numele îi deștepta amintiri vechi cu o violență care îi displăcea.

— Zvonuri, răspunse Indy, nimic în plus. Parcă am auzit că se află în Asia. Nu știu.

— Înțeleg că i-ați fost foarte apropiat, zise *Musgrove*.

— Mda, răspunse Indy scărpinându-și bărbia. Am fost prieteni... Totuși nu am

mai vorbit de ani de zile. Mă tem că prietenia noastră a cunoscut apoi un declin.

Un declin, gândi el. Era un mod eufemistic de a se exprima – fusese mai curând o catastrofă. În clipa următoare se gândi la Marion, amintire nedorită, ceva ce se cerea încă dezgropat din straturile profunde ale minții. Marion Ravenwood, fata cu ochi minunați.

Ofițerii șușoteau între ei, punând ceva la cale. Apoi Eaton se întoarse, spunându-i pe un ton solemn.

— Ceea ce vă vom spune va trebui să rămână strict confidențial.

— Desigur, răspunse Indy.

Ravenwood – oare ce, loc își mai găsea și bătrânul în toată cacialmaua asta? Și când aveau de gând să-i spună ce voiau de fapt?

— Ieri, una din stațiile noastre a interceptat un comunicat german transmis de la Cairo la Berlin, zise Musgrove. Informațiile cuprinse în el erau evident importante pentru agenții germani din Egipt.

Musgrove se uită la Eaton, așteptând ca acesta să-și continue povestea, ca și cum fiecare din ei era capabil să transmită numai o anumită cantitate de informații într-un moment anumit.

— Nu știu dacă nu vă spun ceva ce deja știți, domnule profesor, anume că naziștii au organizat expediții arheologice peste tot în lume în ultimii doi ani...

— Faptul acesta nu a scăpat atenției mele.

— Desigur. Par să caute cu febrilitate

orice fel de obiect de cult ce le cade în mâini. Conform informațiilor noastre, Hitler este obsedat de științele oculte. Înțelegem că are chiar un ghicitor personal, dacă acesta este cuvântul. Și chiar în momentul de față se pare că se desfășoară un soi de săpături arheologice – foarte secrete – în deșertul din vecinătatea orașului Cairo.

Indy dădu din cap. Toată povestea îi producea somn. Cunoștea preocuparea permanentă, cel puțin aparent, a lui Hitler de a ghici viitorul, de a transforma plumbul în aur, de a afla elixirul vieții și ce altceva o mai fi fost. Numai să fi pomenit ceva în fața lui și, dacă suna îndeajuns de straniu, mai mult ca sigur că avea să-l intereseze pe omulețul nebun cu mustață.

Indy îl urmări pe Musgrove scoțând o hârtie din servietă. O ținu o vreme în mână. După care spuse:

— Acest comunicat conține câteva informații privind activitatea din deșert, dar nu prea înțelegem despre ce e vorba. Ne-am gândit că dumneavoastră le-ați putea descifra.

Musgrove îi întinse hârtia lui Indy. Mesajul era următorul:

PROGRESE ÎN ACȚIUNEA TANIS.

OBȚINEȚI CAPUL. TOIAGUL LUI RA,
ABNER

RAVENWOOD, S.U.

Indy citi cuvintele încă o dată. Mintea luminându-i-se brusc. Se ridică, se uită la Brody și spuse, nevenindu-i să creadă:

— Naziștii au descoperit Tanisul.

Pe chipul lui Brody se așternu o

paloare sumbră.

— Scuzați-mă, spuse Eaton. Nu înțeleg nimic. Ce înseamnă Tanis pentru dumneavoastră?

Indy, a cărui minte lucra febril acum, se îndreptă de pe podium către fereastră. O deschise, trăgând în piept aerul tare al dimineții, bucurându-se de răcoarea plăcută ce-i pătrundea în plămâni. *Tanis. Toiagul lui Ra. Ravenwood.* Îl năpădeau acum bătrânele legende, versuri, povești... Nimeri într-un munte de cunoștințe, informații, acumulate în creierul său de ani de zile – atât de multe încât voia să le scoată repede la iveală. Ia-o ușurel, gândi el. Spune-le pe îndelete, ca să poată înțelege. Se întoarse către ofițeri.

— O bună parte din toate acestea vor fi greu de înțeles pentru dumneavoastră. Poate. Nu știu. Va depinde de credințele dumneavoastră personale, atâta lucru pot să vă spun de la bun început. De acord?

Se opri, privind fețele lor inexpresive.

— Orașul Tanis este unul din posibilele adăposturi ale Pierdutei Arce.

Musgrove îl întrerupse:

— Arcă? Arca lui Noe?

Indy clătină din cap.

— Nu Arca lui Noe. Mă refer la Chivot^[3]. La cufărul purtat de izraeliți, în care închiseseră cele Zece Porunci.

— S-o luăm de la capăt, ceru Eaton. Vă referiți chiar la cele zece porunci?

— Mă refer la *tăblițele de piatră*, cele originale, pe care Moise le-a adus de pe Muntele Horeb. Cele despre care spunea

că le-a sfărâmat în momentul în care a văzut cum decăzuseră evreii. În vreme ce el se afla sus pe munte, în comuniune cu Dumnezeu, care i-a arătat Legea, restul semenilor săi se pierdeau în orgii și fabricau idoli. Așa că s-a mâniat rău și a sfărâmat tăblițele. Așa-i?

Chipurile militarilor rămaseră impasibile. Indy ar fi vrut să le inspire entuziasmul pe care el însuși începea să-l simtă.

— Atunci israeliții au pus fragmentele risipite în Chivot, purtându-le ori încotro mergeau. Când s-au stabilit în Canaan, Chivotul era așezat în Templul lui Solomon. A rămas acolo ani de zile... După care a dispărut.

— Unde? întrebă Musgrove.

— Nu știe nimeni cine, ori când a fost luat de acolo.

Brody, care vorbea mai potolit decât Indy. Zise:

— Un faraon egiptean a invadat Ierusalimul în jurul anului 926 înaintea lui Cristos. Șișac era numele său, S-ar putea ca el să fi luat Chivotul și să-l fi dus înapoi, în orașul Tanis...

Indy interveni:

— Unde e posibil să-l fi ascuns anume într-o încăpere tainică, numită Fântâna Sufletelor.

În sală se așternu liniștea. După o vreme, Indy întrerupse tăcerea:

— Cel puțin acesta este mitul. Se pare că tuturor străinilor care s-au apropiat de Chivot li s-au întâmplat nenorociri. La puțin timp după ce Șișac s-a întors în Egipt, orașul Tanis a fost înghițit de

deșert în urma unei furtuni de nisip ce a durat un an de zile.

— Blestemul de rigoare, spuse Eaton.

Scepticismul lui îl irită pe Indy.

— Dacă doriți să-i spuneți așa, răspunse el, încercând să se stăpânească. În timpul bătăliei de la Ierihon, însă, preoții evrei au purtat Chivotul în jurul orașului timp de șapte zile, după care zidurile s-au prăbușit. Iar când filistenii au capturat, după cum se presupune, Chivotul și-au atras asupra lor toate calamitățile – inclusiv boli de piele și ciumă.

— Toate acestea sunt foarte interesante, îmi închipui, spuse Eaton. Dar de ce să fie un american menționat într-o telegramă a naziștilor, dacă e să ne întoarcem la oile noastre?

— El e marele expert în Tanis, spuse Indy. Tanis era obsesia lui. A reușit să colecționeze chiar câteva relicve privitoare la oraș. Nu a găsit însă orașul.

— De ce să fie naziștii interesați de persoana lui? întrebă Musgrove.

Indy făcu o pauză.

— Am impresia că naziștii caută capul Toiagului lui Ra. Și socotesc că Abner îl deține.

— Toiagul lui Ra, repetă Eaton. Sună atât de ciudat.

Musgrove, care părea mai interesat, se aplecă în scaunul său:

— Ce este Toiagul lui Ra, domnule profesor?

— Am să vă desenez, spuse Indy.

Merse cu pași mari la tablă și începu să deseneze cu iuțeală. În vreme ce

trăgea linii cu creta pe tablă, spuse:

— Se presupune că Toiagul lui Ra este cheia localizării Chivotului. O cheie foarte ingenioasă. În esență e vorba de un băț lung, de vreo doi metri, poate, nimeni nu știe precis. Oricum, are la unul din capete o piesă complicată în forma soarelui, cu un cristal în mijloc. Mă urmăriți? Acest toiag trebuia dus într-o anume încăpere care conținea planul orașului Tanis – acolo era reprodus întregul oraș în miniatură. Când așezai toiagul într-un anumit punct al încăperii, la un anume timp al zilei, soarele bătea în cristalul capului, aruncând o rază pe acel plan, indicând locul Fântânii Sufletelor...

— Unde era ascunsă Arca, spuse Musgrove.

— Întocmai. De aceea au naziștii nevoie de capul toiagului. Ceea ce explică și prezența numelui lui Ravenwood în telegramă.

Eaton se ridică și începu să se plimbe agitat.

— Cum arată Arca asta la urma urmei?

— Am să vă arăt, spuse Indy.

Se duse repede în fundul sălii, luă o carte și-i întoarse foile până ce ajunse la o ilustrație mare, colorată. Le-o arată celor doi ofițeri. Aceștia examină în tăcere ilustrația, care descria o scenă biblică de bătălie. Armata izraeliților își puna pe fugă dușmanul: în fruntea războinicilor izraeliți se aflau doi bărbați care cărau Chivotul Așezământului, un cufăr lung din aur, încoronat cu doi

heruvimi tot din aur. Izraeliții îl cărau cu ajutorul unor bețe trecute prin inele speciale de la capetele cufărului. Un obiect nespus de frumos – dar, mai mult decât înfățișarea sa, te impresiona șuvoiul strălucitor de lumină albă și flăcări ce izvorau din aripile îngerilor și care se revărsau asupra rândurilor armatei în retragere, semănând, după cum se părea, teroare și moarte.

Impresionat, Musgrove întreabă:

— Oare ce poate să iasă din aripile acelea?

Indy ridică din umeri.

— Cine știe? Fulgere. Foc. Puterea lui Dumnezeu. Oricum i-ai zice, era ceva despre care se credea că doboară munții și pustiește regiuni vaste. După Moise, o armată care purta Chivotul înaintea sa era invincibilă.

Indy se uită la fața lui Eaton și se gândește: individul ăsta nu are pic de imaginație. Nimic nu va face vreodată acest temperament să se aprindă. Eaton dădu din umeri, continuând să examineze ilustrația. Neîncredere, gândi Indy. Scepticism milităresc.

— Ce părere aveți dumneavoastră despre... așa-numita putere a Chivotului, domnule profesor? întreabă Musgrove.

— După cum am mai zis, depinde de credința dumneavoastră. Depinde dacă acceptați că mitul are un grăunte de adevăr.

— Ocoliți răspunsul, remarcă Musgrove zâmbind.

— Prefer să am o viziune mai largă, răspunse Indy.

Eaton își luă ochii de la fotografie.

— Un țicnit ca Hitler, însă... El s-ar putea să creadă cu adevărat în această putere, nu-i așa? El ar fi gata să înghită gogoasa.

— Probabil, încuviință Indy.

Îl urmări câteva clipe pe Eaton, încercând deodată un sentiment familiar de anticipare a setei de descoperiri, simțind cum îi crește febra. Orașul pierdut. Tanis. Fântâna Sufletelor. Arca. Susura în ele o melodie exotică ce-l ademenea precum chemarea ispititoare a unei sirene.

— Poate își închipuie că mașina lui militară ar deveni invincibilă cu ajutorul Chivotului, spuse Eaton, mai curând pentru sine decât pentru ceilalți, îmi dau seama, dacă el mușcă momeala acestui basm, ce avantaj psihologic se așteaptă să aibă.

— Mai este ceva, spuse Indy. Conform legendei, Chivotul va fi regăsit la vremea venirii adevăratului Mesia.

— Adevăratul Mesia, repetă Musgrove.

— Adică ideea pe care și-o face Hitler despre sine, remarcă Eaton.

În sală se așternu tăcerea. Indy privi încă o dată la ilustrație, la sălbăticia luminii ce se revărsa din aripile îngerilor pârjolind dușmanii ce se retrăgeau. O putere dincolo de toate puterile. Dincolo de orice. Mai presus de orice definiție. Își închise ochii preț de o secundă. Dacă era adevărat? Dacă totuși exista o asemenea putere? Foarte bine, încerci să fii rațional, încerci să rezolvi chestiunea în genul lui Eaton, punând-o pe seama

vreunui basm vechi, răspândit de o mână de zeoși izraeliți. O tactică de a-ți speria dușmanul, un soi de război psihologic, chiar. Chiar și așa, era aici ceva ce nu puteai ignora, nu puteai să dai pur și simplu la o parte, ca și cum n-ar fi existat.

Deschise ochii și îl auzi pe Musgrove suspinând și spunând:

— Ne-ați fost de mare ajutor. Nădăjduiesc să vă putem vizita și altă dată, dacă va fi nevoie.

— Oricând, domnilor, oricând doriți, spuse Indy.

Urmară mai multe strângeri de mână, după care Brody îi escortă pe ofițeri la ușă. Singur în sala goală, Indy închise cartea. Rămase pe gânduri câteva clipe, încercând să-și reprime emoția pe care o simțea. Naziștii au găsit Tanisul... Cuvintele acestea i se învolburau iar și iar în creier.

Fata, Susan, zise:

— Nădăjduiesc din tot sufletul că nu te-am pus într-o situație jenantă, când te-am întâlnit cu Brody. Vreau să spun... am fost atât de... insistentă.

— Nu ai fost insistentă, o liniști Indy.

Ședeau alături în livingul aglomerat din locuința de dimensiuni modeste a lui Indy. Camera era înțesată cu suveniruri din călătorii, săpături, cu vase de lut restaurate, statuete și fragmente de ceramică, hărți și globuri aflate toate în aceeași neorânduială pe care o puneau el uneori în seama propriei sale vieți.

Fata își îndoi genunchi, strângându-i

și culcându-se cu capul pe ei. Ca o pisică, gândi el, ca o pisică mulțumită.

— Iubesc această cameră, spuse ea. Îmi place toată casa..., dar... cu deosebire această cămăruță.

Indy se ridică de pe sofa și începu să dea ocol camerei, cu mâinile în buzunare. Dintr-un motiv obscur, fata i se părea, o intrusă într-o mai mare măsură decât ar fi fost cazul. Uneori, când vorbea, îi ținea isonul. Auzea doar sunetul vocii ei, nu-i prindea înțelesul cuvintelor. Își turnă un pahar, îl dădu pe gât; îi ardea pieptul – era un foc binefăcător, ca un soare care ar fi ars mocnit acolo, înăuntru.

— Pari dus pe gânduri în seara asta, Indy, spuse Susan.

— Dus pe gânduri?

— Ai tu ceva pe suflet. Nu știu ce, fata ridică din umeri.

Indy se duse la radio. Îi dădu drumul, abia ascultând vocea târăgănată făcând reclamă Casei Maxwell. Fata schimbă postul și acum ascultau muzică de dans. Dus pe gânduri, într-adevăr, își zise el. Mai departe decât ai fi visat. La mile depărtare. Peste oceane, continente și secole. Se trezi deodată gândindu-se la Ravenwood, la ultima conversație avută, la mânia ce-l făcuse pe bătrân să izbucnească într-un adevărat uragan. Când asculta ecourile acer lor voci, se simțea trist, dezamăgit de sine însuși; se bucurase de oarecare încredere și o pierduse cu totul.

Marion este nebună după tine, iar tu ai profitat de asta.

Tu ai douăzeci și opt de ani, un om

matur se poate zice și ai profitat de iubirea oarbă a unei fete fără minte, ai deformat-o în așa fel încât s-o exploatezi în folosul tău, numai fiindcă așa crede ea, că te iubește.

— Dacă vrei să plec, am să plec, Indy, îi spuse Susan. Dacă vrei să fii singur, înțeleg.

— E în ordine. Vorbesc serios. Rămâi.

Se auzi un ciocănit în ușă; podeaua verandei scârțâi.

Indy ieși din living în coridor și-l văzu pe Marcus Brody. Îi zâmbea conspirativ, de parcă ar fi fost în posesia unor vești pe care voia să le depene pe îndelete, să le guste cât mai mult timp posibil.

— Marcus, îi zise Indy, nu te așteptam.

— Ba cred că da, răspunse Brody, împingând ușa ornamentată.

— Mergem în birou, propuse Indy.

— De ce nu în living?

— Am pe cineva la mine.

— Ah. Și ce mai e încă?

— Ai reușit, nu-i așa? întrebă Indy.

Brody zâmbi:

— Vor să găsești Chivotul înaintea naziștilor.

Pentru moment, Indy nu putu articula un cuvânt. Avea un sentiment de exaltare, de triumf. Chivotul.

— Cred că toată viața am așteptat să aud așa ceva, zise el.

Brody privi un moment la paharul gol din mâna lui Indy.

— S-au consultat cu ai lor, la Washington. După care s-au consultat cu mine. Te vor, Indiana. Te vor pe *tine*.

Indy se așeză la birou, cu privirile pierdute în pahar, după care își roti ochii, în jurul camerei. O emoție ciudată îl cotropi brusc, era vorba de ceva mai mult decât cărți și articole și hărți, mai mult decât de o speculație, argumentație savantă, discuții, dezbateri – un acut sentiment al realității înlocuise toate cuvintele și imaginile.

— Firește, având cap de militar, ei nu dau nici o crezare poveștii despre puterea Chivotului și așa mai departe. Nu vor să îmbrățișeze asemenea eresuri. La urma urmelor, sunt soldați, iar soldaților le place să se creadă realiști, cu sânge rece. Ei vor Chivotul – încerc să-i citez, în măsura în care-mi amintesc – din pricina „semnificației sale istorice și culturale” și fiindcă „un asemenea obiect inestimabil nu trebuie să devină proprietatea unui regim fascist”. Sau oricum, ceva de genul acesta.

— Nu mă interesează motivația lor, zise Indy.

— Pe deasupra, plătesc gras.

— Și nu mă interesează nici banii, Marcus! Indy își ridică mâna. Rotind-o în aer demonstrativ; arătând întregul interior al camerei.

— Chivotul reprezintă acel aspect inefabil pe care îl descopăr în arheologie – după cum știi; istoria își apără tainele. Lucrurile îngropate de ea așteaptă să fie descoperite. Iată ceva ce nu aș schimba de dragul banilor!

Indy își trosni degetele.

Brody îl aprobă din cap.

— Muzeul, firește, va dobândi

Chivotul.

— Desigur.

— Dacă există...

Brody se întrerupse o clipă, după care continuă:

— Nu trebuie să sperăm prea mult.

Indy se ridică.

— Mai întâi trebuie să-l găesc pe Abner. Acesta ar fi primul pas logic. Dacă Abner are capul toiagului, atunci trebui să pun mâna pe el înaintea adversarilor. E limpede de ce, nu? Fără capul acela, voila , nici vorbă de Chivot. Așa că. Unde dau de Abner?

Se opri, dându-și seama cât de repede vorbise.

— Cred că știu de unde să încep să caut...

— ... S-a scurs mult timp de-atunci, Indiana, remarcă Brody. Se mai schimbă lucrurile.

Indy îl fixă o clipă cu privirea. Comentariul îi suna misterios: Se mai schimbă lucrurile. După care pricepu că Brody se referea la Marion.

— Poate că bătrânul s-a mai muiat în ceea ce te privește, spuse Brody. Pe de altă parte, nu-i exclus să-ți mai poarte încă pică, în care caz, nu ar fi de acord să-ți dea capul toiagului. Dacă, de fapt, îl are cu adevărat.

— Să ne așteptăm la bine, prietene.

— Tot optimist ai rămas, așa-i?

— Nu întotdeauna. Optimismul poate fi fatal.

Brody tăcea acum, dând roată încăperii, întorcând paginile cărților. Îi aruncă apoi o privire sumbră lui Indy:

— Te rog să fii prudent, Indiana.

— Sunt întotdeauna prudent.

— Poți fi destul de nesăbuit. Știu asta la fel de bine ca și tine. Chivotul nu seamănă însă cu nimic din ceea ce ai căutat mai înainte. E o pradă mai mare. Mai periculoasă.

Brody închise cu zgomot o carte, ca pentru a da mai multă importanță spuselor sale.

— Nu sunt sceptic, ca militarii ăia – eu cred că Chivotul are taine. Cred că are taine periculoase.

O clipă, Indy se simți tentat să ia peste picior tonul melodramatic al celuilalt. Ghici însă, după expresia de pe fața lui Brody, că acesta vorbește cu toată convingerea.

— Nu vreau să te pierd, Indiana, oricât de mare ar fi trofeul. Înțelegi?

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile.

Indy observă că palma lui Brody era transpirată.

Rămas singur, Indy veghe până târziu în noapte, incapabil să doarmă, incapabil să-și odihnească mintea. Se preumblă dintr-o cameră în alta, încleștându-și și descleștându-și pumnii. După toți acești ani, gândi el, după atât amar de vreme – va voi Ravenwood să-l ajute? Îi va veni Ravenwood în ajutor, presupunând că deține capul? Iar dincolo de aceste întrebări mai pândeă încă una. O mai fi Marion împreună cu tatăl ei?

Continuă să se preumble dintr-o cameră în alta până când, în cele din urmă, se instalează în camera de lucru,

unde se așeză cu picioarele pe birou, examinând diferitele obiecte îngrămădite în încăpere. Își închise ochii, încercând să-și limpezească gândurile, apoi se ridică. Luă de pe un raft o copie a vechiului jurnal al lui Ravenwood, un dar al bătrânului de pe vremea când cei doi mai erau încă prieteni. Indy răsfoi paginile, înregistrând dezamăgire după dezamăgire, notații cu privire la vreo excavare care nu dusesese la rezultatul așteptat, altele care aduseseră la lumină doar vagi, înșelătoare chei către mult doritul Chivot. O adevărată obsesie pândeă în paginile acelea; căutarea chinuitoare a unei relicve pierdute a istoriei. Chivotul putea. În schimb, să-ți curgă în sânge și să-ți umple aerul pe care-l respiri. Și înțelese. În toate resorturile sale. Monomania bătrânului devotamentul lui. Dorința vie ce-l purtase dintr-o țară în alta. De la o făgăduință către altă făgăduință. Paginile jurnalului îți comunicau toate acestea – nu se menționa însă nicăieri capul toiagului. Nimic despre astă.

Ultima însemnare din jurnal menționa Nepalul, perspectiva unor noi săpături. Nepal. India, gândi el: Himalaia, cel mai aspru pământ al Terrei Și la mare depărtare de indiferent ce vor fi robotind nemții prin Egipt. Poate că Ravenwood dăduse peste altceva între timp acolo, o nouă cheie care să-l conducă la Chivot. Poate toate istorisirile vechi cu privire la Tanis erau incorecte. Poate totuși.

Nepal. Era un loc de pornire.

Era un început.

Mai răsfoi o vreme jurnalul. Apoi îl puse la loc; întrebându-se cum l-ar primi Abner Ravenwood.

Și cum ar reacționa Marion.

4.

Berchtesgaden.

Germania

Dietrich se simțea prost în compania lui Rene Belloq. Nu era atât lipsa sa de încredere în francez, sentimentul că Belloq privește orice cu un cinism egal; mai curând ciudata charismă a lui Belloq îl îngrijora pe Dietrich, ideea că, într-un fel, doreai să-ți placă, faptul că te atrăgea fără să vrei.

Ședeau alături într-o antecameră la Berchtesgaden, reședință montană a Fuhrerului, un loc pe care Dietrich nu-l mai vizitase și care îl înspăimânta puțin. Observă însă că Belloq, răsturnat nepăsător în scaunul său, cu picioarele întinse, nu dădea nici un semn cum ar fi nutrit vreun sentiment asemănător. Dimpotrivă, Belloq ar fi putut ședeă tolănit la fel într-o cafenea franceză ieftină, de fapt chiar genul de local în care îl găsisese Dietrich, la Marsilia. Nici un dram de respect, gândi Dietrich. Nici urmă de conștiință a importanței unor lucruri. Era iritat de atitudinea arheologului.

Asculta bătaia unui ceasornic, ticăitul delicat al secundelor. Belloq oftă, își

schimbă poziția picioarelor și-și aruncă ochii la ceasul de mână.

— Ce așteptăm, Dietrich? întrebă el.

Dietrich nu se putu împiedica să nu vorbească pe un ton coborât.

— Fuhrerul ne va primi când va fi el gata, Belloq. Tu ți-oi fi închipuind că n-are altceva mai bun de făcut decât să-ți vorbească de nu știu ce piesă de muzeu.

— O piesă de muzeu.

Belloq vorbea cu evident dispreț, fixându-l pe neamț din celălalt capăt al camerei. Cât de puțină istorie înțeleg ei! Și își pun speranțele în tot soiul de lucruri anapoda: își construiesc arcuri de triumf și fac paradă de armatele lor, în pas cadențat – neînțelegând că nu poți crea în mod artificial spaima ancestrală. Aceasta e ceva inerent, ceva ce nu poți spera să fabrici cu pârghiile grandorii. Chivotul: până și simplul gând de a-l descoperi îl tulbura.

În orice caz, de ce trebuia să stea de vorbă cu acest amărât de zugrav neamț? De ce trebuia să aibă o întrevedere cu el, când săpăturile începuseră deja în Egipt? Ce putea el auzi de la Hitler, la urma urmelor? Nimic, gândi el. Absolut nimic. Doar vreo cuvântare grandilocventă. Vreo diatribă oarecare. Ceva despre măreția Reichului. Despre dreptul de posesiune al Germaniei asupra Chivotului, dacă acesta mai exista într-adevăr.

Ce putea ști oricare din ei? se întreba el.

Chivotul acela în formă de arcă nu aparținea nimănui. Dacă avea taine, dacă deținea genul de putere ce-i era atribuită,

atunci voia să fie el descoperitorul ei – nu merita să-l încredințezi cu ușurință maniacului care ședea chiar acum într-o altă încăpere a acelei vile montane, făcându-l să aștepte.

Oftă nerăbdător, foindu-se pe scaun.

Apoi se ridică, merse la fereastră, privind în depărtare spre crestele munților, fără să-i vadă cu adevărat, luând act de prezența lor doar la un mod abstract. Se gândea la clipa în care ar deschide cufărul și când, privind înăuntru, ar vedea relicvele tablelor de piatră aduse de Moise de pe Muntele Horeb. Era ușor să-și imagineze mâna ridicând capacul, sunetul propriei sale voci – apoi momentul revelației.

Clipa unică a unei vieți întregi: nu exista trofeu mai mare decât Chivotul Așezământului.

Revenind de la geam, observă că Dietrich îl studia. Neamțul observă ciudata expresie din privirea lui Belloq, zâmbetul ușor ce-i flutura pe buze și care părea atât de interiorizat, ca și cum ar fi gustat vreo glumă proprie, vreun gând profund și teribil de amuzant. Realiză atunci cât de mare era lipsa sa de încredere – asta era treaba Fuhrerului însă, Fuhrerul ceruse să i se aducă cel mai mare specialist, el și-l dorise pe Rene Belloq.

Dietrich auzi ceasul bătând ora patru. Dintr-un coridor, de undeva, din interiorul clădirii, răsunară pași. Belloq se întoarse curios către ușă. Pașii se pierdură însă în depărtare, iar Belloq înjură încet în franceză.

— Cât mai trebuie să așteptăm? întrebă francezul.

Dietrich ridică din umeri.

— Nu-i nevoie să-mi spui, zise Belloq. Fuhrerul își trăiește viața după un anumit orar la care noi, muritorii obișnuiți, nu avem acces, așa-i? Are poate viziuni ale propriului său timp particular, hai? Poate gândește că are cunoștințe profunde despre natura timpului?

Belloq făcu un gest agasat cu mâna, apoi zâmbi.

Dietrich se foi neliniștit, stăpânit de ideea că încăperea are microfoane și că Hitler ascultă chiar acum sporovăială aia nebunească.

— Nu te înspăimântă nimic, Belloq? întrebă el.

— Ți-aș putea răspunde, Dietrich, dar mă îndoiesc că vei înțelege.

Tăceau acum. Belloq se întoarse la geam. Fiecare clipă în care sunt ținut prizonier aici înseamnă una în minus în Egipt, gândi el. Își dădu seama că timpul este important, că veștile privind săpăturile se vor răspândi. Că acestea nu puteau fi tănuite la nesfârșit. Nădăjduia doar că securitatea nemților e versată. Își întoarse din nou privirea către neamț.

— Nu mi-ai explicat pe de-a-ntregul cum urmează să fie obținut capul toiagului. Am nevoie să știu.

— Ne-am îngrijit de asta, spuse Dietrich. Au fost trimiși oameni...

— Ce fel de oameni, Dietrich? Există și vreun arheolog printre ei?

— Păi... nu.

— Asasini, Dietrich? Matahale de-ale voastre?

— Profesioniști.

— Ah, dar nu arheologi profesioniști. Cum vor recunoaște capul, chiar dacă vor da de el? Cum își vor putea da seama că nu e un fals?

Dietrich zâmbi.

— Secretul este unde să-l cauți, Belloq. Nu depinde în întregime de ceea ce cauți.

— Un om ca Ravenwood nu poate fi silit cu una cu două, remarcă Belloq.

— Am zis eu că-i vorba de silnicie?

— Nici nu-i nevoie, spuse Belloq. Eu unul apreciez necesitatea ei în sine. În unele privințe, vei găsi, cred, că nu sunt mofturos. De fapt, mai curând dimpotrivă.

Dietrich încuviință din cap. Se auziră din nou pași dincolo de ușă. Așteaptă. Ușa se deschise. Un consilier în uniformă, purtând tunica neagră ce-i displăcea atât de mult lui Dietrich. Păși înăuntru. Nu spuse nimic, se mulțumi să indice cu un gest al capului că trebuiau să-l urmeze.

Belloq se îndreptă spre ușă. Altarul interior, pândi el. Sanctuarul micului zugrav, care se visează încarnarea spiritului istoriei, dar care nu pricepe adevărul. Singura istorie care îl interesa pe Belloq, singura istorie ce avea sens, zăcea îngropată în deserturile Egiptului.

Cu puțin noroc, gândi Belloq. Cu puțin noroc, o vei găsi.

Îl văzu pe Dietrich luând-o înaintea. Un om nervos, cu fața palidă, ca a unui

condamnat pășind, cu toată demnitatea
de care e capabil, către propria execuție.
Idea îl amuză.

5.

Nepal

Avionul DC-3 zbura peste povârnișurile albe ale munților, traversând din când în când metereze de ceață, acumulări masive de nori. Vârfurile lanțului muntos erau în cea mai mare parte invizibile, ascunse în norii înghețați, nori atât de imobili, de masivi, încât vântul iernii părea să nu-i poată dispersa niciodată.

O rută ocolită și lungă, gândea Indy, privind pe geamul hubloului: zburase pe deasupra Statelor Unite până la San Francisco, se îmbarcase mai apoi pe transoceanicul Pan Am către China. Ajungând după multe escale la Hong Kong; un avion prăpădit îl transportase apoi la Șanghai și, în fine, această veche mașină de zbor îl ducea acum la Katmandu.

Indy simți că-l trec fiorii încercând să-și imagineze pustietatea înghețată a Himalaiei. Piscurile inaccesibile, albiile de torent și văile netrecute pe nici o hartă, stratul imens de zăpadă ce acoperea totul. Un spațiu de neconceput și totuși viața înflorea și aici, oamenii supraviețuiau, munceau, iubeau. Închise cartea pe care o citise până atunci – jurnalul lui Abner Ravenwood – și privi în

lungul aripei. Își duse mâna la buzunarul din spate al jachetei și pipăi teancul de bancnote: ceea ce Marcus Brody numise „un avans din partea Armatei Statelor Unite”. Avea acolo mai mult de cinci mii de dolari pe care intenționa să-i folosească drept mijloc de convingere în cazul în care atitudinea lui Abner Ravenwood față de el nu se schimbase. O sugestie de mită, de *la mordida*. Poate că omul avea nevoie de bani, întrucât nu mai deținuse nici un post oficial în învățământ, după știința lui Indy, de ani de zile. Va fi trecut și el prin calvarul la care erau supuși toți cei care se dedicau disciplinelor academice: nevoia de fonduri, tipsia pentru colecte pe care erai silit s-o întinzi tot timpul la mila unuia și-a altuia. Cinci miare, își dădea bine seama Indy, însemna cea mai mare sumă pe care avea să o poarte vreodată asupra sa. O mică avere, de fapt. Și în mod sigur îl făcea să se simtă prost. Nu va fi niciodată în stare să-și schimbe atitudinea cavaleriească față de bani, adică să-i cheltuie la fel de repede cum îi câștiga.

O vreme rămase cu ochii închiși, întrebându-se dacă avea să o mai găsească pe Marion alături de tatăl ei. Nu, era puțin probabil, hotărî el. Crescuse, zburase de lângă el, putea chiar să se fi căsătorit și reîntors în Statele Unite. Pe de altă parte, dacă se mai afla încă alături de tatăl ei? Ce avea să se întâmple atunci? Și deodată simți că nu are curajul să-l privească pe Ravenwood în ochi.

Atâția ani, gândi el. Lucrurile trebuie să se fi schimbat.

Poate că nu, poate că nu, în cazul unui om atât de închistat ca Abner. Ranchiuna era ranchiună – și, dacă unul din colegi întreținuse o relație amoroasă cu fiica ta, cu copilul tău, atunci ranchiuna era cumplită și de durată. Indy oftă. Un moment de slăbiciune, gândi el. De ce n-ai putut să fii tare atunci? De ce a trebuit să te lași momit astfel? Să te încurci cu un copil? Pe de altă parte însă, ea nu părea un copil, mai curând o femeie-copil, avea ceva în ochii, în privirea ei sugerând mai mult decât mintea unei fete ce trece prin perioada adolescenței.

Lasă asta, uită, își zise el.

Ai alte lucruri pe cap acum. Iar Nepalul nu e decât o escală în drumul spre Egipt.

O escală lungă.

Indy simți că avionul începe să coboare, aproape imperceptibil la început, apoi sensibil, pe măsură ce își găsea culoarul către punctul său de aterizare. Zărea acum luminițele palide ale unui oraș ce pâlpâiau în pustietățile înzăpezite. Închise ochii, așteptând clipa în care roțile făceau contact cu solul, acum avionul gonea cu zgomot pe pistă, de-ai fi zis că se face bucăți. Rulă apoi către aerogară – care nu era decât un uriaș hangar transformat în punct de sosiri-plecări. Se ridică de pe locul său, își adună ziarele și cărțile, își luă geanta de sub scaun și porni pe culoarul dintre scaune.

Indiana Jones nu-l observă pe bărbatul în manta de ploaie din spatele său, un pasager care se imbarcase în Șanghai și care, în răstimpul ultimei părți a călătoriei sale, nu-l slăbise din ochi.

Vântul tăios care sufla peste aeroport îl pătrunse până la oase. Cu capul în piept, Indy se grăbi înspre hangar, ținându-și cu o mână vechea pălărie de fetru, iar în cealaltă geanta de voiaj. Ajunse apoi în clădire, unde nu era cu mult mai cald, singura căldură părând să emane de la trupurile masate în interior. Îndeplini repede formalitățile vamale, dar după aceea se trezi asaltat de cerșetori, copii infirmi, orbi, doi oameni paralizați, câteva făpturi atât de veștejite încât nu-ți dădeai seama dacă erau femei sau bărbați. Se agățau de el, implorându-l, dar, întrucât cunoscuse soiul ăsta pretutindeni în lume. Mai știa și că e preferabil să eviți a le arunca daruri. Se strecură printre ei, uimit de forfota locului, de negoțul febril ce se desfășura în interior. Era un bazar încărcat ca orice shop dintr-un aeroport. Numai că, în plus, era ticsit de dughene, debordând de viață, cum vezi în oricare piață. Niște bărbați, prăjeau momițe pe niște grătare, alții jucau cu înfrigurare un joc cu zaruri, alții păreau angajați într-un fel de licitație de măgari – amărâtele jivine erau priponite toate pe un rând, numai piele și os, cu ochii pleoștiți și păr aspru. Și totuși cerșetorii îl urmăreau. Indy înainta mai repede acum, trecând de dughenele cu bani de schimb, de negustorii care

puneau la bătaie fructe și legume exotice, trecu de cei cu covoare, eșarfe și îmbrăcăminte confecționată din piele de iac, dincolo de primitivele rafturi cu alimente și băuturi răcoritoare, asediat tot timpul de mirosuri, de izul de grăsime încinsă, de parfumuri, de arome și condimente stranii. Se auzi strigat pe nume de cineva din mulțime și se opri. Legănându-și ușor geanta de voiai pentru a-i îndepărta pe cerșetori. Privi lung în direcția de unde venise vocea. Recunoscu chipul lui Lin-Su, familiar încă, chiar și după atâția ani. Îi ieși în întâmpinare. Și cei doi bărbați își strânseră mâinile cu putere. Lin-Su, a cărui față zbârcită se luminează de surâsul unei guri aproape lipsite de dinți, îl luă pe Indy de braț. Escortându-l către o ușă și de acolo în stradă – unde un vânt sălbatic, dement, cobora urlând din munți, măturând strada cu violență, de parcă ar fi avut de îndeplinit o veche răzbunare. Se refugiară la adăpostul unei intrări, micul chinez ținându-l încă pe Indy de braț.

— Mă bucur să te văd din nou, spuse Lin-Su într-o engleză deopotrivă măsurată și anchilozată din lipsa uzajului. Au trecut mulți ani.

— Prea mulți, spuse Indy. Doisprezece? Treisprezece?

— Cum spui tu, doisprezece...

Lin-Su se opri și privi în lungul străzii.

— Am primit telegrama ta, bineînțeles.

Vocea i se stinse în momentul în care atenția îi fu atrasă de o mișcare în stradă, o umbră ce dispărea în intrândul unei uși.

— Iartă-mi această întrebare, bătrânul meu prieten: te urmărește cumva cineva?

Indy aruncă o privire în lungul străzii. Nu văzu altceva în afară de fațadele cu obloane trase ale micilor prăvălii și o lumină palidă de lampă cu petrol, proiectată prin ușa deschisă a unei cafenele.

Micul chinez șovăi un moment, apoi îi zise:

— M-am interesat în legătură cu ceea ce mi-ai cerut.

— Și?

— E greu să obții informații rapid într-o țară ca asta. Înțelegi. Lipsa liniilor de comunicație. Și mai e și vremea, desigur. Blestemata asta de zăpadă îngreunează mult lucrurile. Sistemul telefonic este primitiv, acolo unde totuși există, adică.

Lin-Su râse.

— Pot să-ți spus doar că ultima oară când s-a auzit de Abner Ravenwood, acesta se afla în apropiere de Patan. Pot să garantez atâta lucru. Ce am mai auzit e simplu zvon și abia de merită să fie pomenit.

— Patan, hai? Cu cât timp în urmă?

— Greu de spus. Cel mai sigur, în urmă cu trei ani.

Lin-Su ridică din umeri:

— Îți cer iertare, mai mult n-am putut face, prietene.

— Ai făcut destul, spuse Indy. Există vreo șansa ca el să se mai afle acolo?

— Pot să-ți spun că nimeni nu are cunoștință ca el să fi părăsit această țară. Mai mult de-atât...

Lin-Su se zgribuli de frig și își ridică

gulerul paltonului gros.

— Informația mi-e de ajutor! îl încurajă Indy.

— Aș fi dorit să-ți pot oferi mai multe, firește. Nu am uitat ajutorul pe care mi l-ai dat ultima oară când am vizitat marea dumitale țară.

— Nu am făcut decât să intervin pe lângă Serviciul de Imigrări; Lin-Su.

— Adevărat... Dar i-ai informat cum că aș fi fost angajat la muzeul tău, când, de fapt, nu eram.

— O minciună inofensivă.

— Și ce e prietenia altceva dacă nu șiragul binefacerilor?

— Cum dorești, răspunse Indy.

Nu se simțea în largul său când auzea aceste platitudini orientale, parcă spicuite din scrierile unui Confucius de mână a treia. Înțelese însă că Lin-Su își juca rolul ca un profesionist, vorbind așa cum se așteptau occidentalii ca el să vorbească:

— Cum ajung la Patan?

Lin-Su ridică un deget în aer.

— În privința asta, te pot ajuta. De fapt mi-am și permis de la să mă pregătesc. Vino pe aici.

Indy coborî strada în urma omulețului. O mașină neagră, de un tip necunoscut încă. Era parcată în fața unei clădiri. Lin-Su i-o arătă cu mândrie.

— Automobilul meu îți stă la dispoziție.

— Ești sigur?

— Bineînțeles. Înăuntru vei găsi harta trebuincioasă.

— Sunt copleșit.

— O nimica toată, protestă Lin-Su.

Indy dădu roată mașinii. Privi pe geam capitonatul de piele rupt pe alocuri, lăsând arcurile la vedere.

— Ce marca-i asta? întrebă el.

— O corcitură, mă tem, răspunse Lin-Su. A fost asamblată de un mecanic din China și mi-a fost expediată contra unei sume de bani. E în parte un Ford și în parte un Citroen. Cred că s-ar putea să mai fie și câteva piese dintr-un Morris.

— Cum naiba faci s-o reperi?

— Pot să-ți dau răspunsul. Mă rog la Cel de Sus să nu se strice niciodată.

Chinezul râse, întinzându-i lui Indy un set de chei.

— Și până acum s-a dovedit de încredere. Ceea ce-i bine, că drumurile sunt al naibii de proaste.

— Spune-mi cum sunt drumurile spre Patan.

— Proaste. Totuși, cu puțin noroc, poți evita să te înzăpezești. Urmează ruta pe care ți-am însemnat-o pe hartă. În felul acesta e de așteptat să nu ai probleme.

— Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, spuse Indy.

— Nu rămâi peste noapte?

— Mă tem că nu.

Lin-Su zâmbi.

— Ai un... cum se spune, un soroc anume?

— Întocmai. Am un soroc.

— Așa-s americanii, remarcă Lin-Su. Totdeauna cu scadențe. Și totdeauna cu ulcere.

— Fără ulcer deocamdată, zise Indy, deschizând portiera, ce scârțâia din toate

balamalele.

— Ambreiajul este, foarte rigid zise Lin-Su. Direcția nu-i cine știe ce. Te va purta însă la destinație și te va aduce înapoi.

Indy își aruncă geanta pe scaunul din dreapta.

— Ce-i poate omul cere unei mașini în plus, hai?

— Noroc, In-di-a-na.

— Felul în care îi pronunțase numele îl făcea să semene cu unul chinezesc.

Își strânseseră mâinile, după care Indy închise portiera. Răsuci cheia în contact, ascultă turația motorului și porni. Îi făcu un semn de rămas bun micului chinez, care cobora deja strada radiind de bucurie, de parcă ar fi fost mândru că-și împrumutase mașina unui american. Indy își aruncă privirea pe hartă nădăjduind că era corectă, pentru că, în mod sigur, nu aveau să fie indicații rutiere într-un loc precum acela.

Conduse timp de patru ore pe drumurile accidentate, însemnate de Lin-Su pe hartă, tot mai conștient, pe măsură ce se lăsa întunericul, de munții ce se profilau ca niște uriașe fantome în jurul său. Se bucura că nu putea zări feluritele defileuri ce șerpuiau dedesubt. Ici și colo, unde zăpada bloca șoseaua, trebuia să-și croiască drum foarte încet, coborând din mașină și înlăturând zăpada cât putea din calea sa. Era un loc dezolant. Incredibil de pustiu. Indy se întreabă oare cum era să trăiești acolo, în ceea ce părea a fi o iarnă fără capăt.

Acoperișul lumii, i se spunea. Într-adevăr, atât doar că era al naibii de însingurat. Lin-Su părea să-l suporte dar asta, probabil, pentru că era un loc propice pentru afacerile chinezului, care importa și exporta niște sortimente de mărfuri de o natură dubioasă. Nepalul – pe aici trecea toată contrabanda lumii fie că era vorba de obiecte de artă furate, antichități sau narcotice. Aici autoritățile închideau ochii făcând pe orbi. În vreme ce întindeau palmele pentru a fi unse pe furiș.

Indy conducea mai departe, căscând, regretând că nu avea niște calea care să-i remonteze. Milă după milă, în monotonia călătoriei, asculta scârțâitul amortizoarelor, lipăitul cauciucurilor pe zăpadă. Și apoi, pe neașteptate, mai înainte de a-și putea identifica locul de destinație pe hartă, se pomeni în suburbia unui oraș, un oraș fără nici un indicator. Nici un nume. Trase mașina la marginea drumului și desfăcu harta. Aprinse becul din plafon și realizează că ajunsese, probabil, la Patan, pentru că pe harta lui Lin-Su nu mai era însemnată nici o altă comunitate urbană demnă de luat în seamă, înaintă încet pe străzile întortocheate de la marginea orașului, cu colibe înspăimântătoare, bojdeuci de lut. Fără ferestre. Ajunse apoi în ceea ce părea a fi strada mare, o stradă îngustă, aproape o alee – cu magazine mărunte și pasaje ce conduceau, dincolo de niște colțuri sinistre, în lumea umbrelor. Opri motorul și privi în jurul său. O stradă ciudată – prea tăcută, într-un fel.

Indy deveni brusc conștient de prezența altei mașini care venea din spate. Trecu pe lângă el, virând, ca pentru a-l ocoli, luând apoi viteză. Când dispăru din vedere, Indy își dădu seama că era singura mașină pe care o întâlnise pe tot drumul. Ce loc uitat de lume gândi el, încercând să și-l imagineze pe Abner Ravenwood trăind acolo. Cum putea cineva suporta așa ceva?

Cineva înaintă pe stradă, venind către el. Un bărbat solid, îmbrăcat într-o jachetă de blană scurtă, care se legăna într-o parte și-n alta, ca un om beat. Indy coborî din mașină și așteptă până când omul cu scurta de blană se apropie suficient, mai înainte de a-i vorbi. Respirația bărbatului duhnea a băutură, un damf atât de puternic, încât Indy trebui să-și întoarcă fața.

Bărbatul, ca unul care se aștepta să fie atacat, sări suspicios în lături. Indy își întinse mâinile cu palmele în sus, un gest prin care demonstra că e inofensiv. Bărbatul nu se apropie totuși. Îl studia pe Indy cu băgare de seamă. Părea un amestec de rase, forma ochilor sugerând o proveniență orientală, în vreme ce oasele late ale feții indicau un amestec slav. Încercă să-i vorbească într-o limbă oarecare. Începu cu engleza.

— Îl caut pe Ravenwood, spuse el.

E absurd, gândi numaidecât, te afli în crucea nopții într-un loc pustiu și să întrebi pe cineva într-o limbă care, pentru acest om, sună probabil fără sens.

— Un bărbat pe care îl cheamă Ravenwood:

Bărbatul din fața sa se holbă la el fără să înțeleagă. Deschise gura.

— Știi pe cineva numit Ravenwood?

Vorbea rar, ca și cum s-ar fi adresat unui idiot.

— Raven-wood? repetă omul.

— Ai priceput, amice, îl încurajă Indy.

— Raven-wood.

Omul părea să savureze cuvântul. Ca și cum ar fi fost o pastilă cu o aromă exotică.

— Da. Exact. Acum mi-nchipui c-o să stăm aici toată noaptea bombănind, spuse Indy. Căruia i se făcuse din nou frig și simțea oboseala în toate mădulele.

— Ravenwood.

Omul zâmbi ca și cum ar fi știut despre cine e vorba. Se întoarse arătând cu mâna în lungul străzii: Indy privi într-acolo și observă o lumină în depărtare. Bărbatul își făcu mâna căuș, ducând-o la gură – gestul unui băutor. „*Ravenwood*”, zicea el mereu, arătând în acea direcție. Începu să dea din cap cu putere. Indy înțelese că trebuia să meargă în direcția luminii.

— Îți sunt foarte îndatorat, spuse ei.

— Ravenwood, mai repetă omul.

— Bine, bine, am înțeles, îi spuse Indy, revenind la mașină.

Intră și se îndreptă către luminița ce îi fusese indicată și abia atunci constată că ea emana de la o tavernă la intrarea căreia atârna aiurea o firmă în engleză: THE RAVEN^[2]. Corbul, gândi Indy. Individul făcuse o confuzie. Minte încâlcită din pricina beției, asta era.

Totuși, dacă acesta era singurul loc de întâlnire din provincialul burg, putea opri să vadă dacă știa cineva ceva. Coborî din mașină, putând auzi acum zgomotul ce venea din interiorul tavernei – zumzăitul tulbure al oricărei adunături de bețivi care și-au petrecut ultimele ore îndeplinindu-și conștiincios datoria de a-și pierde mințile. Era un zgomot care îi făcu plăcere, o dată ce se obișnuie cu el și nimic nu i-ar fi făcut mai multă bucurie decât să se alăture petrecăreților dinăuntru. Of, of, își spuse el. Doar nu ai bătut atâta drum ca să te afumi ca un turist pierdut, care vrea să se pună la punct cu viața de perdiție a locului. Ai venit cu un scop. Un scop anume.

Se îndreptă către intrare. Ai vizitat ceva locuri bizare la viața ta, își spuse el. Dar ăsta cu siguranță că le pune capac la toate. În fața sa, când trecu pragul, văzu o ciudată adunătură de cheflii un amestec foarte eterogen de naționalități. Parcă ar fi luat cineva un polonic și afundându-l într-un cazan umplut cu felurite etnii, l-ar fi deșertat mai apoi aici, în singurătatea și întunecimea acelei smintite pustietăți. Asta chiar că ia marele premiu, răsă Indy în sinea sa. Ghizi, șerpași, băștinași nepalezi, mongoli, chinezi, indieni, alpiniști bărboși, care arătau de parcă tocmai coborâseră din corzi în actuala lor condiție, tot felul de tipi dubioși, a căror origine etnică nu era evidentă. Acesta era Nepalul, cu adevărat, gândi el și aceștia sunt nomazii comerțului internațional cu narcotice, contrabandiști, bandiți. Indy

închisese ușa în urma sa, după care observă un uriaș corb împăiat, cu aripile întinse amenințător, cocoțat în spatele tejghelei lungi a barului. Un suvenir sinistru, gândi Indy. Mai era ceva ce îl tulbura, asemănarea bizară dintre numele lui Abner și firma barului. Coincidență? Înaintă mai mult în încăperea care duhnea a sudoare, alcool și miros de tutun. Descoperi și izul dulceag, aromat, al hașișului în atmosfera localului.

Ceva interesant părea să se desfășoare tocmai atunci la bar unde se adunase majoritatea clientelei. Un soi de întrecere între băutori. Pe tejghea era aliniată o colecție de pahare ce urmau să fie date pe gât dintr-odată. Un bărbat solid, care striga ceva într-o engleză cu accent australian, se împiedică de tejghea în momentul în care își ridică mâna, bâjbâind după următoarea sa dușcă.

Indy se apropie. O întrecere între băutori. Se întrebă cine putea fi adversarul australianului. Își făcu loc printre consumatori, încercând să-l descopere.

Când zări, când îl recunoscu pe adversarul australianului din competiția pentru cel mai mare băutor, simți că-l apucă amețeala, o sfârșeală ce-i venea din piept, unde i se înfipsese parcă un cuțit. Și pentru o clipă curgerea timpului își schimbă sensul, ți se-ntâmplă când contempli un peisaj pictat cu mult timp în urmă și rămas neatins. O iluzie. Un miraj. Își scutură capul, de parcă acea mișcare l-ar fi putut aduce înapoi la

realitate.

Marion.

Marion, gândi el.

Părul negru i se revărsa pe umeri în valuri uşoare; aceiaşi ochi căprui, mari şi inteligenţi, ce contemplau lumea cu un blând scepticism, nevenindu-i parcă să creadă în realitatea a ceea ce trecea drept purtare omenească – ochi ce păreau tot timpul să te scormonească în interior, de parcă ți-ar fi putut descoperi cele mai adânci impulsuri lăuntrice; gura – gura doar era puţin diferită, poate ceva mai plină şi mai dură. Era însă chiar Marion, Marion pe care şi-o amintea el.

Şi iat-o acum antrenată într-o întrecere nebunească de băutori cu un urs australian. O urmări, abia îndrăznind să se mişte, în vreme ce mulţimea din jurul barului făcea pariuri. Până şi pentru cel mai nevinovat spectator va fi părut probabil cu totul neverosimil ca australianul să fie întrecut a băătură de o femeie cu puţin mai înaltă de un metru şi jumătate. Ea însă dădea paharele pe gât, ținând isonul bărbatului, unul după altul.

Ceva înlăuntrul său, ceva de neclintit se muie brusc. Dorea să o târască undeva departe de lumea, aceea bezmetică. Nu, îşi zise el. Nu mai este un copil – este o femeie, o femeie frumoasă. Şi ştie ce face. Îşi poate purta singură de grijă – chiar şi aici, în mijlocul mulţimii pestriţe; de imbecili terminaţi, de bandiţi şi beţivani. Tânăra mai dădu pe gât un pahar. Gloata vui. Alţi bani fură aruncaţi

pe tejghea. Clătinându-se pe picioare, australianul întinse mâna după paharul său, dar nimeri pe alături și se prăbuși pe spate ca un copac retezat. Indy fu impresionat. O urmări pe Marion, dându-și părul negru pe spate, luându-și banii de pe tejghea și strigând la cheflii în nepaleză; și, deși nu înțelegea limba, era evident din tonul ei că le spunea că se terminase distracția pentru seara aceea. Mai rămăsese însă un pahar pe tejghea, iar ei nu aveau de gând s-o ia din loc, până ce ea nu-l bea și pe acela.

Fata îi privi lung. „Scurșorilor”, le zise ea în engleză, după care bău paharul până la fund. Gloata izbucni din nou în strigăte, apoi Marion își legănă brațele în aer, iar ei începură să se retragă spre ușă, bombănind cu îndărătnicie. Barmanul, un tip de nepalez înalt, voi să se asigure că au plecat, ușuindu-i el însuși în noapte. Într-o mână avea o coadă de topor. Într-un local ca ăsta, gândi Indy, s-ar putea să ai nevoie de mai mult decât de o coadă de topor, ca să-ți asiguri ora închiderii.

Barul se goli apoi, părăsit până – și de ultimii bețivani.

Marion se duse în spatele tejghelei; ridicându-și capul îl descoperi pe Indy.

— Hei, nu m-ai auzit? Ești surd cumva? Închidem. Înțelegeți? *Bairra chuh kayho?*

Dădu să vină spre el. Și atunci, cu chipul brusc însuflețit de lumina recunoașterii, ea se opri locului.

— *Hiya* Marion, spuse el.

Tânăra nu se mișcă.

Se uita pur și simplu la el fix, cu ochii mari deschiși. Indy încerca să o vadă așa cum era, să nu-și amintească și cum fusese, iar efortul deveni deodată greu.

Se simți din nou apăsător, de data acesta în gât, de parcă se congelase ceva acolo.

— *Hello*, Marion, zise din nou.

Se așeză pe un scaun de bar. O clipă avu impresia că descoperă ceva din vechea emoție în ochii ei, ceva ferecat în privire; ceea ce urmă însă îl ului. Marion își încleștă pumnul și-i arse o dreaptă puternică în falcă. Amețit, Indy se prăbuși de pe scaun și se trezi întins pe podea, uitându-se în sus la ea.

— E plăcut să te revăd, mai zise el, frecându-și falca și rânjind strâmb.

— Ridică-te și cară-te, îi zise ea.

— Așteaptă, Marion.

Marion se aplecă asupra lui.

— Pot s-o mai fac o dată cu aceeași ușurință, îl amenință, strângându-și pumnul din nou.

— Pariez, zise el.

Se ridică în genunchi. Falca îl durea al naibii. Unde învățase ea să lovească în felul acela? Unde învățase să bea, cum de-i dăduse prin cap? Surpriză, surpriză, gândi el. Fata devine femeie iar femeia se dovedește o teroristă.

— Nu am nimic de discutat cu tine.

Indy se ridicase acum și-și ștergea hainele murdare.

— *Okay, okay*, zise el. Poate nu vrei să-mi vorbești. Înțeleg...

— Câtă intuiție!

Câtă ranchiună, gândi Indy. O merita?

Mda, poate, realizează el.

— Îl caut pe tatăl tău, îi spuse.

— Vii cu doi ani prea târziu.

Indy era conștient de prezența barmanului nepalez, care își mângâia reteveii. Un tip foarte primejdios.

— E-n ordine, Mohan. Mă ocup eu de ăsta, zise ea, arătându-l pe Indy cu un gest disprețuitor. Du-te acasă.

Mohan își depuse arma pe tejghea. Cum Marion încuviință din cap, el ridică din umeri și plecă.

— Ce vrei să spui „doi ani prea târziu”? întrebă Indy trăgănat. Ce s-a întâmplat cu Abner?

Pentru prima oară, Marion dădu semne de slăbiciune. Expiră încet, ca și cum ar fi dat drumul unei vechi tristeți.

— Tu ce crezi că vreau să spun? L-a prins o avalanșă. Ce altceva îl putea răpune? Se brodește doar. Și-a petrecut întreaga lui viață blestemată săpând. Din câte știu, el se mai află încă pe versantul acela al muntelui, înțepenit sub zăpadă.

Marion se întoarse și-și turnă un pahar. Indy se așeză la loc pe scaunul de bar. Abner mort! Era de neconceput. Parcă ar fi fost lovit din nou.

— Ajunsese la convingerea că iubitul lui Chivot se află îngropat undeva, pe la mijlocul unui versant.

Marion își sorbi băutura. Indy observa cum o parte din duritatea ei, din acea cochilie exterioară începe să se fisureze. Se lupta însă cu îndârjire pentru a-și înfrânge orice manifestare de slăbiciune.

— M-a târât și pe mine, un copil, până la celălalt cap al lumii, pe unde l-au

purtat săpăturile lui nebunești, spuse ea. Iar la sfârșit, a spălat putina. Nu mi-a lăsat un sfanț. Întreabă-te cum am trăit, Jones? Lucrând aici. Și n-am făcut numai pe barmanul. Pricepi?

Indy făcu ochii mari. Se întrebă ce simțea acum, ce simțăminte ciudate îi mișcau lăuntrul. Nu le mai încercase până atunci. Îi erau străine. Dintr-o dată ea arăta teribil de fragilă. Și teribil de frumoasă.

— Proprietarul localului a înnebunit. *Toată lumea* înnebunește aici mai devreme sau mai târziu: Iar atunci când l-au luat de aici, ghici ce s-a întâmplat? Mă pomenesc că-mi lasă localul. Numai mie, pentru tot restul vieții. Îți poți închipui blestem mai crunt?

Era prea mult ca Indy să poată înghiți totul dintr-o dată, prea mult pentru a pricepe. Ar fi dorit să-i poată spune un cuvânt de mângâiere. Știa însă că așa ceva nu există.

— Îmi pare rău, reuși să articuleze.

— Mare scofală.

— Îmi pare cu adevărat rău.

— Eu am crezut că te iubesc, spuse ea. Și uite ce-ai făcut împărtășindu-mă grozava taină.

— N-am vrut să-ți fac rău.

— Eram doar un copil!

— Uite ce e! Am făcut-o și gata. Nu-mi pare bine și nu pot da explicații. Și nici nu m-aștept să-mi fii recunoscătoare.

— A fost o greșeală, Indiana Jones. Și știai că-i o greșeală.

Indy tăcea, întrebându-se cum poți oare să-ți ceri vreodată iertare pentru

greșeli trecute.

— Dacă aș putea da timpul înapoi, aș desface tot răul blestemat de-acum zece ani, crede-mă, Marion, aș face-o.

— Am știut că într-o zi ai să apari pe ușa aceea. Nu mă-ntreba de ce. Am știut pur și simplu, zise ea.

Indy se sprijini cu palmele pe tejghea.

— De ce nu te-ai întors în America, în orice caz?

— Pentru bani. Pur și simplu. Vreau să mă întorc cu un anumit standard de viață.

— Poate îți voi fi de folos. Poate voi începe să-ți fac și ceva bine.

— Pentru asta te-ai întors?

Indy clătină din cap.

— Am nevoie de o piesă pe care cred că o posedă tatăl tău.

Dreapta lui Marion se ridică iute, dar de data aceasta Indy era pregătit și-i prinse încheietura.

— Pui de cățea, articulă ea. Aș dori să-l lași în pace pe bătrânul ăla smintit. Știe Dumnezeu câtă inimă neagră i-ai făcut, cât timp era în viață.

— Sunt gata să plătesc, spuse el.

— Cât?

— De-ajuns cât să te întorci cu pompă în Statele Unite, în orice caz.

— Mda? Necazul e că i-am vândut toată marfa. Nimicuri. Tot ce-a fost. Și-a irosit toată viața pe nimicuri.

— Totul? Ai vândut chiar tot?

— Arăți dezamăgit. Ce simți acum, domnule Jones?

Indy îi zâmbi. Clipa ei de triumf îi producea oarecare plăcere. După care se

întrebă dacă, presupunând că ea nu mințea când spunea că vânduse tot avutul lui Abner, acesta fusese în întregime atât de lipsit de valoare.

— Îmi place când te dezumfli, spuse ea. Hai să-ți dau de băut. Zi, ce vrei?

— Seltzer, spuse el, oftând.

— Seltzer, hai? S-au schimbat vremurile, Indiana Jones. Îmi plac whisky-ul, vodka și ginul. Nu mă mai omor după brandy. Am trecut la altceva.

— Acum ești o tipă dură, nu-i așa?

Ea îi zâmbi din nou.

— Aici nu ești în Schenectady, amice.

Indy își scărpină din nou bărbia. Și deodată simți că nu mai suportă duelul.

— De câte ori trebuie să-ți spun că-mi pare rău? Va fi vreodată de ajuns?

Marion îi întinse un whisky cu sifon, iar el sorbi, strâmbându-se. Apoi ea se sprijini cu coatele de tejghea:

— Poți plăti cu bani gheață, nu-i așa?

— Mda.

— Povestește-mi cum arată obiectul acela pe care îl cauți. Poate c-o să dau de individul căruia i l-am vândut.

— O piesă de bronz, de forma soarelui. Are un orificiu, ceva mai departe de centru. În el, e un cristal roșu. Este capul unui toiag. Nu-ți sună familiar?

— Poate. Cât dai?

— Trei mii de dolari.

— Nu-i de ajuns.

— *Okay*. Pot urca până la cinci. Mai câștigi ceva, când te întorci în America.

— Pare să fie ceva important.

— Ar putea fi.

— Pe cuvântul tău de onoare?

Indy confirmă cu o mișcare a capului.

— Ți-ai mai dat cuvântul odată, Indy. Ultima oară. Când ne-am întâlnit. Mi-ai promis c-ai să te întorci. Îți mai amintești?

— M-am și întors!

— Tot lichea ai rămas!

Marion rămase tăcută o vreme, dând roată barului. Până se trezi alături de el.

— Dă-mi acum cele cinci miare și întoarce-te mâine.

— De ce mâine?

— Pentru că așa zic eu Poate că-i timpul să fac niște eforturi în ceea ce te privește.

Indy scoase banii și îi întinse.

— În ordine, spuse el. Am încredere în tine.

— Ești un idiot.

— Mda, oftă el. Mi s-a mai spus.

Coborî de pe scaun. Se întrebă unde avea să-și petreacă noaptea. Într-un morman de zăpadă, probabil. Dacă asta era voia lui Marion. Dădu să plece.

— Fă-mi o favoare, îi ceru ea.

Indy se întoarce, privind-o întrebător.

— Sărută-mă.

— Să te sărut?

— Da. Haide, împrăștează-mi memoria.

— Și dacă refuz?

— Atunci să nu mai vii mâine.

Indy râse. Se aplecă asupra ei, surprins de puterea dorinței pe care o simțea el însuși, apoi de brusca sălbăticie a sărutului. Sărutul fetei rămăsese o amintire, acesta era diferit, sărutul unei femei care a învățat ce înseamnă să faci

dragoste.

Marion se retrase, zâmbi, întinse mâna după pahar.

— Acum cară-te de aici, îi porunci ea.

Îl urmări plecând, privi ușa ce se închise în spatele său. O vreme rămase nemișcată; apoi desfăcu eșarfa pe care o purta în jurul gâtului. Un lănțișor îi luneca între sâni. Trase de lănțișor, la capătul căruia atârna un medalion în formă de soare, cu un cristal montat în el.

Îl frecă gânditoare între degetul mare și arătător.

Indy tremura în aerul înghețat al nopții în vreme ce se îndrepta spre mașină. În mașină rămase o vreme șovăind. Ce avea de făcut acum? Să dea roată acestei găuri de șobolan până dimineța. Era cu totul improbabil să găsească vreun hotel de trei stele în Patan și nici nu gusta ideea de a petrece noaptea dormind în mașină. Până în zori avea să fie înghețat tun. Poate că ar fi bine să-i dau un răgaz, până se mai înmoaie și-apoi să mă întorc – poate o să-mi arate și mie ceva din ospitalitatea proverbială a hangiiilor. Își făcu palmele căuș și suflă să le încălzească, apoi porni motorul. Până și volanul era înghețat la atingere.

Mașina o luă încet din loc.

Nu văzu umbra de pe cealaltă parte a străzii, umbra bărbatului în manta de ploaie, cel care urcase în avionul DC-3 în Șanghai; îl chema Toht și fusese trimis la Patan ia cererea expresă a Colecției

Speciale de Antichități a celui de al Treilea Reich. Toht traversă strada. Însoțit de aghiotanții săi plătiți – un ucigaș neamț cu un bandaj pe ochi, un nepalez în haină de blană și un mongol care își purta mitraliera, de parcă orice s-ar fi mișcat în câmpul său vizual ar fi devenit automat o țintă.

Ei se opriă la ușa „Corbului”, urmărind mașina lui Indiana Jones, ce se depărta în lucirea roșie a luminilor din spate.

Marion stătea gânditoare în fața focului cu cărbuni, cu un vătrai în mână. Ațâță focul ce agoniza și deodată, în ciuda voinței sale. În ciuda a ceea ce considera a fi. O slăbiciune, se pomeni plângând. Blestematul ăla de Jones, își zise ea. După zece ani răsare dănțuind în drumul meu greu. Blestemat, făcându-mi noi promisiuni. Și cei zece ani dispărură ca nimic, risipindu-se ca foile răzlețite ale unei cărți. Își reamintea cum fusese atunci – avea cincisprezece ani și-și închipuia că e îndrăgostită de chipeșul arheolog, tânărul în privința căruia tatăl ei o avertizase: „N-o să te faci decât să suferi, chiar dacă timpul te va vindeca mai apoi”. În privința suferinței avusese dreptate, fusese adevărată – cât despre partea a doua a profeției, nu se împlinise. Poate e adevărată zicala aceea veche despre prima iubire, primul bărbat. Firește că nu uitase niciodată deliciul primului fior, sentimentul că ar putea muri din simpla anticipare a sărutului, a îmbrățișării. Nimic nu alterase acea

vinovată involburare a simțurilor, impresia că plutește prin lume, ca și cum ar fi fost o făptură lipsită de substanță, fragilă, ca și cum s-ar fi putut dovedi transparentă în bătaia luminii.

Hotărî ca să se poarte prosteste, vărsând lacrimi numai pentru că Marele Savant Arheolog își făcuse apariția țănoș pe ușă. La naiba cu el, își zise ea. Acum nu mai e bun decât să-l jumulești de bani.

Tulburată, se duse la bar. Își scoase lăntișorul de la gât și puse medalionul pe tejghea. Luă banii lăsați de Indy și, ducând mâna dincolo de tejghea, îi depuse într-o cutiuță de lemn. Încă mai studia medalionul peste care cădea umbra uriașului corb împăiat, când auzi zgomot la ușă. Se răsuci repede și, văzând patru bărbați intrând, înțelese numaidecât că dăduse de necaz și că necazul venise pe urmele bunului și vechiului său prieten, Indiana Jones. În ce naiba m-o fi băgat? se întrebă ea.

— E închis. Îmi pare rău, spuse ea.

Bărbatul în manta de ploaie, cu un chip tăios ca un brici, zâmbi:

— N-am venit să bem.

Avea un accent puternic, german.

— Oh, exclamă Marion, urmărindu-i pe tovarășii briciului – un nepalez și un mongol (Dumnezeule mare, înarmat cu mitralieră) care se învâртеau prin încăpere. Se gândi la medalionul ce zăcea pe tejghea. Individul cu bandaj la un ochi trecuse foarte aproape de el.

— Ce doriți? îi întrebă.

— Exact același lucru pe care îl caută

și prietenul dumneavoastră Indiana Jones. Sunt convins că a pomenit de el.

— Nu, îmi pare rău.

— Ah, exclamă bărbatul, l-a obținut așadar?

— Mă tem că nu vă înțeleg, spuse tânăra.

Bărbatul se așeză, ridicându-și poalele mantalei.

— Iertați-mă că nu m-am prezentat. Toht. Arnold Toht. Jones s-a interesat de un anume medalion, nu-i așa?

— Poate...

Marion se gândea la arma de pe etajera din spatele corbului, întrebându-se cât de repede putea ajunge la ea.

— Vă rog să nu vă jucați prostește cu mine, o avertiză Toht.

— Foarte bine. Fie. Se întoarce mâine. De ce nu veniți și dumneavoastră atunci și poate aranjăm o licitație, dacă, sunteți chiar atât de interesat.

Toht clătină din cap.

— Mă tem că nu-i posibil. Trebuie să obțin obiectul astă seară. *Fraulein*.

Se ridică și privi focul, apoi, aplecându-se, ridică vătraiul dintre tăciunii aprinși.

Marion căscă prefăcut.

— Nu-l am. Veniți mâine. Sunt obosită.

— Îmi pare rău că sunteți obosită. Totuși...

Făcu un semn cu capul. Mongolul o înșfăcă pe Marion, imobilizându-i brațele la spate, în vreme ce Toht smulgea vătraiul din foc și se îndrepta spre ea.

— Cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

Uitați, pot fi înțelegător...

Toht oftă, ca unul căruia îi repugnă violența, 1 dar impresia era înșelătoare. Înaintă spre ea, apropiindu-i vătraiul de față. Marion îi simțea dogoarea în obraz. Își răsuci capul într-o parte și încercă să se elibereze din strânsoarea mongolului; acesta era însă prea puternic.

— Așteptați, am să vă duc la el!

— Șansa aceasta ți-am acordat-o mai devreme, draga mea, spuse Toht.

Un sadic de școală veche, gândi Marion. Nu dă doi bani pe medalion, ar prefera să-mi ardă fața cu vătraiul acela înroșit în foc. Marion se luptă din nou să se elibereze, dar fără folos. *Okay*, hotărî ea, dacă tot ai pierdut orice altceva, poți să-ți riști și frumusețea. Încercă să muște brațul bărbatului solid, dar acesta se mulțumi să-i ardă o palmă ce-i aruncă în obraz un miros de grăsime.

Marion se holbă la vătraiul ce se apropia.

Prea aproape. Cinci țoii. Patru, trei.

Mirosul grețos de metal încins.

Și atunci...

Apoi totul se petrecu prea repede ca ea să poată urmări succesiunea de evenimente ce se topiră într-un vârtej caleidoscop, precum un desen în cerneală expus în ploaie. Auzi un trosnet, un trosnet violent și nu văzu decât brațul europeanului brusc suspendat în aer și vătraiul ce zbură prin cameră, aterizând între perdelele ferestrei, unde începu să fumege. Mongolul îi dădu drumul și abia atunci își dădu seama că Indiana Jones se întorsese, că stătea în prag cu vechea

sa vână de bou într-o mână și eu pistolul în cealaltă. Indiana Jones făcându-și apariția ca blestemata de cavalerie în ultima clipă posibilă! Unde naiba ai fost? îi veni ei să strige. Acum trebuia, în schimb, să acționeze, în cameră se stârni încăierarea, o atmosferă încărcată, ca a unei furtuni electrice. Se răsuci peste tejgheaua barului și întinse mâna după o sticlă, tocmai când Toht trase în ea, dar gloanțele trecură pe alături; iar ea se rostogoli pe podeaua de dincolo de bar în zgomotul sticlelor făcute țandări. Focuri de armă, puternice, asurzitoare.

Mongolul își căuta poziție de tragere. Îl țintește pe Indy în plin, realizează Marion, trebuie să-l pocnesc cu ceva. Întinse instinctiv mâna după reteveiul barmanului și-l trăsni pe mongol în cap, cât îi stătu în putere. Acesta se prăbuși. Mai era însă cineva în bar, cineva care zburase înăuntru prin ușă, de parcă aceasta ar fi fost de carton presat; ridicându-și privirea, Marion recunoscă un șerpaș din localitate, un zdrahon de om, care putea fi cumpărat de oricine cu două pahare de băutură. Intrase ca un vârtej, prăvălindu-se împreună cu Indy pe podea.

Atunci se auziră strigătele lui Toht:

— Împușcați-i! Împușcați-i pe-amândoi!

Bărbatul chiar învie la comanda lui Toht. Avea un pistol în mână și era limpede că avea să execute ordinul până la capăt: Indy și șerpașul întinseră în aceeași clipă mâna după pistolul căzut, îndreptându-l către agresorul lor, arma

se descarcă direct în beregata lui Chiorilă cu o forță ce-l proiectă înapoi către bar, unde rămase proptit cu o expresie pe chip ce te făcea să te gândești la un pirat tras pe sub chila navei în timpul unei petreceri de bețivi.

După care lupta fu reluata, nefireasca împerechere de forțe și straniul armistițiu aflându-și un sfârșit. Pistolul căzuse din mâinile lui Indy și ale șerpașului. Ei se rostogoleau unul peste altul, în efortul de a pune mâna pe arma ce le scăpase, Toht era însă acum într-o poziție limpede de tragere în direcția lui Indiana. Marion ridică mitraliera ce se rostogolise de pe umărul mongolului, încercând să înțeleagă cum funcționează – cum ar putea funcționa altminteri decât apăsând pe trăgaci? Deschise focul, dar arma se smucea ca un diavol. Gloanțele ei șuierară pe lângă Toht. Atenția îi fu atrasă mai apoi de flăcările ce se întindeau de la perdele la restul barului. Nimeni nu va câștiga războiul acesta, se gândi ea. Numai focul are șansa să iasă învingător.

Cu coada ochiului îl urmărea pe Toht care se ghemuise la capul barului, în vreme ce flăcările pârjolitoare se întindeau pretutindeni în jur. L-a văzut, gândi ea. A văzut medalionul. Îi urmări mâna ce se strecura în direcția prețiosului obiect, îi văzu expresia de încântare de pe chip, după care îl auzi țipând brusc, în clipa când medalionul înnegrit de fum, îi arse palma, forma și literele sale străvechi imprimându-i-se în carne. Toht nu-l mai putu ține. Durerea

era prea mare. Se îndreptă clătinându-se către ușă, strângându-și mâna arsă. Marion își întoarse privirea spre Indy, care se lupta cu șerpașul. Nepalezul le dădea roată, încercând să-l țintească pe Indy în plin. Marion se repezi la mitralieră, dar aceasta nu mai avea gloanțe. Pistolul, atunci. Pistolul din spatele corbului împăiat. Încercă să ajungă la el prin dogoarea focului, se întoarse, ascultă o clipă la sticlele cu bătură ce explodau în jur ca niște cocktailuri Molotov și-l ținti pe nepalez: o singură împușcătură și bună.

Blestematul, nu putea să stea locului!

Fumul o orbea acum, o înăbușea.

Indy îi dădu un picior șerpașului, rostogolindu-se departe de el și atunci nepalezul avu o țintă precisă: țeasta lui Indy.

Acum!

Marion apăsă pe trăgaci.

Trupul nepalezului se smuci sub forța împușcăturii. Indy îi zâmbi lui Marion recunoscător, printre flăcări și fum. Își luă biciul și pălăria strigând:

— S-o ștergem de-aici!

— Nu fără obiectul pe care ți-l doreai.

— Este aici?

Marion răsturnă cu piciorul un scaun în flăcări. De deasupra, într-un spectaculos șuvoi de flăcări, se prăbuși o grindă de lemn, aruncând scânteii și cenușă.

— Renunță! Vreau să te scot de-aici. Acum!

Marion se repezi însă către locul unde Toht lăsase să-i scape medalionul.

Tușind, încercând să-și țină respirația, cu ochii numai lacrimi și usturime din pricina fumului, ea întinse mâna și culese medalionul în eșarfa înfășurată larg în jurul gâtului. Apoi se uită în jur după cutia cu bani.

De necrezut! Făcută scrum. Cinci hârtii de câte o mie fumegau.

Indiana Jones o prinse de mână, târând-o prin foc către ușă.

— Afară! Afară! strigă el.

Reușiră să iasă în aerul înghețat de afară, exact în clipa în care localul începea să se năruie, fumul și focul revărsându-se acum în întuneric într-un furibund spectacol al distrugerii. Cenușă fierbinte, bârne mistuite de foc zburau prin acoperișul în flăcări.

Marion și Indy, de cealaltă parte a străzii, stăteau și priveau.

Ea observă că el încă o mai ținea de mână. Atingerea aceea! Trecuse atât de mult timp de atunci și chiar în clipa în care realizează acea senzație a apropierei lui, se luptă să înăbușe amintirea. Își desprinse mâna dintr-a lui și se depărtă puțin.

Marion se mai uită o dată. La rugul în aer liber și o vreme nu spuse nimic. Tâmplăria sfârâia precum carnea de porc pe frigări.

— Am impresia că îmi ești îndatorat, spuse ea în cele din urmă. Chiar foarte îndatorat.

— Pentru început?

— Pentru început, poftim asta; spuse Marion; întinzându-i medalionul. Îți sunt parteneră de afaceri, domnule. Pentru că

acest mic odor e încă proprietatea mea.

— Parteneri? spuse el.

— La naiba, bineînțeles.

Mai zăboviră o vreme să privească incendiul, fără ca vreunul din ei să-l observe pe Arnold Toht furișându-se pe aleile ce se ramificau din strada mare – lunecător ca un șobolan ce-și croiește drum într-un labirint.

În mașină, Marion îl întrebă:

— Acum ce urmează?

Indy îi răspunse după un moment de tăcere:

— Egipt.

— Egipt?! se miră Marion, studiindu-l.

În vreme ce mașina străbătea întunericul. Mă porți prin cele mai exotice locuri.

Siluețele munților apărură la orizont: o lună pală spărgea întunecimea bolții. Indy aruncă o privire norilor ce se risipeau. Se întreba de ce se simțea brusc îngrijorat, un sentiment ce dispăru auzind-o pe Marion râzând:

— Ce te-amuză?

— Tu, răspunse ea. Tu și vâna aia de bou.

— N-o lua în răs, copile. Ți-a salvat viața.

— Nu mi-a venit să cred când te-am văzut. Uitasem de bătrânul tău bici turbat. Mi-amintesc cum te antrenai cu el zilnic. Sticlele alea vechi atârdate pe perete, iar tu în fața lor, cu vâna.

Și Marion râse din nou.

O amintire, gândi Indy. Își amintea de vechea fascinație exercitata de acea armă asupra sa încă de când asistase la un

număr al unui circ ambulant, la vârsta de șapte ani. Cu ochii măriți de uimire, îl urmărise pe mânuitorul ei, sfidând orice logică. Urmaseră ceasurile de antrenament, cu o tenacitate pe care nimeni și nici măcar el însuși, nu o putea explica.

— Tu te desparți vreodată de ea?

— Nu o iau niciodată în sala de curs.

— Pariez că dormi cu ea, hai?

— Păi, depinde.

Marion râse scurt, scrutând bezna nopții himalaieni.

— Depinde de ce? întrebă după o vreme.

— Încearcă să-ți răspunzi singură.

— Cred că am o vagă idee.

Indy îi aruncă o privire, după care își întoarse ochii spre drumul numai gropi ce i se așternea înaintea.

6.

Şantierul arheologic

Tanis, Egipt.

Un soare fierbinte pârjolea nisipul, priveghind deşertul ce se întindea de la un cap la altul al orizontului. Într-un asemenea loc, gândea Belloq. Îţi poţi imagina tot pământul ca pe un deşert opărit, o planetă văduvită de vegetaţie, de clădiri, de oameni. Ideea îi surâdea oarecum. Găsise întotdeauna că înşelătoria este moneda cea mai răspândită printre fiinţele omeneşti – în consecinţă făcuse el însuşi negoţ cu acea monedă. Iar dacă oamenii nu erau sensibili la escrocherie, alternativa era violenţa, îşi puse mâna streaşină la ochi şi înaintă, inspectând săpăturile ce se desfăşurau acolo. Era o operaţiune de proporţii, dar acesta era stilul nemţilor. De proporţii, cu inutilă pompă şi ceremonie. Îşi îndesă mâinile în buzunare, urmărind camioanele şi buldozerele, săpătorii arabi, supraveghetorii nemţi. În plus, găgăuţă de Dietrich, care părea să se socotească stăpân peste toţi, aruncând ordine răstite şi grăbindu-se încolo şi-ncoace, de parcă ar fi fost împins de un uragan.

Se opri, privirea sa devenind deodată absentă, înregistrând doar pe jumătate peisajul. Rememora întâlnirea cu Fuhrerul, ifosele penibile pe care și le dăduse omulețul. Înțeleg că ești primul pe mapamond în această specialitate, iar eu îl vreau întotdeauna pe cel mai bun. Suficient și ignorant. False complimente în slujba unei smintite retorici teutone, Reichul milenar, grandiosul proiect istoric. Care nu putuse fi conceput decât de un lunatic. Belloq încetase pur și simplu să mai asculte, holbându-se la Fuhrer uluit, nevenindu-i să creadă că soarta unei țări, oricare ar fi fost aceea, putea cădea în mâinile unui neisprăvit. *Vreau Chivotul, firește. Aparține Reichului. O relicvă cu asemenea vechime aparține Germaniei.*

Belloq își închise ochii din pricina soarelui puternic. Deslușea zgomotele excavărilor, strigătele nemților, din când în când, glasurile arabilor. Chivotul, se gândi el, nu aparține nici unui om anume; nici unui loc anume, nici unui timp anume. Tainele sale îmi aparțin însă, dacă există taine care să fie posedate. Deschise din nou ochii, uitându-se lung la șantier, la uriașele cratere scobite în nisip și simți cum îl străbate un anume fior, o intuiție fermă că marele trofeu se află în apropiere. Îl simțea, îi intuia puterea, auzea șoapta lui ce avea să se transforme curând în vacarm. Își scoase mâinile din buzunare și examină lung medalionul din podul palmei. Și în vreme ce-l studia, deveni conștient de puterea unei obsesii stranii –

și de teama că i-ar putea ceda în final. Poftești timp îndelungat la un lucru, așa cum poftise el la Chivot și deodată te pomenesti pe marginea unei nebunii care este aproape... Aproape cum?

Divină.

Aceasta era poate nebunia sfinților și a fanaticilor.

Sentimentul unei viziuni atât de înspăimântătoare, încât tot restul realității se estompa pur și simplu.

Conștiința unei puteri ce nu putea fi cuprinsă în cuvinte, cosmică, ce făcea ca vălul subțire a ceea ce presupuneai a fi lumea adevărată să se rupă și să se destrame și nu-ți rămânea decât o cunoaștere care, asemeni cunoașterii de Dumnezeu, depășea orice.

Poate. Belloq zâmbi în sinea lui.

Se preumblă pe buza gropilor excavate, dădu roată camioanelor și buldozerelor. Ținea medalionul strâns în mână. Apoi se gândi cum reușiseră asasinii ăia expediați de Dietrich în Nepal să compromită toată afacerea.

Simți că-l apucă greața.

Nătărăii ăia, în schimb, veniseră cu ceva ce-i slujea de minune.

Plângărețul de Toht îi arătase lui Belloq palma, încercând să-i smulgă compasiune, după cum bănuia Belloq, fără să-și dea seama că poseda întipărită în carne o copie perfectă a obiectului pe care nu reușise să-l recupereze.

Fusese amuzant să-l vezi pe Toht stând cuminte ore și zile întregi, în vreme ce el, Belloq, realizase, cu mare efort, o reproducere identică. Lucrase meticulos,

încercând să recreeze originalul. Nu era însă relicva autentică, istorică. Dar era suficient de precisă pentru calculele sale în ceea ce privea camera cu planul oraşului şi Fântâna Sufletelor. Dar cum şi-ar fi mai dorit să aibă originalul.

Belloq puse medalionul la loc în buzunar şi traversă porţiunea de nisip ce-l despărţea de Dietrich. Mult timp nu zise nimic, mulţumit doar să constate că prezenţa sa îl cam irită pe neamţ. În cele din urmă, Dietrich îl întreabă:

— Merge bine, aşa-i?

Belloq încuviinţă din cap, acoperindu-şi din nou ochii cu mâna. Se gândea la altceva acum, ceva ce-l neliniştea. Era vorba de o informaţie adusă de unul din lacheii lui Dietrich din Nepal. *Indiana Jones*.

Ar fi trebuit, bineînţeles, să se aştepte ca Jones să apară pe scenă mai devreme sau mai târziu. Jones îi dădea bătaie de cap, chiar dacă înfruntarea dintre ei se termina întotdeauna cu înfrângerea americanului. Îi lipsea, gândi Belloq, viclenia. Instinctul criminal.

Acum fusese văzut însă în Cairo cu fiica lui Ravenwood.

Dietrich se întoarse spre el, întrebându-l:

— Ai ajuns la vreo concluzie în chestiunea pe care am discutat-o?

— Cred că da.

— Presupun că ai luat hotărârea pe care o aştept.

— Presupunerile sunt întotdeauna un semn de aroganţă, prietene.

Dietrich îl privi lung. Fără să spună

nimic. Belloq zâmbi.

— În acest caz, totuși, ai dreptate, probabil.

— Dorești să te ajut?

Belloq încuviință din cap.

— Cred că mă pot încrede în tine în privința detaliilor.

— Firește, spuse Dietrich.

7.

Cairo

Văzduhul întunecat era fierbinte și nemișcat. Atmosfera uscată, irespirabilă îți dădea impresia că toată umezeala se evaporase în arșița zilei. Indy ședea cu Marion într-o cafenea, arareori luându-și ochii de la ușă. De ceasuri întregi merseseră pe străzi și alei lăturalnice, ținându-se departe de bulevardele centrale – și totuși avusese tot timpul sentimentul că e urmărit. Marion arăta epuizată, stoarsă, cu lungul ei păr umezit de transpirație. Iar lui Indy îi era limpede că începuse să-și piardă răbdarea; îl privea acum acuzator peste gura ceștii de cafea. Indy stătea cu ochii ațintiți la ușă, cercetând clienții care intrau și ieșeau și uneori își ridica fața pentru a se bucura din plin de boarea ușoară ce venea de la ventilatorul zgomotos din plafon.

— Ai putea să fii așa de amabil și să-mi spui și mie cât o să ne mai învârtim în jurul cozii?

— Facem noi așa ceva?

— Până și pentru un orb ar fi limpede că ne ascundem, Jones. Și încep să mă întreb de ce am părăsit Nepalul. Înjghebasem o afacere prosperă acolo, nu uita. O afacere căreia i-ai dat foc.

Indy o privi zâmbind, observând cum

începea să vibreze toată atunci când era pe punctul de a se înfuria. Se întinse peste măsută, atingându-i mâna.

— Ne ascundem chiar de tipi ăia pe care i-am întâlnit în Nepal.

— Bine, să zicem că-i așa. Dar pentru cât timp încă?

— Până voi avea sentimentul că plecăm în siguranță.

— Ca să mergem unde? Ce ai de gând?

— Nu sunt chiar lipsit de prieteni.

Marion oftă și-și termină de băut cafeaua, după care se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii.

— Trezește-mă când vei lua o hotărâre.

Indy se ridică și o trase după el.

— E timpul, zise el. Putem pleca.

— Poftim, se îmbufna ea, tocmai când voiam și eu să trag un pui de somn, ca să arăt bine.

Ieșiră pe alee, care era aproape pustie.

Indy se opri, privind în toate direcțiile. După aceea o luă de mână și porniră mai departe.

— Vrei să-mi spui și mie cam care ne e destinația?

— Acasă la Sallah.

— Și cine e Sallah?

— Cel mai bun săpător din Egipt.

Nădăjduia că Sallah mai locuia la aceeași adresă.

Iar dincolo de acea speranță sălășluia alta și mai adâncă, anume ca Sallah să fie angajat la săpăturile din Tanis.

Se opriră la colț, unde se încrucișau două alei strâmte.

— Pe aici, spuse el, trăgând-o încă pe Marion de mână.

Ea suspină și apoi căscă. Îl urmă totuși.

Ceva se mișca printre umbrele din spatele lor, ceva ce putea fi o ființă omenească. Înainta fără zgomot, alunecând repede pe asfalt; singurul său scop era să-i urmeze pe cei doi care mergeau înaintea sa.

Indy fu primit în casa lui Sallah cu brațele deschise, de parcă numai câteva săptămâni se scurseseră de când se întâlniseră ultima oară. Trecuseră însă ani. Chiar și așa, Sallah se schimbase foarte puțin. Aceeași ochi inteligenți însuflețind fața smeadă, aceeași bună dispoziție și energie, aceeași caldă ospitalitate. Se îmbrățișară atunci când soția lui Sallah, o femeie voinică, pe nume Fayah, îi primi în casă.

Căldura întâlnirii îl mișcă pe Indy. La aceasta se adăuga confortul locuinței, care îl făcu să se simtă în largul său numaidecât. Când se așezară la masa din sufragerie, înfruptându-se din mâncarea pe care Fayah o gătise cu toată graba unui miracol culinar, își aruncă privirea la cealaltă masă, unde ședeau copiii lui Sallah.

— Unele lucruri se schimbă totuși, remarcă el, arătând cu capul în direcția copiilor, în vreme ce gusta din carnea de miel.

— Ah, răspunse Sallah, ultima oară nu erau așa de mulți, iar pe chipul soției se ivi un zâmbet mândru.

— Eu mi-amintesc doar de trei, spuse Indy.

— Acum sunt nouă.

— Nouă, repetă Indy, clătinându-și capul impresionat.

Marion se ridică și se duse la copii. Vorbi cu fiecare, se jucă cu ei și apoi reveni la locul său. Indy avu impresia că observă un schimb de priviri, ceva nedefinit, dar apropiat de iubirea pentru copii, între Marion și Fayah. Din partea sa, el nu avusese niciodată timp pentru copii, constituiau genul de talmeș-balmeș care îi prisosea.

— Ne-am hotărât să «ne oprim la nouă, spuse Sallah.

— Aș zice că e înțelept, fu Indy de părere.

Sallah întinse mâna după o curmală, o mestecă încet o vreme și apoi spuse:

— Îmi face într-adevăr plăcere să te revăd, Indiana. M-am gândit adesea la tine. Am intenționat chiar să-ți scriu, dar sunt leneș la scris. Iar tu mi-nchipui că ești și mai și.

— Ai presupus corect.

Indy întinse mâna, luând și el o curmală. Era succulentă și delicioasă.

Sallah zâmbea.

— N-am să te întreb numaidecât, dar cred că n-ai bătut drumul până la Cairo doar ca să mă vezi. Adevărat?

— Adevărat.

Sallah îl privi dintr-o dată ca unul care știe despre ce e vorba.

— De fapt, aș putea chiar paria că știu ce te-a mânat încoace.

Indy își privi lung vechiul prieten și zâmbi fără să spună nimic.

— Bineînțeles că nu-mi place să pun

pariuri.

— Bineînțeles, aprobă Indy.

— Noi nu vorbim despre afaceri la masă, remarcă Fayah, cu un aer autoritar.

— Lăsăm pe mai târziu, conveni Indy.

Îi aruncă o privire lui Marion, care părea acum pe jumătate adormită.

— Mai târziu, când toate se vor liniști, propuse Sallah.

În cameră se așternu tăcerea; deodată însă încăperea se umplu de zgomot, de parcă ar fi erupt ceva la masa unde ședeau copiii.

Fayah se întoarse și încercă să liniștească spiritele. Puștii n-o ascultau însă, preocupați evident de altceva. Fayah se ridică, spunându-le:

— Avem oaspeți. Unde vă sunt bunele maniere?

Ei tot nu o auzeau. Abia când ea se apropie de masă, tăcură, descoperind în mijlocul lor o maimuță mică, ce ședea în mijlocul mesei și mesteca o bucățică de pâine.

— Cine a adus acest animal aici? întrebă Fayah. Cine a făcut asta?

Copiii nu răspunseră. Erau prea preocupați de caraghioslăcurile creaturii, care ȝopăia cu pâinea în labe. Maimuța se dădu peste cap, execută un număr perfect de stat pe labele din față, după care sări de pe masă și ȝopăi pe podea până la Marion. Îi sări în poală și o sărută repede pe obraz. Tânăra răs:

— O maimuța care sărută, hai? Și eu te iubesc.

— Cum a ajuns aici? întrebă Fayah.

O vreme nici unul din copii nu vorbi. Și apoi fetița pe care Indy o recunoscuse a fi cea mai mare dintre ei răspunse:

— Nu știu. A apărut pur și simplu.

Fayah își privi progenitura neîncrezătoare. Marion interveni:

— Dacă nu doriți să aveți animalul prin prejmă...

Fayah o întrerupse:

— Dacă-ți place, Marion, atunci e binevenită în casa noastră. Ca și tine.

Marion mai ținu maimuța puțin în brațe, mai înainte de a o așeza jos. Aceasta o privi contrariată și aproape numaidecât îi sări la loc în brațe.

— Fără îndoială că te iubește, fu de părere Indy.

Găsea că animalele sunt puțin mai supărătoare decât copiii și nici măcar tot atât de deștepte.

Marion îmbrățișă maimuța strângând-o la piept. Privind-o, Indy se întrebă cum putea cineva să îmbrățișeze astfel o maimuță! Își întoarse fața către Sallah, care se ridică de la masă.

— Putem ieși în curte, propuse acesta.

Indy îl urmă. În curtea interioară te izbea căldura, pe Indy îl cuprinse un fel de sfârșeală, știa însă că trebuie să mai înfrunte o vreme oboseala.

Sallah îi arătă un scaun de rafie și Indy se așază.

— Vrei să-mi vorbești despre Tanis, îi spuse Sallah.

— Adevărat.

— Mi-am închipuit.

— Prin urmare, lucrezi acolo?

Sallah nu se grăbi să-i răspundă, cu

privirea pierdută spre cerul nopții.

— Indy, zise în cele din urmă, în după-amiază aceasta eu însumi am pătruns în camera planului din Tanis.

Deși se așteptase la așa ceva, vestea îl șocă pe Indy. O vreme mintea i se goli de gânduri, de parcă toate amintirile ar fi zburat într-un abis întunecat. *Sala planului din Tanis*. Se gândi apoi la Abner Ravenwood, la o viață risipită în căutarea Chivotului și la moartea survenită sub semnul nebuniei, obsesia posesiunii ei. Reveni pe pământ și deveni conștient de un ciudat resentiment, un soi de gelozie, ca și cum el ar fi trebuit să fie primul care să fi pătruns în Sala planului, ca și cum ar fi fost dreptul său. Voința testamentară a lui Ravenwood, ce i-ar fi parvenit într-un mod ocult. Curat misticism, își spuse el.

— Avansează repede? îi spuse el lui Sallah, privindu-l în cele din urmă.

— Naziștii sunt bine organizați, Indy.

— Mda. Sunt și ei buni la ceva, chiar dacă asta înseamnă doar a te supune ordinelor.

— Pe lângă asta, l-au mai angajat și pe francez.

— Pe francez?

— Pe Belloq.

Indy tăcea, înțepenit în scaunul său. Belloq! Oare nu exista locșor pe lume unde să nu-și facă apariția ticălosul ăsta? La început se înfurie, dar după aceea interveni altceva, un sentiment pe care începu să-l guste încetul cu încetul, un simț al competiției. Bucuria calmă de a afla un prilej să-și ia revanșa. Zâmbi

pentru prima oară. Belloq, am să-ți vin de hac de data asta, gândi el. Era multă energie în făgăduința aceea.

Își scoase medalionul din buzunar, întinzându-l lui Sallah.

— Or fi descoperit ei Sala planului, spuse el. Dar fără asta nu pot ajunge foarte departe, nu-i așa?

— Înțeleg că acesta este capul Toiagului lui Ra?

— Întocmai. Semnele de pe el nu-mi sunt familiare. Înțelegei ceva?

Sallah clătină din cap:

— Eu unul, nimic. Cunoscut însă pe cineva care l-ar putea descifra. Te pot duce mâine la el.

— Ți-aș fi recunoscător.

Indy își recuperează medalionul, punându-și-l în buzunar. E în ordine, își spuse el. Fără acest obiect, Belloq este ca și orb. Un plăcut sentiment de triumf îl încercă. Rene, e rândul meu. Dacă voi putea să mă strecur printre naziști.

— Câți nemți sunt angajați pe șantier?

— Vreo sută. Sunt și foarte bine înarmați.

— Mi-am închipuit eu.

Indy închise ochii și se lăsă pe spate. Simțea că-l apucă somnul. Am să mă gândesc eu la vreo soluție. Își spuse el. Curând.

— Mă neliniștește un gând, Indy, începu Sallah.

— Ce anume?

— Cu privire la Chivot. Dacă se află acolo, la Tanis...

Sallah tăcu din nou, cu o expresie de suferință înăbușită, pe chip. Apoi

continuă:

— Dacă cumva e vorba de ceva menit a rămâne netulburat de om! Moartea a plutit tot timpul în jurul ei. Totdeauna. Nu face parte din lumea aceasta, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg.

— Iar francezul... este evident că îl obsedează acest obiect. L-am privit în ochi și am descoperit ceva acolo ce nu pot descrie. Nemților nu le place de el. Lui, nu-i pasă. Nici măcar nu pare să observe. Numai la Chivot se gândește tot timpul. Iar felul în care supraveghează lucrările... nu-i scapă nimic? Când a intrat în Sala planului... Cum să-i descriu fața? Arăta ca și cum s-ar fi transpus într-o lume unde eu unul n-aș fi dorit pentru nimic în lume să merg.

Iscat de nu se știe unde, scuturat de întunericul fierbinte, un vânt puternic mătură nisipul și pietrișul – un vânt ce muri la fel de repede cum se pornise.

— Acum trebuie să dormi, îi spuse Sallah. Casa mea îți stă la dispoziție, firește.

— Îți sunt îndatorat.

Cei doi bărbați se întoarseră în casă. Înăuntru domnea liniștea. Indy trecu prin fața camerei unde dormea Marion; se opri la ușă, ascultând zgomotul ușor al respirației ei. Respirația unui copil, gândi el – și îi reveni brusc amintirea din urmă cu câțiva ani, când avusese loc legătura lor amoroasă, dacă se putea numi astfel. Dorința pe care o simțea chiar în acel moment era însă cu totul diferită: acum dorea femeia.

Sentimentul îi făcea plăcere.

Traversă coridorul, urmat de Sallah. Copilul e mort, gândi el, numai femeia trăiește acum în ea.

— Reziști ispitei, Indy?

— Nu-mi cunoșteai vina mea puritană?

Sallah ridică din umeri și zâmbi într-un fel misterios, în vreme ce Indy închidea ușa camerei de oaspeți și se îndrepta spre pat. Auzi pașii lui Sallah pierzându-se pe coridor, apoi casa se cufundă în întuneric. Închise ochii, așteptându-se să-i vină repede somnul, dar nu se întâmplă așa. Somnul rămânea o simplă amăgire, dincolo de goana gândurilor.

Se răsucea în așternut fără astâmpăr. De ce nu putea oare să închidă pur și simplu ochii și să adoarmă? Reziști ispitei, Indy? Își apăsă pumnii strânși pe pleoape; se mai răsuci de câteva ori, dar continuă să vadă cu ochiul minții imaginea lui Marion, dormind liniștită în camera ei. Coborî din pat și deschise ușa. Întoarce-te în pat, Indy, își spuse. Nu știi ce faci!

Ieși pe coridor și înaintă încet – pe vârfuri, tâlhărește, gândi el – către camera lui Marion. Se opri în fața ușii. Fă stânga-mprejur, întoarce-te la insomnia ta. Răsuci mânerul, intră în cameră și o văzu dormind peste cearceafuri. Lumina lunii inunda încăperea ca reflexul argintiu al unui uriaș fluture nocturn. Marion era întinsă, nemișcată. Zăcea cu fața întoarsă într-o parte și cu brațele încrucișate peste mijloc; lumina îi juca pe

față, umbre ușoare adunându-se în jurul gurii. Întoarce-te, gândi el. Întoarce-te acum!

Arăta atât de frumoasă, atât de vulnerabilă acolo! O femeie adormită, în lumina lunii – ce amestec tulburător. Se pomeni că înaintează către ea, apoi se așează pe marginea somierei. Îi privi lung chipul, ridică mâna, îi atinse ușor obrazul cu degetele. Ea deschise ochii aproape imediat. O vreme, nu spuse nimic. În momentul acela, ochii ei păreau negri: Indy îi apăsă degetul pe gură.

— Vrei să știi de ce mă aflu aici. Adevărat?

— Abia de-ndrăznesc să ghicesc, răspunse ea. Ai venit să-mi explici subtilitățile noului tratat al lui Roosevelt? Ori poate te așteptai să leșin în lumina lunii.

— Nu mă aștept la nimic.

Marion râse.

— Toată lumea așteaptă ceva. O mică lecție pe care mi-am însușit-o pe parcurs.

Indy își ridică mâna. Simțindu-i tremurul slab. Ea nu spuse nimic, când el se aplecă. Sărutând-o pe buze. Sărutul primit în schimb fu rapid, dur, lipsit de emoție. Își întoarse capul într-o parte și o privi o vreme. Marion se ridică, acoperindu-se cu un cearșaf. Cămașa de noapte era transparentă și i se vedeau sânii – sâni tari ce nu mai semănau acum cu aceia ai unei fetițe.

— Aș dori să pleci, îi ceru ea.

— De ce?

— Nu-s obligată să-ți spun motivele.

Indy oftă:

— Chiar mă urăști atât de mult?

Marion rămase cu privirea pironită la fereastră.

— Frumoasă lună, zise ea.

— Ți-am pus o întrebare.

— Nu pot să-ți croiești pur și simplu drum înapoi în viața mea cu tăvălugul. Indy. Nu poți sfărâma toate proiectele pe care mi le-am făcut, așteptându-te ca eu să adun de pe jos firimiturile trecutului. Nu înțelegi?

— Mda.

— Asta a fost lecția mea. Acum, am nevoie de somn. Așa că pleacă.

Indy se ridică încet.

Când ajunse la ușă, o auzi spunând:

— Și eu te doresc. Nu crezi? Așteaptă să mai treacă puțin timp. De acord? Să vedem ce se mai întâmplă.

— Desigur, răspunse el. După care ieși pe coridor. Incapabil să înăbușe ecoul dezamăgirii ce i se rostogolea parcă în creier. Rămase drept în lumina lunii, ce-și picura argintul prin fereastra de la capătul holului. Și se întrebă – în vreme ce dorința se domolea – dacă nu cumva se făcuse de răs. N-ar fi prima oară. Se gândi.

Marion nu putu dormi după plecarea lui. Ședea la fereastră, privind departe. În zarea orașului: domurile, minaretele, acoperișurile plate. De ce trebuise el să încerce atât de repede. În orice caz? Bărbatul ăsta afurisit nu mai învață să aibă răbdare. Nu? Fra tot atât de repezit în chestiuni de inimă ca și în oricare altele. Nu înțelegea că oamenii au nevoie

de timp. Poate nu era el marele tămăduitor, dar oricum era mai bun ca iadul. Nu se putea smulge pur și simplu din trecut și ateriza, ca o ființă extraterestră, dintr-o galaxie foarte îndepărtată, în brutala stare de trezie a prezentului lui Indiana Jones; avea să se împământenească într-un mod mai delicat.

Dacă mai exista un spațiu din care să se smulgă; dacă mai era o lume în care să se împământenească!

O siluetă se mișcă iute prin vestiarul unde Indy și Marion își lăsaseră geamantanele și alte lucruri personale. Se furișă cu o dibăcie nefirească, deschizând geamantane, vânturând haine, ridicând bucăți de hârtie, examinându-le cu laborioasă încetineală. Nu găsi ceea ce fusese dresată să descopere. Înțelesese că trebuie să caute o anumită formă – un desen, un obiect, nu avea importanță ce, câtă vreme avea respectiva formă. Știa că atunci când nu găsea nimic, stăpânul era dezamăgit. Iar asta însemna că n-o să-i dea să mănânce. Putea să însemne și pedeapsă. Refăcu încă o dată imaginea în creier; ceva de forma soarelui, cu semne mici în jur, cu un orificiu în centru. Începu iar să scotocească.

Din nou, nimic.

Maimuța se săltă ușor în coridor, adună câteva firimituri de pe masa pe care se jucase mai devreme cu frumoasa femeie, apoi lunecă pe fereastra deschisă și dispăru în întuneric.

8.

Cairo

După-amiaza era însorită, cerul aproape de un alb pur. Albul te orbea de pretutindeni: albe erau zidurile clădirilor, veșmintele oamenilor, geamurile, de parcă lumina s-ar fi depus ca bruma pe toate suprafețele.

— Oare chiar aveam nevoie de maimuță? întrebă Indy.

Mergeau repede pe strada aglomerată, trecând pe lângă bazaruri, negustori.

— S-a luat după mine, n-am luat-o eu, se apără Marion.

— Trebuie să se fi atașat de tine.

— Nu de mine s-a atașat așa mult, Indy. Crede că-i ești tată, nu vezi? Are oricum ceva din fizionomia ta.

— Fizionomia mea și mintea ta.

Marion îl întrebă, după o vreme:

— De ce nu ți-ai găsit și tu o fată drăguță alături de care să-ți faci un rost și să crești nouă copii?

— Cine a zis că n-am găsit?

Marion își ridică ochii spre el. Lui Indy îi făcu plăcere când văzu că pe fața ei apăruse o fugară expresie de panică, de invidie.

— Nu ți-ai putut asuma răspunderea. Tatăl meu te-a ghicit, Indy. A zis el că ești soi rău.

— Cât de generos din partea lui...

— Cel mai talentat soi rău pe care l-a învățat carte, dar un soi rău cu toate acestea. Te iubea, ai știut? Mult ți-a mai trebuit ca să-l îndepărtezi de tine.

Indy oftă:

— Nu vreau să readuc povestea aceea pe tapet, Marion.

— Nici eu nu vreau. Uneori însă îmi place să-ți reamintesc.

— O mușcătură emoțională, așa-i?

— Câte un colț din când în când, într-adevăr. Ai nevoie ca să te faci să fii la locul tău.

Indy grăbea pasul. Erau momente când, în ciuda platoșei sale protectoare, ea reușea să i se strecoare sub piele. Cum se întâmplase cu dorința neașteptată încercată noaptea trecută. Nu am nevoie de asta, își zicea el. Iubirea înseamnă oarecare ordine și nu ai nevoie de ordine atunci când te-ai obișnuit să prosperi în haos.

— Încă nu mi-ai spus încotro mergem, zise Marion.

— Ne întâlnim cu Sallah, după aceea mergem să-l întâlnim pe expertul lui Sallah, Imam.

— Îmi place cum mă tragi după tine peste tot. Uneori mi-amintește de tata. Mă târa pe tot globul, de parcă aș fi fost o cârpă.

Ajunseră la o intersecție. Deodată maimuța se desprinsese din mâna lui Marion, alergând prin mulțime în salturi mari, iuți.

— Hei, strigă Marion. Întoarce-te aici!

— Las-o să se ducă, îi spuse Indy,

ușurat.

— Tocmai mă obișnuisem cu ea.

Indy se uită urât la ea. O prinse de mână și o sili să-l urmeze.

Maimuța o luă la goană, furișându-se printre grupurile de oameni care se îmbulzeau pe stradă. Se ferea de mâinile întinse ale oamenilor, dornici să pună mâna pe ea, dădu apoi un colț și se opri lângă arcada unei uși. Acolo sări în brațele bărbatului care o dresase. O dresase foarte bine. Acesta o îmbrățișă, îi strecură o bomboană în gură și apoi o luă din loc. Maimuța era mai eficientă decât un copoi și de o sută de ori mai deșteaptă.

Bărbatul privi în lungul străzii înguste, ridicându-și capul în direcția acoperișurilor. Făcu semn cu mâna.

De pe un acoperiș apropiat, cineva îi răspunse cu același gest.

Mângâie apoi animalul. Își îndeplinise de minune misiunea, urmărindu-i cu dibăcie, ca un bandit, dar cu infinit mai mult farmec pe cei doi, care aveau să fie uciși.

Bun, își zise bărbatul în gând. E foarte bine.

Indy și Marion cotiră într-o mică piață, sufocată de tarabele negustorilor și de mulțimea cumpărătorilor. Indy se opri brusc. Vechiul instinct i se trezea acum, acționând asupra filamentelor nervoase, făcându-l să vibreze tot. Ceva e pe cale să se întâmple, gândi el.

Privi printre grupurile de oameni. Ce

anume?

— De ce ne-am oprit? întrebă Marion.

Indy nu spuse nimic.

Mulțimea asta. Cum putea el distinge ceva în această adunătură de oameni? Își duse mâna sub jacheta de piele și prinse mânerul vânei de bou. Cercetă apoi din nou mulțimea. Un grup de persoane se îndrepta către el părând să aibă un țel mai precis decât cumpărătorii de duzină.

Câțiva arabi și doi europeni.

Cu privirea lui pătrunzătoare, Indy surprinse lucirea unui obiect metalic și se gândi, un pumnal, îl văzu scânteind în mâna unui arab care se apropia iute de ei. Indy își scoase vâna de bou și șfichiui din ea, ascultând cum despică aerul ca o melodie amenințătoare; se înfășură pe încheietura arabului, iar pumnalul zbură, înjunghiind nimicul. Dar alte persoane înaintau însă acum spre el și trebuia să gândească rapid.

— Pleacă de-aici, o înghionti el pe Marion. Fugi!

Marion nu fugi însă. Dimpotrivă, înșfăcă o mătură de pe o tarabă din apropiere, înfigând-o în gâtul unui arab, care se prăbuși.

— Pleacă, îi zise Indy din nou. Pleacă!

— Pe naiba, i-o întoarse ea.

Erau prea mulți, se gândi Indy. Prea mulți ca să-i înfrunte, fie și cu ajutorul ei. Observă răsucirea lamei unui topor și-și ținti din nou vâna de bou. De data aceasta, în jurul gâtului arabului. Trase lațul și omul gemu înainte de a se prăbuși. Un european se repezi în clipa următoare la el, încercând să-i smulgă

lasoul din mână. Indy îl lovi puternic cu piciorul. Bărbatul căzu pe spate, peste o tarabă cu fructe, rostogolindu-se peste legumele strivite, ce arătau ca o nebună natură moartă. Indy observă o ușă în zid, o prinse pe Marion și o împinse înăuntru, după care trase zăvorul, ca să nu mai poată ieși. În ciuda protestelor ei. Indy își roti privirea peste piață, lovind năprasnic, dărâmând tarabele. Haos, haosul cel mai deplin și-i făcea plăcere. Un obiect tăios zbură spre el. Și se feri în ultima clină, auzi șuieratul oțelului chiar deasupra capului Biciui aerul, prinzând în laț gleznele arabului, prăvălindu-l într-un morman de vase risipite și potire sparte. În vreme ce negustorul țipa mânios.

Evaluă stricăciunile din priviri. Se întreabă dacă mai erau și alți amatori. Pofta de acțiune îi dădea aripi.

Nu se mai mișca nimeni, afară de negustorii care își văzură tarabele distruse de un lunatic cu o vână de bou. Începu să se retragă în direcția ușii din zid, întinzând mâna după zăvor. O auzea pe Marion bătând în lemn. Până să tragă zăvorul însă, o siluetă înfășurată într-un burnus se năpusti asupra lui cu un hanger. Indy își ridică brațul pentru a para lovitura, prinzând încheietura bărbatului și luptându-se cu el.

Marion încetă să mai bată în ușă, se îndepărtă de ea, căutând altă cale de acces către piață. Lua-l-ar naiba pe Indy, care-și închipuie că l-a menit Dumnezeu să mă protejeze. Naiba să-l ia cu cavalerismul lui medieval! Se întoarse, coborând pe alea strâmtă, dar deodată

încremeni: un arab se îndrepta spre ea cu pași iuți. Amenințători. Marion coti pe cea mai apropiată alee, auzind bărbatul apropiindu-se din spate.

O fundătură!

Un zid.

Se săltă pe coama zidului, ascultând bombănelile arabului care o urmărea. Coborî de cealaltă parte și se ascunse într-un soi de intrând dintre două clădiri, suflând greu, în pofida încercării disperate de a-și stăpâni plămânii, de a-și potoli bătăile nebunești ale inimii. Oare ce faci într-o situație ca asta? Se gândi. Te ascunzi, nu-i așa? Pur și simplu te ascunzi. Se retrase și mai mult în adâncitura zidului, căutând umbrele, locurile întunecate, când dădu peste un coș din trestie împletită. În ordine, își zise ea, te simți deci ca unul din cei patruzeci de hoți, dar știi zicala aia veche care zice „fă-te frate cu dracu, până treci lacul!” Se strecură în coș, trase capacul deasupra și rămase acolo, ghemuită. Stai liniștită. Nu mișca. Auzea zgomotele făcute de cei doi bărbați, care o vânau în imediata ei vecinătate. Vorbeau între ei într-o engleză atât de stricăță, încât ai fi zis că se impun reparații de urgență.

— Caută acolo.

— Acolo am căutat deja.

Marion stătea în continuare nemișcată.

Ceea ce nu vedea, ceea ce nu putea vedea era maimuța cocoțată pe un zid ce străjuia alcovul; o auzi însă deodată sporovăind strident și îi trebuiră câteva clipe pentru a se lămuri ce erau acele

sunete. Maimuța, se gândi ea. M-a urmărit. Trădare din iubire. Te rog. Maimuță, pleacă, lasă-mă-n pace. Se simți însă luată pe sus cu coș cu tot Se chiori prin orificiile împletiturii și constată că arabul și europeanul erau cei care o purtau ca pe niște deșeuri pe umerii lor. Se împotrivi. Bătu cu pumnii în capacul coșului, care era închis bine acum.

Rămas în bazar. Indy reușise să-l împingă la o parte pe bărbatul cu hangerul: se iscase însă acum zarvă mare, negustori arabi mânioși se învârteau împrejur, gesticulând violent în direcția nebunului. Indy se dădu înapoi către ușă. Bâjbâi după zăvor. Văzu hangerul ce se îndrepta din nou către el. De data aceasta se apără cu piciorul, proiectându-l pe agresor înapoi în mulțime. Reuși apoi să deschidă ușa și pătrunse pe alee, privind într-o parte și-n alta. Căutând vreun semn al prezenței ei. Nimic. Numai doi inși la celălalt capăt al aleei, purtând un coș.

Unde naiba dispăruse?

Și apoi, venind parcă de nicăieri, îi auzi vocea strigându-i numele și sunetul ei îl îngheță.

Coșul!

Observă capacul mișcându-se. În momentul când căraușii dădură colțul. Pentru o secundă, un soi de sporovăială ciudată îi distrase atenția de la coș și ridicând privirea, văzu maimuța cocoțată pe zid. Simți o pornire năvalnică de a scoate pistolul și de a ucide creatura cu

un glonte bine țintit. O luă însă la goană pe urmele celor doi bărbați. Coti în același loc ca și ei, îi văzu alergând repede înaintea sa; cu coșul bălăbănindu-se între ei.

Cum naiba de se puteau mișca atât de repede sub povara trupului lui Marion? se miră el. Erau tot timpul înaintea lui cu un pas, cu o cotitura. Îi urmări pe străzi aglomerate, pline de cumpărători și negustori, unde trebuia să se lupte ca un diavol pentru a-și croi drum. Nu-și putea lua ochii de la acel coș. Nu-l putea lăsa să dispară pur și simplu, să-i scape în felul acesta. Împingea și lovea trecătorii, neluându-le în seamă țipetele și protestele. Aleargă mereu! N-o pierde din ochi!

Deveni deodată conștient de un sunet straniu, un fel de psalmodiere cu accente sumbre, respirând o adâncă melancolie. Nu-și putu da seama de unde vine, dar se opri; era dezorientat. Când porni din nou, realizează că o pierduse pe Marion. Nu mai vedea coșul.

Începu să alerge din nou, făcându-și loc prin mulțime. Iar straniul cântec de jale. Dacă asta era, deveni mai puternic, mai pătrunzător.

La colțul unei alei, se opri. În față doi arabi purtau un coș împletit, își scoase fulgerător vâna de bou și-l doborî pe unul din ei, își eliberă arma. După care o aruncă din nou. Acesta prinse piciorul celuilalt arab. Încercuindu-l, încolăcindu-l ca o reptilă subțiratică: Coșul se rostogoli și el se îndreptă într-acolo.

Nici urmă de Marion.

Încurcat, privi obiectele ce alunecaseră din el: Puști, mitraliere, muniție.

Greșise coșul!

Se retrase din alee și continuă să alerge pe strada principală cu bazare și ciudatul sunet tânguitor se intensifică.

Pătrunse într-o piață mare, copleșit de revelația bruscă a mizeriei din jur; o piață a cerșetorilor, schilozilor, orbilor, handicapați care-și ridicau cioturile de brațe, bâjbâind inconștient după ajutor. Pluteau miasme de transpirație, urină, excremente, agresându-l violent, ca o maree.

Traversă piața, evitând cerșetorii.

Iar mai apoi fu silit să se oprească.

Și atunci știu de unde venea bocetul.

În partea cealaltă a pieței, se desfășura o procesiune funerară. Convoiul lung și lat dădea de înțeles că era vorba de înmormântarea unui cetățean de vază al orașului. Cai fără călăreți trăgeau sicriul, preoții cântau din Coran, bocitoarele mergeau înainte, cu capetele înfășurate în vâluri, servitorii veneau în spatele lor și, la urmă de tot, poticnindu-se stângaci, venea bivolul destinat jertfei.

Indy rămase cu ochii pierduți la procesiune. Cum naiba putea traversa convoiul?

Privi sicriul – bogat împodobit, înălțat majestuos; iar apoi observă, printr-o mică spărtură în coloană, pe cei doi bărbați care purtau coșul spre un camion cu prelată, parcat în colțul cel mai îndepărtat al pieței. Era imposibil să aibă certitudinea, dar i se păru că o auzea pe Marion, peste cântecul bocitoarelor,

tipând înăuntru.

Era pe cale să se îndrepte într-acolo, croindu-și drum cu brutalitate printre membrii procesiunii, când nenorocirea se întâmplă.

Din camion, o mitralieră deschise foc peste piață, risipind convoiul funerar și mulțimea de cerșetori. Preoții continuară să psalmodieze, până ce ploaia de plumbi străpunse coșciugul, făcând să zboare așchii din el, iar cadavrul mumifiat se rostogoli prin capacul spart. Bocitoarele aveau acum motive în plus să se vaite. Indy alergă în zig-zag către o fântână din partea îndepărtată a pieței, descărcând câteva gloanțe în direcția camionului. Se strecură în spatele fântânii, ridicându-se la timp pentru a vedea cum coșul este aruncat în spatele camionului. Exact atunci, aproape din afara câmpului său vizual, demară o berlină neagră. Și camionul se puse în mișcare, ieșind din piață.

Mai înainte să-l piardă din ochi, Indy ținti cu băgare de seamă, o țintă mai precisă decât oricare alta din viața sa și apăsă pe trăgaci. Șoferul camionului căzu peste volan. Camionul viră, se lovi de un zid și se răsturnă.

Indy se pregătea să alerge într-acolo, dar încremeni locului îngrozit.

Își dădu seama, chiar atunci, că nu va mai încerca niciodată în viața sa o atât de mare durere, în vreme ce privea camionul explodând, cuprins de flăcări, năruindu-se cu totul. Abia atunci înțelese că Marion fusese aruncată într-un camion cu muniții.

Că Marion era moartă.

Ucisă de un glonte pornit de pe țeava propriului său pistol.

Cum fusese posibil?

Închise ochii, nemaiauzind nimic acum, conștient doar de soarele alb ce-i bătea în pleoapele închise.

Rătăcea de multă vreme, după cum i se părea, fără să știe de el, fără să-i pese, gândurile revenindu-i iar și iar la momentul în care luase poziție de tragere și împușcase șoferul. De ce? De ce nu se gândise că era posibil ca acel camion să transporte ceva periculos?

I-ai distrus viața când era un copil.

I-ai pus capăt când a ajuns femeie.

Străbătea străzile înguste, aleile înțesate de oameni, învinuindu-se iar și iar pentru moartea lui Marion.

Suferința era insuportabilă, era de neconceput și nu se putu gândi decât la o singură soluție. Cunoștea o singură formă posibilă de autoterapie. Pașii îl purtară, așadar, către barul unde aranjase, mai devreme, să-l întâlnească pe Sallah. Toată povestea îi părea fermecată acum într-un trecut obscur. Într-o altă lume, într-o altă viață.

El însuși era acum alt om.

Descoperi barul, un local sordid, ca vai de el. Păși înăuntru, unde fu împresurat de fumul dens al țigărilor și de mirosul de băutură. Se așeză pe un scaun la bar. Își comandă un whisky și începu să dea pe gât pahar după pahar, întrebându-se, în monotonia îndeletnicirii sale – pe măsură ce se îmbăta tot mai rău – oare ce fel de

mecanism este acela care-i face pe unii oameni să se poarte ca un ceas ce abia ticăie, în vreme ce alții debordează de energie; care era acea mașinărie atât de necesară care te puneă în mișcare, pe care unii oameni o posedau, iar alții nu. Frământă întrebarea în minte, până când aceasta își pierde sensul printre celelalte percepții colorate de alcool, precum o corabie fantomă.

Întinse mâna pentru încă o înghițitură. Simți o atingere pe braț și, întorcându-și capul încet, descoperi maimuța pe tejghea. Stupid primat, de care Marion se atașase într-un mod atât de nechibzuit. Apoi își aminti că idioata creatură își pusese sărutul pe obrazul lui Marion. Okay, dacă Marion te-a plăcut, am să te îngădui și eu.

— Vrei o băutură, maimuțico?

Maimuța își lăsă capul de-o parte, privindu-l cu atenție.

Indy era conștient de faptul că barmanul îl urmărește, de parcă l-ar fi crezut scăpat de la vreun azil din vecinătate. Și după aceea realizează că fusese încercuit de trei europeni – germani, presupuse el, judecându-i după accent.

— Cineva vă dorește compania, zise unul din ei.

— Eu beau cu prietenul ăsta al meu, răspunse Indy.

Maimuța făcu o mișcare ușoară.

— Nu sunteți rugat, domule Jones, ci silit.

Indy fu ridicat de pe scaunul său și împins repede într-o cameră, dosnică.

Maimuța îi urmă. Scoțând țipete și sunete înfundate. Camera era întunecată. Și-l usturau ochii de fum.

Cineva ședea la o masă într-un colț îndepărtat.

Indy își dădu seama atunci că acea confruntare era inevitabilă.

Rene Belloq stătea în fața unui pahar de vin, legănând un lănțișor, de care atârna un ceas.

— O maimuță, remarcă Belloq. Văd că ți-ai păstrat gustul admirabil în materie de prieteni.

— Numai râsul e de tine, Belloq.

Francezul se strâmbă.

— Replica ta mă demoralizează. Încă de pe când eram studenți. Îi lipsește sarea.

— Ar trebui să te ucid chiar în acest moment.

— Oh. Îți înțeleg pornirea. Ți-aș aminti totuși că nu eu am vârat-o pe domnișoara Ravenwood în afacerea asta cam sordidă. Și ce te roade pe tine, prietene, este conștiința că tu ești răspunzător, nu-i așa?

Indy se așeză, sau mai bine zis se prăbuși pe scaunul din fața lui Belloq.

Belloq se aplecă spre el:

— Ceea ce te mai roade încă este și faptul că văd prin tine, Jones. Adevărul este însă că semănăm întrucâtva.

Indy îl privi lung, cu ochii injectați de sânge.

— Nu-i momentul să fii malițios.

— Ia gândește-te. Arheologia a fost religia noastră dintotdeauna, credința noastră. Amândoi ne-am abătut de la

așa-numitul drum drept, după cum se vede. Amândoi suntem dispuși la ocazionale... tranzacții... dubioase. Metodele noastre nu se deosebesc atât de mult, după cum pretinzi. Sunt, dacă vrei, un reflex mai îndepărtat al propriului tău chip. Oare de ce-ar fi nevoie încă pentru a deveni identici, profesore? Hm? De un tăiș puțin mai ascuțit? De o rafinare a instinctului criminal?

Indy nu spuse nimic. Cuvintele lui Belloq îi ajungeau la urechi ca niște zgomote înecate în ceață. Rostea nonsensuri, pure absurdități, care sunau elevat și profund, deoarece erau rostite cu un accent franțuzesc ce putea fi descris ca fermecător, insolit. Cee ce auzea Indy era sâsâitul unui șarpe ascuns.

— Te îndoiești de cuvintele mele, Jones? Ia să vedem. Ce te aduce aici? Dorința de a poseda Chivotul, e-adevărat? Străvechiul vis al antichității. Relicva istorică – această căutare a ei, ei bine, e ca un virus în sângele tău. Visezi la lucruri trecute.

Belloq zâmbea, legănându-și în continuare ceasul pe lănțișor.

— Privește ceasul, zise el. Ieftin. Un nimic. Du-l în deșert și îngroapă-l pentru o mie de ani și va deveni un obiect neprețuit. Oamenii vor fi gata să ucidă pentru el. Oameni ca mine și ca tine, Jones. Chivotul, recunosc, înseamnă altceva. Motivația profitului nu prea se aplică aici. Noi doi înțelegem asta. Lăcomia este însă în inimă, prietene. Viciul pe care îl avem în comun.

Zâmbetul francezului pieri. Ochii săi dobândiseră o lucire inexpresivă, ca și cum s-ar fi distanțat de prezent, retrăgându-se în propriul for interior. Poate discuta în acel moment cu sine însuși.

— Înțelegi ce reprezintă Chivotul? Este ca un transmițător. Ca un aparat de radio prin care să comunici cu Dumnezeu. Iar eu sunt foarte aproape de ea. Cu adevărat aproape. Ani de zile am așteptat să ajung atât de aproape. Iar lucrurile la care mă refer nu au nimic de-a face cu profitul, cu simpla dorință de acumulare. Eu mă refer la posibilitatea de comunicare cu ceea ce e conținut în Chivot.

— Ești de acord cu așa ceva, Belloq? Cu misticismul? Cu puterea de dincolo?

Belloq părea dezgustat. Se așează la loc. Își împreună buricele degetelor.

— Tu nu?

Indy ridică din umeri.

— Ah, nu ești sigur, nu-i așa? Nici măcar tu nu ești sigur, spuse Belloq, pe un ton coborât. Eu nu sunt sigur, Jones, eu sunt convins. Nu. Mai am nici o îndoială acum. Cercetările m-au condus întotdeauna în această direcție. Eu știu.

— Ți-ai pierdut mințile.

— Păcat că se termină astfel, spuse Belloq. M-ai stimulat de-a lungul timpului, ceea ce e un lucru rar într-o lume atât de plicticoasă ca a noastră.

— Gândul acesta mă face fericit, Belloq.

— Mă bucur. Sincer. Dar toate au un sfârșit:

— Nu este un loc tocmai potrivit pentru o crimă discretă.

— Nu are cine știe ce importanță. Arabii aceștia nu se vor amesteca în afacerile unui alb. Nu le pasă dacă ne facem unul altuia de petrecanie.

Belloq se ridică zâmbind. Își înclină capul cu o mișcare scurtă.

Indy încercă să mai tragă de timp:

— Nădăjduiesc să mai înveți câte ceva din micile tale convorbiri cu Dumnezeu, Belloq.

— Firește.

Indy își mobiliză toate resursele. Nu era timp să-și scoată pistolul, oricât de iute s-ar fi mișcat, cu atât mai puțin să ajungă la vâna de bou. Asasinii erau chiar în spatele său.

Belloq își privea ceasul:

— Cine știe, Jones? Poate există o lume de apoi în care să se mai poată întâlni suflete ca al meu și ca al tău. Mă amuză gândul că am să mă dovedesc și acolo mai isteț ca tine.

De-afară răzbăteau niște zgomote acum. Ceva nedeslușit, precum sporovăială unor copii entuziaști, un târăboi vesel, pe care Indy îl asocia cu o dimineată de Crăciun, deloc potrivit cu atmosfera dintr-o cameră mortuară.

Belloq privi spre ușă, surprins. Copii lui Sallah, toți nouă, invadară încăperea, strigând numele lui Indy. Indy se holbă la ei, în timp ce cei mai mici i se cățărau pe picioare, iar ceilalți făcură cerc în jurul său, ca niște fragile scuturi umane. Unii începură să-i escaladeze umerii. Unul reușise să-i înlănțuie ceafa, de parcă ar fi

dorit să fie plimbat în cârcă, iar altul îi îmbrățișase gleznelor.

Belloq se încruntă.

— Îți imaginezi că poți fugi de-aici, hai? Îți închipui ea această neînsemnată brătară umană te va apăra?

— Nu-mi imaginez nimic, zise Indy.

— Un răspuns tipic pentru tine, remarcă Belloq.

Îl trăgeau înspre ușă acum, smucit, scos de acolo sub scutul lor. Sallah! Trebuie să fi fost planul lui Sallah de a risca viața copiilor săi, trimițându-i în acel bar și plănuiind cum să-l scoată de acolo. Cum putuse Sallah să-și asume un asemenea risc?

Belloq ședea din nou pe scaunul său, cu brațele încrucișate. Căutătura sa semăna cu aceea a unui părinte care asistă în silă la jocul copiilor. Își clătina capul într-o parte și-n alta:

— Voi desfăta următoarea întâlnire a Societății de Arheologie povestind cum încâlci legislația, folosind munca infantilă, Jones.

— Nici măcar nu ești membru al societății.

Belloq zâmbi, dar numai fugar. Continuă să se uite lung la copii, ca și cum ar fi rumegat în minte o decizie, apoi se întoarse către complicii săi. Își ridică mâna, un gest prin care le comandă; a și abandoneze armele.

— Am slăbiciune pentru câini și copii, Jones. Poți să-ți exprimi recunoștința într-o formă simplă, care să ți se potrivească. Copiii mici nu vor mai fi însă salvatorii tăi, atunci când ne vom întâlni

din nou.

Indy se retrăgea iute. Se strecură afară din încăpere cu copiii care se agățau de el, de parcă ar fi fost o jucărie prețioasă. Camionul lui Sallah era parcat afară – o priveliște care îl umplu de încântare. Era primul eveniment al zilei, care îi mai învioră starea de spirit.

Belloq dădu peste cap paharul cu vin. Auzi camionul demarând. Pe când zgomotul acestuia murea în depărtare, se gândi, cu o intuiție care-l surprinse oarecum, că încă nu era pregătit să-l ucidă pe Indy. Că încă nu venise vremea. Nu prezența copiilor îl împiedicase – aceasta nu contase cine știe ce. Adevărul era că undeva, într-un locșor obscur al minții, existase dorința de a-i cruța pe Jones, de a-l lăsa. Să mai trăiască un timp.

Există, gândi el. Unele lucruri mai rele ca moartea. Și îl amuza să-și imagineze suferința, sfâșierea pe care avea să o cunoască Jones acum: pe de-o parte, din pricina fetei, a cărei dispariție era, oricum, suficientă ca tortură. Dar o și mai mare pedeapsă era să-l lase să apuce ziua în care să vadă Chivotul scăpându-i printre degete.

Belloq își dădu capul pe spate cu o mișcare energetică și râse: iar complicii săi germani, al căror apetit pentru crimă nu fusese satisfăcut, se holbară la el uluiți.

Ajuns în camion, Indy îi spuse lui Sallah:

— Copiii tăi au un simț al intervenției care ar da gata Marina Statelor Unite,

Sallah.

— Am înțeles situația. A trebuit să acționeze rapid.

Indy privea fix drumul dinaintea sa: întuneric, iei și colo câte o lumină slabă, trecători care se dădeau la o parte din fața camionului. În spatele lor, micuții cântau și râdeau. Voci inocente, se gândi Indy, amintindu-și ceea ce ar fi dorit să uite.

— Mar-ion...

— Știu, spuse Sallah. Am aflat mai devreme, îmi pare rău. Mai mult de-atât ce pot spune? Cum să-ți alin durerea?

Nimic nu alină această durere, Sallah.

Sallah încuviință din cap.

— Înțeleg, desigur.

— Mă poți ajuta în alte feluri, totuși. Mă poți ajuta să-i înving pe ticăloșii aceia.

— Ai tot ajutorul meu, Indiana. Oricând.

Sallah tăcu o vreme, înaintând pe ultima porțiune de drum spre casă.

— Am multe vești pentru tine, spuse după o vreme. Una din ele nu-i prea bună. E vorba de Chivot.

— Zi repede.

— Când ajungem acasă. Iar mai târziu, dacă dorești, putem merge la imam, care îți va descifra semnele.

Indy se afundă într-o tăcere posomorită. Simțea cum îl prinde deja un soi de mahmureală, un zvâcnit dureros în țeastă. Și dacă simțurile i-ar fi fost mai ascuțite, intuiția mai puțin tocită de băutură, ar fi putut observa motocicleta ce urmărise camionul din momentul

plecării de la bar. Dar chiar și de l-ar fi observat, nu l-ar fi recunoscut pe motociclist, un bărbat care se specializase în dresajul de maimuțe.

După ce copiii fură trimiși la culcare, Indy și Sallah ieșiră în curtea interioară. Sallah îi dădu roată o vreme, mai înainte de a se opri lângă Indy, spunându-i:

— Belloq posedă medalionul.

— Cum?

Indy își duse numaidecât mâna la buzunarul interior și degetele sale atinseră relicva.

— Greșești, îi spuse el lui Sallah.

— Are o copie, un medalion ca al tău, cu un cristal în centru. Și sunt întipărite aceleași semne pe care le ai și tu.

— Nu înțeleg cum vine asta, spuse Indy uluit: Am fost dintotdeauna convins că nu există nicăieri vreo reproducere, vreo copie a medalionului. Nici un fel de duplicat. Nu înțeleg.

— Mai este ceva, Indiana.

— Te-ascult.

— Azi-dimineată Belloq a intrat în Sala planului. Când a ieșit, ne-a dat instrucțiuni unde să săpăm. Un loc din afara șantierului.

— Fântâna Sufletelor, spuse Indy, pe un ton resemnat.

— Așa-mi imaginez și eu, după cum și-a făcut calculele în Sala planului.

Indy începu să-și frământa mâinile neputincios. Se întoarse încă o dată spre Sallah, scoțând medalionul din buzunar.

— Ești sigur că arăta la fel?

— L-am văzut doar.

— Mai uită-te o dată, Sallah.

Egipteanul ridică din umeri. Luă Capul Toiagului, studiindu-l câteva clipe, răsucindu-l în mână.

— Poate că există o diferență, spuse el.

— Spune-mi-o și mie.

— Cred că medalionul lui Belloq avea semne pe-o singură parte.

— Ești sigur?

— Cât se poate de sigur.

— N-am nevoie decât să știu care este sensul acestor semne.

— Pentru asta trebuie să mergem la imam. Să mergem numaidecât.

Indy nu spuse nimic. Urmărit de Sallah, părăsi curtea, ieșind în alee. Era cuprins de nerăbdare, în joc era și Chivotul, desigur, dar mult mai mult decât atât. O făcea și pentru Marion. Dacă moartea ei urma să aibă vreun sens, trebuia să ajungă la Fântâna Sufletelor înaintea lui Belloq.

Dacă moartea poate avea vreodată sens, se gândi.

Urcară în camionul lui Sallah și, în acel moment, Indy observă maimuța la spatele lor. O privi surprins. Era oare cu neputință să scape de aceea făptură? Curând o să ajungă să capete grai omenesc și o să-i zică „Tată”. Ecoul acestui gând îi produse suferință: și-aminti de gluma lui Marion, cum că jivina semăna cu el.

Maimuța vocifera în legea ei și-și freca labele din față.

După ce camionul parcurse o mică distanță, motocicleta ieși din întuneric și-i urmă.

Casa imamului era situată în suburbiile oraşului Cairo, înălţată pe o mică ridicătură de teren: o construcţie neobişnuită, amintindu-i puţin lui Indy de un observator. Într-adevăr, în timp ce el şi Sallah, urmaşi de maimuţă, păşeau către intrare, Indy observă o deschizătură în acoperişul casei, prin care ieşea un telescop mare.

— Imamul are multe îndeletniciri, Indiana, îi spuse Sallah. Preot, savant, astronom. Dacă e pe lume cineva care să explice semnele, acela e imamul.

Uşa casei se deschise în faţa lor. Un tânăr stătea în prag. Plecându-şi capul, în momentul în care intrară.

— Bună seara, Abu. Spuse Sallah. Ți-l prezint pe Indiana Jones.

O introducere scurtă, politicoasă.

— Indiana, acesta este Abu, elevul imamului.

Indy îşi înclină capul la rândul său, nerăbdător să-l întâlnească pe savant – care îşi făcu apariţia chiar atunci, la capătul coridorului. Un bătrân în veşminte învechite, cu mâini noduroase, acoperite de pete cafenii, semne ale bătrâneţii. Ochii, în schimb, îi erau foarte vii, plini de viaţă şi curiozitate. Îşi înclină capul într-un salut mut. Indy şi Sallah îl urmară în biroul lui, o încăpere mare, în care erau risipite manuscrise, perne, hărţi, documente vechi. Se simţea acolo că o viaţă de om fusese pusă în slujba cunoaşterii. Fiecare moment al fiecărei zile era o experienţă de cunoaştere. Nimic irosit. Indy îi dădu imamului medalionul,

care îl luă în tăcere și îl duse pe o masă din fundul încăperii, luminată de o lampă mică. Se așeză, învârtind piesa între degete, scrutând-o cu ochii întredeschiși. Indy și Sallah ședeau pe niște perne, cu maimuța între ei. Sallah mângâia spinarea jivinei.

Tăcere.

Bătrânul sorbi puțin vin, după care scrise ceva pe o mică bucată de hârtie. Indy se răsuci pe locul său, urmărindu-l pe bătrân nerăbdător. Imamul părea să examineze medalionul, ca și cum timpul nu ar fi avut nici o importanță pentru el.

— Răbdare, îi ceru Sallah.

Grăbește-te, gândi Indy.

Bărbatul își parcă motocicleta la mică distanță de casă. Se furișă de-a lungul pereților, până în spatele casei, privind înăuntru pe geam, până ce descoperi bucătăria. Se lipi de perete, urmărindu-l pe tânărul Abu, care spăla niște curmale la chiuvetă. Așteptă. Abu răsturnă curmalele într-un vas de pe masă. Bărbatul rămase în continuare nemișcat, de parcă ar fi fost o umbră mai curând decât un corp. Băiatul luă o carafă cu vin, câteva pahare; le așeză pe o tavă, după care părăsi bucătăria. Abia atunci ieși și străinul din ascunzătoare. Scoase o sticlă din buzunar, o deschise și, după ce își roti privirea prin bucătărie, turnă puțin din conținutul ei peste curmale. Se opri brusc. Auzi pașii tânărului care se întorcea și se furișă afară din cameră, la fel de neauzit cum intrase.

Imamul tot nu se pronunțase încă. Din când în când. Indy îi aruncă câte o privire lui Sallah, pe a cărei față dăinuia expresia unui om obișnuit să aibă foarte multă răbdare. Ușa se deschise. Intră Abu, cu o carafă de vin și pahare, așezând tava pe masă. Vinul era tentat, dar Indy nu se grăbi. Tăcerea prelungită îl neliniștea. Tânărul ieși din nou, se întoarse cu gustări – farfurii cu brânză, fructe și curmale într-un castron. Sallah ciuguli absent dintr-o bucată de brânză, mestecând-o visător. Curmalele erau foarte tentante, dar lui Indy nu-i era foame. Maimuța se dezlipi de ei, instalându-se sub masă. În continuare, tăcere. Indy se aplecă și luă o curmală. Își dădu capul pe spate, aruncă în sus curmala, încercând să o prindă cu gura, dar aceasta nimeri în bărbie, rostogolindu-se pe podea. Abu îi aruncă o căutătură ciudată, ca și cum acel obicei european ar fi fost prea ciudat pentru a fi priceput de el – după care ridică de pe jos curmala, lăsând-o să cadă într-o scrumieră.

La naiba, își spuse Indy în ciudat. Se vede că mi-am pierdut reflexele.

— Priviți. Veniți încoace și priviți, zise imamul deodată.

Ciudata lui voce răgușită sparse tăcerea cu autoritatea solemnă a unei rugăciuni. Era genul de voce căreia îi răspundeai fără să mai stai pe gânduri.

Peste umărul imamului, Indy și Sallah urmăreau semnele indicate de savant.

— Acesta e un avertisment... de a nu tulbura Chivotul Așezământului.

— Exact ce-mi trebuie mie, remarcă Indy.

Se plecă în față, atingând aproape umărul fragil al imamului.

— Celelalte semne privesc înălțimea Toiagului lui Ra, căreia trebuie să-i fie atașat acest cap. Altminteri, medalionul nu-i de nici un ajutor.

Indy observă că buzele bătrânului erau ușor înnegrite și că le umezea mereu cu limba.

— Înseamnă că Belloq a dedus înălțimea toiagului din duplicatul medalionului, spuse Indy.

Sallah confirmă cu o înclinare a capului.

— Ce spun semnele? întrebă Indy.

— E un sistem vechi de măsurare. Înseamnă o înălțime de șase kadami.

— Aproximativ doi metri, traduse Sallah.

Indy o auzi pe maimuța foindu-se în jurul mesei cu mâncare, înfruptându-se din farfurii. Se duse și el și înhăță o curmală mai înainte să ajungă maimuța la ea.

— N-am isprăvit, spuse Imam. Mai este o inscripție și pe cealaltă față a medalionului. Am să v-o citesc: Și fă un kadam înapoi pentru a cinsti pe Dumnezeuul iudeilor, căci a lui este „Chivotul”.

Indy tocmai își ducea curmala la gură, dar mâna i se opri la jumătate.

— Ești sigur că medalionul lui Belloq are semne doar pe-o parte? îl întrebă el pe Sallah.

— Absolut.

Indy se porni pe râs.

— Atunci toiagul lui Belloq are treizeci de centimetri în plus! El sapă în altă parte!

Râse și Sallah. Cei doi bărbați se strânseseră în brațe, în vreme ce imamul îi privea fără să zâmbească.

— Nu înțeleg cine e Belloq, spuse bătrânul. Pot doar să vă spun că avertismentul cu privire la Chivot este serios. Și mai pot să vă spun că mai scrie ceva..., că aceia care vor deschide Chivotul, descătușându-i puterea, vor pieri privind-o. Eu unul aș ține seama de aceste avertismente, prieteni.

Ar fi trebuit să fie un moment solemn, dar bucuria lui Indy la aflarea greșelii lui Belloq era prea mare ca să mai poată recepționa și cuvintele bătrânului. Un triumf! gândi el. Minunat. Îi părea rău că nu putea vedea mutra lui Belloq, atunci când avea să constate, dezamăgit, că nu găsește Fântâna Sufletelor. Aruncă o curmală în aer, deschizând gura.

De data asta voi reuși, își zise.

Sallah o prinse însă din zbor, mai înainte s-o prindă el cu gura.

— Hei!

Sallah îi arătă undeva jos, pe podea, în direcția mesei: maimuța zăcea acolo ca și cum ar fi fost moartă. Era înconjurată de sâmburi de curmale. O labă îi mai zvâcni o dată slab, apoi animalul închise ochii încet. Înțepeni definitiv.

Indy privi întrebător către Sallah. Egipteanul ridică din umeri:

— Rele curmale!

9.

Şantierul din Tanis, Egipt

Era o dimineaţă toridă în deşert; dunele de nisip aruncau sclipiri în lumina soarelui. Iată un peisaj, îşi spuse Indy, în care poţi să pretinzi că eşti ademenit de miraje. Privea în sus spre cer, în vreme ce camionul străbătea drumul duduind. Se simţea prost în burnusul împrumutat de la Sallah şi nu era pe deplin convins că va putea trece drept arab – dar merita să încerce orice. Se întorcea din când în când să privească la camionul care rula în urma lor. Îl conducea Omar, prietenul lui Sallah; în spatele lui călătoreau şase săpători arabi. Mai erau încă trei în camionul lui Sallah. Să sperăm, îşi zise, că merită să ai încredere în ei, cum zice Sallah.

— Sunt nervos, spuse Sallah. Nu mi-e ruşine s-o mărturisesc.

— Nu-ţi fă prea multe probleme.

— Îţi asumi un risc enorm.

— E meseria mea. remarcă Indy.

Îşi ridică din nou privirea spre cer. Soarele dimineţii bătea în nisip cu forţa unui ciocan pneumatic. Sallah suspină:

— Nădăjduiesc că am retezat toiagul la

înălțimea corectă.

— L-am măsurat destul de bine.

Indy și-aminti de bățul de mai bine de un metru jumătate ce zăcea în spatele camionului. Le luase câteva ceasuri bune cu o seară în urmă să-l măsoare și să-i cioplească vârful. Ca să potrivească medalionul. Un sentiment ciudat, se gândi Indy, fixând medalionul în capul toiagului. Se simțise strâns legat de trecut atunci, imaginându-și și alte mâini care să-l fi potrivit la fel cu atât amar de vreme în urmă.

Cele două camioane se opriră acum. Indy coborî și se duse la camionul condus de Omar; arabul se dădu și el jos, ridicându-și mâinile în semn de salut. Arată apoi către un punct îndepărtat, un teren mai puțin nivelat, unde se ondulau dunele de nisip.

— Vom aștepta acolo, spuse Omar.

Indy își șterse buzele uscate cu dosul palmei.

— Și noroc! adăugă arabul.

Omar reveni la camionul său și o porni mai departe, ridicând o furtună de praf și nisip în spatele vehiculului. Indy îl urmări depărtându-se. Se întoarse unde parcase Sallah și urcă în camion, camionul se mișcă încet pe o porțiune de aproximativ o milă, apoi se opri din nou. Sallah și Indy coborâră, traversară o fâșie de nisip, după care se așezară, privind dincolo de o adâncitură de pământ.

Șantierul Tanis

Era o muncă uriașă, metodică. Judecând după desfășurarea de forțe – muncitori și echipament – era evident că

Fuhrerul dorea cu tot dinadinsul Chivotul. Se aflau acolo camioane, buldozere, corturi, sute de săpători arabi și, se părea, tot atât de mulți supraveghetori germani, oarecum caraghioși în uniforme lor, de parcă ar fi ținut cu tot dinadinsul la lipsă de confort în deșert. Pământul fusese săpat, gropile excavate, apoi abandonate, fundații și coridoare dezgropate, iar, mai apoi, părăsite. Iar dincolo de șantierul principal, se întindea ceva ce semăna cu o primitivă pistă de aterizare.

— N-am mai văzut niciodată un șantier de asemenea proporții, spuse Indy.

Sallah arată înspre punctul fierbinte al întregii antreprize: o movilă mare de nisip, cu o gaură în mijlocul ei. Era încercuită de niște țărushi legați printr-o funie.

— Sala planului, spuse el.

— La ce oră bate soarele în ea?

— Imediat după opt.

— Nu ne-a mai rămas mult timp.

Se uită la ceasul de mână împrumutat de la Sallah.

Sallah arată din nou. Ceva mai departe de centrul șantierului, de punctul unde activitatea era în toi, în largul dunelor, se aflau câteva camioane și un buldozer. Indy le urmări o vreme. După care se ridică:

— Ai frânghia?

— Desigur.

— Să mergem.

Unul din săpătorii arabi se așeză la volanul camionului și se îndreptă încet

către șantier. Când ajunseră între corturi, Indy și Sallah coborâră. Se furișară către Sala planului, Indy cărând cu sine toiagul de cinci picioare și întrebându-se cât timp putea face în așa fel încât să nu atragă atenția, cu un băț atât de lung în mână. Trecură pe lângă mai mulți ofițeri germani, care nu-i băgară în seamă: erau strânși laolaltă, fumând și conversând în lumina dimineții. După ce merșeră puțin mai departe, Sallah le arată că trebuiau să se oprească; ajunseseră la sala planului, Indy își roti privirea în jur și apoi se deplasă cât putu mai degajat către marginea gropii – tavanul străvechii, Săli a planului. Se uită înăuntru cu atenție, ținându-și respirația. După care privi spre Sallah. Acesta scoase o funie de sub. Veșminte și legă un capăt al ei în jurul unui rezervor de ulei din apropiere. Indy coborî în interiorul cavității și, zâmbindu-i lui Sallah. Apucă un capăt al funiei. Sallah îl urmărea sumbru, cu fata acoperită, de broboane de sudoare. Indy începu să-și dea drumul în Sala planului.

Sala planului din Tanis, se gândi el. Altă dată ar fi fost copleșit numai la gândul de a se afla acolo, în acel loc; altă dată s-ar fi oprit să privească în jur; ar fi dorit să mai zăbovească – dar nu acum. Atinse pardoseala camerei și trase de sfoară; la semnul lui, aceasta fu ridicată numaidecât. Al naibii de greu, își zise el, să nu te lași impresionat de acest loc – o încăpere cu fresce sofisticate, luminată de soarele ce urcase la orizont. Înaintă până la locul unde fusese expusă

macheta oraşului Tanis; o hartă remarcabilă, cioplită în piatră, extrem de precisă, până la minuţie, atât de bine construită, încât aproape că puteai să-ţi imaginezi oameni miniaturali locuind în acele case şi cutreierând străzile. Nu se putea să nu fie impresionat de măiestria hărţii, de răbdarea celor ce o vor fi construit.

Conturul hărţii era dublat de un rând de plăcuţe de ceramică în mozaic. În acest rând, se aflau şi câteva adâncituri – însoţită, fiecare, de un simbol al unui anume timp al anului – servind, în principal, ca lăcaş pentru toiag. Indy scoase medalionul de sub veşmintele de împrumut, luă toiagul şi privi la lumina ce începuse deja să lunece încet peste oraşul miniatural de la picioare.

Era ora şapte şi cincizeci de minute. Se apropia clipa.

Sallah adunase frânghia în mâini şi se îndrepta spre rezervorul de ulei. Abia auzise jeepul care oprise alături de el, când vocea neamţului îl făcu să tresară:

— Hei! Dumneata!

Sallah încercă să zâmbescă mut.

— Da, da, despre dumneata e vorba, făcu neamţul. Ce cauţi aici?

— Nimic, nimic, răspunse Sallah, înclinându-şi capul cu nevinovăţie.

— Adu funia aceea încoace, îi ceru neamţul. Blestematul ăsta de jeep s-a înţepenit.

Sallah ezită: desfăcu totuşi funia, ducând-o la jeep. Deja îşi făcuse apariţia un alt vehicul, un camion; se oprise la câţiva metri în faţa jeepului.

— Leagă jeepul de camion cu funia, îi ceru neamțul.

Transpirat tot, Sallah se supuse. Funia, gândi el, prețioasa funie îmi este smulsă. Ascultă motoarele celor două vehicule, urmărind roțile care scurmau nisipul. Funia se întinse la maximum. Ce trebuie oare să facă pentru a-l scoate pe Indy din Sala planului?

Urmă jeepul câțiva pași, traversând nisipul, neobservând că se află lângă o oală cu mâncare aburindă, deasupra unui foc în aer liber. Mai mulți soldați germani ședeau în jurul unei mese, iar unul din ei îi striga să-i aducă niște mâncare. Se uită la neamț neajutorat.

— Ești surd?

Se plecă și ridică oala greoaie, cărând-o către masă. Nu se putea gândi decât la Indy, prizonier în sala aceea; se întreba acum oare cum putea să-l scoată pe american fără frânghie.

Începu să-i servească, străduindu-se să nu ia în seamă insultele soldaților. Servea în mare grabă. Vărsă mâncare pe masă și primi o palmă peste cap pentru eforturile sale.

— Neîndemânaticule! Uită-te ce mi-ai vărsat pe cămașă.

Sallah se depărtă în grabă să găsească apă.

Indy luă medalionul și-l potrivi cu grijă în vârful toiagului. Înfiptse vârful toiagului într-unul din orificiile din mozaic, ascultând țcănitul lemnului pe plăcuța de ceramică veche. Soarele luminează capul toiagului, raza aurie căzând la o fracțiune

de milimetru de minusculul orificiu din cristal. Așteptă. De deasupra auzea voci care strigau. Le alungă din minte. Mai târziu. Dacă va fi silit, își va face el probleme în privința nemților. Dar nu acum.

Lumina soarelui străpunse cristalul, descriind un traiect luminos peste orașul miniatural. Fascicolul luminos fu deviat de prisma cristalului și acolo, în acele clădiri și străzi miniaturale, se înfipse într-un anume punct. Distilată parcă printr-un vechi proces alchimic, o lumină roșie își aruncă licărul pe fața unei vechi clădiri. Uimit, Indy urmări acest efect, observând acum niște semne cu vopsea roșie pe alte clădiri, semne proaspete și distincte. *Calculele lui Belloq.*

Calculele lui *greșite*: clădirea luminată acum de Capul Toiagului *se afla* cu vreo douăzeci de centimetri mai aproape decât ultimul semn roșu lăsat de francez.

Minunat, perfect. Nici nu sperase mai mult. Indy îngenunche alături de orașul miniatural. Scoase o ruletă și măsură distanța de la ultimul semn al lui Belloq la clădirea ce lucea în lumina soarelui. Își făcu repede calculele, mâzgălind pe o foiță. Îl ardea transpirația ce-i curgea pe față, picurându-i pe dosul palmelor.

Sallah nu se duse după apă. Alergă printre corturi, nădăjduind să nu mai fie oprit de nici un neamț. Intrat în panică, începu să caute o frânghie. Nici urmă de așa ceva, nimic la vedere, pe nicăieri. Alergă într-o parte și-n alta, alunecând în nisip, rugându-se ca nici unul din nemți

să nu-i descopere ciudata purtare, sau să-i ceară să îndeplinească cine știe ce corvoadă. Trebuia să întreprindă repede ceva pentru a-l scoate pe Indy de acolo. Dar ce?

Se opri. Între două corturi, se aflau coșuri, cu capacele deschise.

Nici urmă de funie, gândi el; așa că, în asemenea situații, improvizezi.

Când se asigură că nu era urmărit, se îndreptă spre coșuri.

Indy rupse în două toiagul de lemn, ascunzând, medalionul la loc, sub veșmânt. Depuse bucățile de lemn într-un colț îndepărtat al Sălii Hărților, după care se duse la marginea gropii, privind în sus la cer. Pentru moment, albastrul strălucitor îl orbi.

— Sallah, chemă el, cu o voce gătuită între strigăt și șoaptă.

Nimic. Nici un răspuns.

Își aruncă privirea în jurul camerei, căutând o altă posibilitate de a ieși de acolo, dar nu întrevedea nici una.

Unde era oare Sallah?

— Sallah!

Tăcere.

Studie gura acelei fundături; clipi des pentru a-și proteja ochii de agresivitatea luminii. Atunci simți cum alunecă ceva de pe buza malului și pentru moment, crezu că era o frânghie, dar nu era așa; ceea ce vedea el coborând era o frânghie de veșminte împletite, înnodate stângaci cap la cap – cămăși, tunici, pantaloni și – ultimul lucru la care s-ar fi așteptat – un steag cu zvastică.

Prinse capătul insolitei frânghii, trase de ea și începu să se cațere. Reuși să se tragă deasupra, prăbușindu-se epuizat pe burtă în vreme ce Sallah își recupera frânghia de veșminte. Indy zâmbi. Iar egipteanul afundă frânghia în rezervorul de ulei. Indy se ridică și-l urmă repede pe Sallah printre corturi.

Nu-l observară pe neamțul care se plimba în sus și-n jos. Întunecat la chip și nerăbdător.

— Hei, tu! Eu te-aștept cu apa, ai uitat?

Sallah își ridică mâinile într-un gest ce părea să implore iertarea.

Neamțul se întoarse către Indy:

— Uite încă un pierde-vară. De ce nu sapi?

Sallah se îndreptă spre neamț, în vreme ce Indy, înclinându-și capul cu umilință, se grăbi în altă parte.

Se mișca repede acum, împiedicându-se în poalele veșmântului lung în vreme ce alerga printre corturi. Și deodată îl auzi pe neamț strigând în urma sa, ca și cum ar fi bănuit deja o crimă.

— Așteaptă! Întoarce-te!

Ultimul lucru pe care am de gând să-l fac este să mă întorc, cap pătrat! îi răspunse Indy în gând. Înaintă repede printre corturi, ezitând între dorința de a nu da de bănuit și nerăbdarea de a începe, să sape în căutarea Fântânii Sufletelor, când în fața sa apărură doi ofițeri germani. La naiba, spuse el în gând, urmărindu-i cum se opresc pentru a schimba câteva cuvinte și a-și aprinde țigările. Drumul îi era blocat.

Alunecă de-a lungul corturilor, ținându-se tot cu fereală, după care trecu un prag și pași într-unul din corturi. Putea aștepta acolo cel puțin câteva minute, până când se elibera drumul. Cei doi friți cu greu rezistau să nu pălăvrăgească și să fumeze cât era ziua de lungă.

Își șterse transpirația de pe frunte și apoi palmele ude de haine. Pentru prima oară de când pătrunsese în Sala planului începu să mediteze la ea; rememoră acel ciudat sentiment de atemporalitate pe care îl încercase, experiența de a fi cumva suspendat. Plutitor – ca și cum el însuși ar fi devenit un obiect prins în chilimbarul istoriei, conservat perfect, intact. Sala planului din Tanis. Descoperise că o poveste are o bază în realitate – legenda în inima căreia sălășluiește adevărul. Era mișcat de acest gând oarecum umilitor: trăiești în anul 1936, cu aeroplanele și radiourile lui și cu marile sale mașini de război și deodată te izbești de ceva atât de simplu și totuși de complex, de primitiv și de sofisticat, cum era acea hartă în miniatură, cu o clădire menită să lumineze sub o anume incidență a razelor de soare. Numește-o alchimie, meșteșug sau chiar magie – oricum i-ai fi zis, trecerea secolelor nu adusese cine știe ce progrese. Mișcarea timpului nu făcuse decât să reteze rădăcinile unui sentiment cosmic, magic.

Iar acum putea ajunge la Fântâna Sufletelor.

Chivotul!

Își șterse din nou fruntea cu poala veșmântului. Se chiori printr-un mic orificiu al cortului. Cei doi fumau și vorbeau în continuare. Când naiba aveau să găsească un motiv s-o ia din loc?

Chibzuia la o ieșire, încercând să născocească vreun mijloc, când auzi un zgomot din cealaltă parte a cortului. Un mormăit ciudat, un sunet înăbușit. Se întoarse, cercetând cu privirea cortul, se convinse că era gol.

Pentru o clipă, o clipă de neîncredere, de uluială, i se păru că pulsul i se oprește.

Ședea pe un scaun, legată cu frânghii încrucișate, cu gura astupată de o batistă, legată strâns. Ședea acolo implorându-l din priviri, trimițându-i mesaje, încercând să-i vorbească prin pliurile batistei ce-i strivea buzele. Traversă într-o secundă cortul, desfăcându-l călușul lăsându-l să-i cadă din gură. O sărută, un sărut lung, pasionat. Când se desprinse, îi apucă obrazul în palmă.

Vocea îi tremura.

— Aveau două coșuri... două, ca să te inducă în eroare. Tu credeai că sunt în camion, dar în realitate eu mă aflu în mașină...

— Credeam că ai murit, spuse el.

Ce era acea senzație nouă pe care o încerca acum – o ușurare de nespus? Disparația sentimentului de vinovăție? Sau pur și simplu fericirea, recunoștința că ea se afla încă în viață?

— Încă mai mișc, îi răspunse ea.

— S-au purtat urât cu tine?

Lui Indy i se păru că observă la Marion o încruntare ușoară.

— Nu, nu mi-au făcut nici un rău. Au întrebat doar de tine, voiau să afle ce știi.

Indy se scărpină în barbă, întrebându-se de ce observase o ciudată ezitare la Marion. Era însă prea emoționat ca să-și bată capul cu asta.

— Indy, te rog. Ia-mă de-aici. El e rău...

— Cine?

— Francezul.

Indy era pe punctul de a desface frânghia, dar se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ascultă, poate n-ai să înțelegi niciodată ce simt exact în această clipă. N-am să pot găsi cuvinte pentru a-ți explica. Vreau în schimb să ai încredere în mine. Voi face ceva ce nu-mi face plăcere.

— Dezleagă-mă, Indy, te rog să mă dezlegi.

— Tocmai asta e problema. Dacă-ți dau drumul, ei vor răscoli fiecare bob de nisip pentru a te găsi, iar eu nu-mi pot permite așa ceva în acest moment. Și, întrucât știu unde este Chivotul, e important să ajung la el înaintea lor, apoi vin să te iau...

— O, Indy, nu!

— Nu-i vorba decât să mai stai puțin timp legată...

— Ticălosule! Dă-mi drumul!

Indy îi strecură călușul la loc în gură, legându-l. Sărutând-o încă o dată pe frunte, ignorându-i protestele, gemetele ei, se ridică.

— Rămâi așa, îi spuse el, mă voi întoarce.

Mă voi întoarce, repetă Indy în gând. Răzbătea un ecou vechi în acele cuvinte, un ecou ce-l purta cu zece ani în urmă. Îi putu citi îndoiala în privire. O sărută din nou, după care se îndreptă spre ușa cortului.

Marion își izbi de dușumea scaunul de care era legată.

Indy ieși; ofițerii germani dispăruseră.

Deasupra capului său, soarele ardea și mai puternic acum pârjolea nebunește pământul.

Vie, se gândi Indy: e în viață. Iar gândul i se răsucea în creier. Grăbi pasul, depărtându-se de corturi, de șantier, afundându-se în dunele fierbinți, acolo, departe, unde avea întâlnirea cu Omar și săpătorii.

Indy scoase telemetrul din camionul lui Omar și-l instalează pe dune. Îl alinie cu Sala planului din depărtare și, revăzându-și calculele, îl fixează, la o depărtare de câteva mile de deșert, pe întinderea virgină de nisip, mult mai aproape de locul unde Belloq săpa în mod eronat, căutând Fântâna Sufletelor. Acolo, își spuse el. Acolo este locul exact.

— L-am găsit! spuse el, plin de instrumentul și punându-l la loc în camion.

Locul nu se putea vedea de pe șantierul lui Belloq, fiind bine ascuns de o ridicătură de dune. Puteau săpa neobservați.

În clipa în care se urcă în camion, Indy observă o siluetă traversând dunele. Era

Sallah, cu veșmântul lui larg și fluturând, venind în grabă spre camion.

— Credeam că n-o să mai vii, zise Indy.

— Era să nu mai vin, răspunse Sallah, urcând în spate.

— Să mergem, îl îndemnă Indy pe șofer.

După ce ieșiră în largul dunelor, parcară camionul. Era un loc pustiu, în care urmau să caute totuși o relicvă tulburătoare precum Chivotul. Soarele incandescent arăta ca un trandafir de un galben exploziv; în intensitatea lui, îți sugera un obiect pe cale să se smulgă de pe boltă.

Merseră la locul indicat de calculele lui Indy. Pentru câteva clipe, Indy rămase cu privirile ațintite asupra deșertului de nisip. Nu-ți puteai imagina că acolo ar fi putut exista ceva. Nu ți-ai fi putut niciodată imagina că acel loc ți-ar fi putut dărui ceva. Cu atât mai puțin Chivotul.

Indy se duse la camion și luă o lopată. Săpătorii se îndreptau deja către locul ales. Aveau fețe uscate, arse de soare. Indy se întrebă, dacă ajungeau să depășească vârsta de patruzeci de ani într-un asemenea mediu.

Sallah, înarmat cu o cazma, săpa alături de el.

— Mi-nchipui că ceilalți ar putea veni încoace numai dacă Belloq își dă seama că lucrează unde nu trebuie, fu el de părere. Altminteri n-ar avea nici un motiv întemeiat.

— Cine a auzit vreodată de un nazist care să aibă nevoie de un motiv

întemeiat?

Sallah zâmbi. Se întoarse, aruncându-și privirea în lungul dunelor: o pustietate desăvârșită stăpânea până la depărtare de mile. Rămase tăcut o vreme. Apoi completă:

— Până și un nazist are nevoie de un motiv foarte serios ca să rățăcească prin locurile acestea.

Indy izbi pământul cu vârful lopeții.

— Și totuși ar mai avea nevoie de o cerere, aprobată în trei exemplare la Berlin...

Indy privi spre săpători.

— Să mergem, zise el. Vom desăvârși ce-am început.

Începură să sape, ridicând mormane de nisip, trudind din greu, cu furie, oprindu-se numai pentru a bea apa ce se-ncălzise deja în burduf ele din piele de cămilă. Săpară până ce se călători soarele de pe boltă; aceeași dogoare stăpânea însă mai departe, mistuind nisipul.

Belloq ședea în cortul său, bătând tactul cu degetele pe masa cu hărți, desene ale Chivotului, bucăți de hârtie acoperite cu hieroglifele calculelor sale. Îl rodea un puternic sentiment de frustrare; era colțos, nervos – iar prezența lui Dietrich, ca și a lui Goble, lacheul lui Dietrich, nu era de natură să-i însenineze starea de spirit. Belloq se ridică, se duse la un lighean și-și dădu cu apă pe față.

— O zi irosită, spunea Dietrich. O zi irosită...

Belloq își șterse fața cu prosopul, după

care își turnă o mică porție de cognac. Se uită lung la neamț, apoi la subalternul lui, Gobler, care nu părea să existe decât ca o umbră a lui Dietrich.

Dietrich nu se lăsă intimidat, ci continuă:

— Oamenii mei au săpat toată ziua – și pentru ce? Spune-mi pentru ce?

Belloq sorbi din pahar, apoi îi răspunse:

— Conform informațiilor pe care le dețin, calculele mele au fost corecte. Arheologia nu este însă cea mai exactă dintre științe, Dietrich. Nu cred că înțelegi pe deplin acest lucru. Poate că Chivotul va fi găsit într-o cameră alăturată. Poate că ne scapă încă vreun indiciu important.

Belloq ridică din umeri și-și sfârși băutura. De obicei detesta obiceiul nemților de a-ți căuta nod în papură, felul în care păreau să-ți stea pe cap, de parcă se așteptau ca el să fie un vizionar, un profet. Acum totuși le înțelegea schimbarea de atitudine.

— Fuhrerul ne cere tot timpul rapoarte asupra progreselor înregistrate, se plânse Dietrich. Nu e genul de om răbdător.

— Poate îți amintești de conversația mea cu Fuhrerul tău, Dietrich. Poate îți mai amintești că nu am făcut nici o promisiune. Am spus doar că lucrurile au luat o întorsătură favorabilă, nimic mai mult.

Se așternu tăcerea. Gobler veni în fața lămpii cu petrol, trupul său proiectând o umbră uriașă, pe care Belloq o găsea curios de amenințătoare.

— Fata ne-ar putea ajuta, sugeră Gobler. La urma urmelor, originalul a fost în posesia ei ani de zile.

— Într-adevăr, confirmă Dietrich.

— Mă îndoiesc că știe ceva, zise Belloq.

— Merită încercat, fu de părere Gobler.

Se întreba de ce îl afecta atât de mult tratamentul la care o supuneau pe fată. Se purtaseră barbar, o amenințaseră cu feluritele metode de tortură, dar lui i se părea limpede că fata nu avea nimic de spus. Să fi fost acest punct sensibil semnul unei afurisite de slăbiciuni pe care o încerca față de ea? Gândul îl îngrozea. Îl privi lung pe Dietrich. Ce viață îngrozitoare mai duc, în continuă spaimă față de îmbufnatul lor Fuhrer, își zise el. Probabil le bântuie, cu mersul său marțial, visele noptea – dacă visau în vreun fel, o eventualitate în care nu prea credea. Erau oameni lipsiți de imaginație.

— Dacă nu vrei să-ți bați capul cu fata, Belloq, am pe cineva care poate prelua sarcina de a descoperi ce știe.

Nu era deloc timpul să-și arate slăbiciunea; un interes anume pentru tânăra aceea. Dietrich se duse la ușa cortului și strigă pe cineva. După un timp, un bărbat numit Arnold Toht își făcu apariția, întinzându-și brațul cu gestul salutului nazist. În mijlocul palmei, i se putea vedea cicatricea, imaginea geamănă a medalionului, întipărită în pielea arsă.

— E vorba de femeia aceea, spuse Dietrich. Cred că o cunoști, Toht.

— Am niște conturi vechi de pus la punct, răspunse Toht.

— Precum și cicatrici vechi, adăugă Belloq.

Toht își coborî mâna jenat.

Când se înseră și luna palidă urcă la orizont, Indy și arabii săi încetară să mai sape. Aveau torțe aprinse și priveau la luna ce se estompa sub vălul de nori ce se călătoreau sub ea; apoi pe cer se aprinseră fulgere, fulgere ciudate, ce se descărcau în scurte linii bifurcate, o furtună electrică iscată, după cum se părea, din nimic.

Bărbații săpaseră o groapă, scoțând la iveală o ușă grea de piatră. Multă vreme nimeni nu spuse nimic. Din camion erau coborâte unelte, iar săpătorii forțară ușa bombănind, în timp ce se luptau cu greutatea ei.

Ușa de piatră fu deschisă. Sub ea se afla o cameră subpământeană. *Fântâna Suflatelor*. Avea o adâncime de vreo zece metri, o încăpere mare, ai cărei pereți erau acoperiți cu hieroglife și zgârieturi. Acoperișul era sprijinit de uriașe cariatide – paznici ai boltei. O clădire îngrozitoare, care crea, la lumina torțelor, un sentiment de abis, ce prinsese în capcană istoria însăși. Bărbații își mișcau torțele, scrutând adâncul.

Li se descoperi astfel fundul camerei, abia luminat. Se afla acolo un altar de piatră cu un scrin de piatră; o pardoseală acoperită cu o învelitoare ciudată, închisă la culoare.

— Scrinul trebuie să conțină Chivotul, spuse Indy. Nu înțeleg însă ce poate fi materialul acela verde ce acoperă

pardoseala.

Apoi însă, la lumina altui fulger, văzu; se cutremură, lăsând să-i cadă torța în Fântână. Când auzi sâsâitul a sute de șerpi.

Pe măsură ce torța ardea, șerpilor se depărtau de inima flăcării. Erau peste sute, mii de șerpi, vipere egiptene, tremurând, ondulându-se și încolăcindu-se pe pardoseală, răspunzând flăcării cu sălbaticul lor sâsâit. Pardoseala părea să se miște la lumina șovăitoare – dar nu de pardoseală era vorba, ci de șerpi, care se retrăgeau din preajma flăcării. Numai altarul rămânea neatins de ei.

— De ce oare a trebuit să fie vorba de șerpi? se întreabă Indy. Să fi fost orice altceva. M-aș fi împăcat cu orice altceva.

— Vipere, adăugă și Sallah. Au un venin foarte puternic.

— Îți mulțumesc pentru informație, Sallah.

— Se țin departe de flacără, după cum observi.

Adună-ți toate forțele, se îmbărbătă Indy. Ești atât de aproape de Chivot, *îl simți*, așa că scoate-ți vechea fobie din cap și fă ceva. O mie de șerpi? Și ce dacă? Pardoseala vie era întruchiparea unui vechi coșmar. Șerpilor îl urmăreau în cele mai negre vise încolăcindu-se la rădăcina spaimelor sale cele mai adânci. Se întoarse către săpători spunându-le:

— E-n ordine. Câțiva șerpi acolo. Mare scofală! Vreau să-mi dați torțe. Multe. Și ulei. Și mai vreau o pistă de aterizare acolo.

După o vreme, fură aruncate torțe

aprinse în Fântână. Câteva canistre de ulei aterizară de asemenea în spațiile în care șerpii fugiseră de foc. Săpătorii coborâră apoi încet în groapă un coș mare de lemn, cu mânere de sfoară la fiecare unghi. Indy urmărea totul, în vreme ce se întreba dacă o fobie poate fi înghițită, digerată, ignorată, ca și cum ai rezista unei suferințe intense provocate de o indigestie trecătoare. În ciuda hotărârii de a coborî acolo, se cutremură – iar viperele, încolăcindu-se și desfăcându-se, umpleau aerul cu șuieratul lor, un sunet mai amenințător decât oricare altul auzit până atunci. Acum era coborâtă o frânghie: Indy se ridică drept, respiră adânc, își înghiți nodul din gât, apoi se legănă pe frânghie și-și dădu drumul în fântână. O clipă mai târziu, Sallah îi urmă. Dincolo de frontiera torțelor, șerpii se răsuceau, lunecau – șerpi peste șerpi, munți de reptile, ouă de șerpi se cloceau, se spărgeau, dând la iveală alte vipere mici, șerpii devorau alți șerpi.

O vreme, Indy atârână pe frânghia ce se legăna încolo și-ncoace, suspendat deasupra lor. Sallah spânzura în aer ceva mai sus de el.

— Cred că trebuie să mă împac cu ideea, spuse Indy.

Marion îl văzu pe Belloq intrând în cort. Traversă încet distanța ce-i despărțea și o studie o vreme, dar nu făcu nici un gest pentru a o dezlega. Oare ce se întâmpla cu acest bărbat? Ce anume crea acea senzație de panică

aproape în sufletul ei? Își auzea inima bătând cu putere. Se uită speriată la el, dorindu-și doar să-și fi putut închide ochii și întoarce fața. La prima lor întâlnire, după ce fusese prinsă, Belloq îi adresase foarte puține cuvinte; se mulțumise să o studieze lung, așa cum făcea și acum. Avea o privire rece și totuși ochii lui păreau capabili, deși n-ar fi putut spune cum ghicise asta, să se însuflețească uneori sub imperiul unei emoții interioare. Păreau de asemenea plini de discernământ, de parcă Belloq ar fi pătruns vreo taină profundă, ca și cum ar fi supus realitatea la un examen și ar fi găsit-o deficitară. Avea trăsături frumoase, genul europenilor din ilustrațiile revistelor romanțioase, îmbrăcați în costume albe și sorbind băuturi exotice pe terasele vilelor. Nu calități de soiul acesta o impresionau pe ea însă.

Ci altceva.

Ceva la care nu-i plăcea să se gândească.

Acum își închise ochii. Nu suporta să fie cercetată așa de aproape, nu-i plăcea să se considere obiect de studiu – poate ca o relicvă arheologică, o bucată de lut desprinsă la meșterirea vreunei piese de ceramică veche. Un obiect neînsuflețit, pe care să îl clasifice.

Când îl auzi mișcându-se, redeschise ochii.

Belloq era în continuare mut. Iar neliniștea îi crescuse. Belloq ajunsese chiar lângă ea, se aplecă, își întinse mâna foarte încet, luându-i legătura de la gură,

scoțându-i călușul încet, voind s-o tachineze parcă. Marion avu brusc o imagine, pe care o respinse imediat: că mâna lui îi mângâia rotunjimea șoldului. Nu, își zise ea. Nu-i deloc așa. Imaginea i se înfipse în însă în creier. Iar mâna lui Bellon, cu siguranță îndrăgostitului victorios. Îi trase încet legătura peste bărbie și desfăcu nodul – totul executat încet, cu eleganța dezinvoltă a unui seducător care simte, ca un vânător la pândă, momentul când prada cedează.

Marion își întoarse capul într-o parte. Dorea să reteze firul gândurilor, dar părea incapabilă s-o facă. Nu vreau să fiu atrasă de acest bărbat! gândi ea. Nu vreau să se atingă de mine. Mai apoi însă, în vreme ce el își cobora degetele sub bărbia ei, mângâindu-i grumazul, își dădu seama că era incapabilă să lupte. N-am să-i îngădui să-mi citească asta în ochi! își spuse ea. Fără să vrea însă începea să-și imagineze cum mâinile lui îi rătăcesc pe trup, mâini ciudat de delicate, cumpănite în mângâieri, pline de făgăduințe. Și deodată știu că acel bărbat ar fi fost un amant lipsit de egoism, că i-ar fi stârnit ființa intimă într-un fel în care nimeni n-o mai făcuse vreodată.

Știe, gândi ea. Știe și el.

Belloq își apropie fața de a ei. Îi simți dulceața respirației. Nu, nu, nu, își zise ea. Nu vorbi însă. Observa cum el se pleca încet, îi anticipa sărutul, gândurile îi zburau, dorința creștea. Dar sărutul nu veni. El se aplecase doar pentru a-i dezlega funiile, mișcându-se ca și până

atunci, metodic, lăsându-le să cadă pe jos, ca și cum ar fi fost cele mai intime articole vestimentare.

Încă nu-i adresase nici un cuvânt.

O privea. În ochi îi juca o lumină – unda delicată de căldură pe care și-o imaginase mai înainte dar nu putea spune dacă era adevărat sau un șiretlic de care se folosea, un pilon în strategia lui.

— Ești frumoasă, îi spuse el în cele din urmă.

Marion clătină din cap:

— Te rog...

Dar nu era sigură dacă îl implora să o lase în pace, sau să o sărute și-și dădu seama că nu mai cunoscuse vreodată un amestec de simțăminte atât de confuze. De ce naiba n-o salvase Indy? De ce o părăsise astfel?

Repulsie, atracție – de ce oare nu exista un hotar ferm între cele două? Niște semne pe care să le citești ca pe indicatoarele rutiere? Nu avea importanță: hotarele se estompau în gândurile sale. Vedea contradicția și înțelegea, cu un sentiment de groază, că dorea ca acest om să facă dragoste cu ea, să o învețe ceea ce, după cum simțise ea, era o cunoaștere profundă a iubirii; iar dincolo de asta mai era și senzația că el putea fi și crud – o intuiție care deodată nu mai avu importanță pentru ea.

El își apropie din nou fața de a ei. Marion îi privi buzele. Ochii aceia trădau o putere de pătrundere cum nu mai constatase pe chipul nici unui bărbat până atunci. Încă mai înainte să o

sărute, Belloq o cunoștea, vedea prin ea. Se simțea mai expusă ca oricând. Până și această vulnerabilitate o excită. Belloq se apropie și mai mult. O sărută.

Marion voi să se depărteze din nou. Închise ochii însă, abandonându-se aceluia sărut care nu semăna cu nici unul de dinainte. El se petrecea într-un tărâm de dincolo de buze; într-un caleidoscop de aur și de argint, de auriu și azuriu, de parcă ar fi contemplat un imposibil apus de soare. Un sărut răbdător, lung, lipsit de egoism, generos. Nimeni n-o mai sărutase astfel până atunci. Nici măcar Indy.

Când el se retrase, ea își dădu seama că îl ținea cu toată puterea. Își înfîgea unghiile în trupul lui. Își dădu seama ce făcea și tresări cu un șoc, un șoc ce o făcu brusc să se rușineze. Ce o apucase oare?

Marion se dădu înapoi.

— Te rog, spuse ea, ajunge.

Belloq zâmbi și-i vorbi pentru prima oară:

— Țăstia ți-au pus gând rău.

Era ca și cum sărutul nici n-ar fi existat. Parcă ar fi descoperit deodată că a fost păcălită. Încercă o spaimă de parcă ar fi prins-o o avalanșă.

— Am reușit să-i conving să ne lase câteva clipe singuri, draga mea. Ești o femeie foarte atrăgătoare, la urma urmei. Și nu vreau să-i văd vătămându-te. Sunt niște barbari.

Belloq se apropie din nou. Nu, se gândi Marion. Nu mai vreau.

— Trebuie să le ofer ceva ca să-i

domolesc. Ceva informații.

— Nu știu nimic... de câte ori să le spun?

Marion se simțea amețită acum, trebui să se așeze. De ce oare n-o săruta din nou?

— Să zicem în legătură cu Jones.

— Nu știu nimic.

— Loialitatea dumitale este admirabilă. Trebuie să-mi spui însă ce știe Jones.

Imaginea lui Indy îi revenea cu putere în minte.

— Nu mi-a adus decât necazuri...

— De acord, răspunse Belloq.

Îi prinse fața în mâini, scormonindu-i ochii cu privirea.

— Eu unul vreau să te cred că nu știi nimic. Dar nu am putere asupra nemților. Nu-i pot face să renunțe.

— Nu-i lăsa să-mi facă rău.

Belloq ridică din umeri.

— Atunci spune-mi orice!

Ușa cortului se deschise. Marion îl văzu pe Arnold Toht apărând în cadrul ei. În spatele lui; se profilau doi nemți pe care ajunsese să-i cunoască: Dietrich și Gobler. Frica ce o năpădi semăna cu efectul pârjolitor al unui soare ce i s-ar fi a or ins în creier.

— Îmi pare rău, îi spuse Belloq.

Marion nu se mișcă. Se holbase pur și simplu la Toht, amintindu-și cum o amenințase atunci cu vătraiul.

— *Fraulein*, i se adresă Toht, făcurăm drum lung tocmai din Nepal, așa-i?

Marion se dădu înapoi, scuturându-și capul înspăimântată.

Toht înaintă către ea. Marion îi arunca lui Belloq o privire în care se citea un ultim apel disperat, dar el ieși din cort, în întunericul nopții.

Ajuns afară, Belloq se opri. Era ciudat să se simtă atras de acea femeie, să vrea să facă dragoste cu ea, chiar dacă totul nu pornise decât de la dorința de a-i smulge niște informații. După aceea însă, după primul sărut... își afundă mâinile în buzunare, șovăind în apropierea cortului. Dorea să se întoarcă și să-i oprească pe viermii aceia de a face ceea ce vor fi avut de gând să facă, dar atenția îi fu brusc atrasă de niște fenomene ce se petreceau la orizont.

Fulgere – fulgere concentrate în mod ciudat într-un singur loc, de parcă s-ar fi adunat acolo în mod deliberat, conduse de o conștiință meteorologică. O concentrare de energie luminoasă – sulite și furci și scânteii localizate într-un singur punct. Belloq își mușcă buza de jos. Adâncit în gânduri, după care se întoarse în cort.

Indy se îndreaptă către altar. Se strădui să nu ia în seamă zgomotul făcut de șerpi, un cor dement, amplificat de umbrele sinistre aruncate de torțe.

Vărsase ulei din canistre pe pardoseală și îl aprinsese, creându-și o cărare printre șerpi, iar acum aceste flăcări, țâșnind în sus, eclipsau fulgerele de deasupra. Sallah venea în urma sa. Se luptară împreună cu capacul de piatră al scrinului până ce acesta se desprinse; înăuntrul, mai frumos decât și-ar fi putut

imagina vreodată, lucea Chivotul.

O vreme nu putu face nici o mișcare. Privea fascinat la cei doi îngeri de aur imaculați care stăteau față în față de o parte și de alta a capacului, la aurul ce îmbrăca lemnul de salcâm. Mânerele circulare de aur atașate la fiecare colț sclipeau orbitor la lumina torței. Se uită la Sallah care contempla Chivotul într-o tăcere plină de adâncă venerație. Mai mult decât orice pe lume, Indy își dorea acum să întindă mâna și să atingă Chivotul – dar chiar în vreme ce clocea acest gând, Sallah întinse brațul:

— N-o atinge! exclamă Indy. Să n-o atingi niciodată.

Sallah își retrase mâna. Se întoarseră spre coșul de lemn și scoaseră cei patru țărushi înfipti la colțuri. Introduseră țărushi prin inelele Chivotului și-l ridicară, gemând sub greutatea sa, după îl coborâră din scrinul de piatră în coș. Focurile erau pe trecute, iar șerpii, al căror sâsâit începuse să semene tot mai mult cu o unică voce înaltă, lunecau către altar.

— Grăbește-te, îi spuse Indy însoțitorului său, grăbește-te.

Legară coșul de frânghii. La un semn, acesta fu tras afară din încăpere. Sallah prinse următoarea frânghie, urcând repede la suprafață. Indy prinse și el frânghia salvatoare, trăgând de ea pentru a-i încerca rezistența – iar aceasta *căzu*, unduindu-se ca un șarpe, din vârf pe pardoseală.

— Ce naiba...

Deasupra, putu recunoaște fără

putință de îndoială vocea francezului:

— Bine, domnule doctor Jones, dar ce naiba cauți într-un loc așa de nesuferit?

Cuvintele fură însoțite de un hohot de râs.

— Începe să devină un obicei la tine, Belloq, spuse Indy.

Șerpii sâsâiau și mai aproape. Le putea auzi foșgăitul pe pardoseală.

— Un obicei prost, sunt de acord cu tine, răspunse Belloq, scurtând groapa de dedesubt. Din nefericire n-am la ce să te mai folosesc de-acum încolo, bătrânul meu prieten. Iar ironia de a te vedea transformat într-o relicvă eternă al acestui lăcaș arheologic mi se pare că pică bine.

— Să mori de râs, nu alta, îi strigă Indy.

Continuă să se chiorască în sus, întrebându-se dacă exista vreo ieșire din acea... și încă se mai întreba când o văzu pe Marion împinsă în groapă, alunecând, prăbușindu-se. Sări, oprindu-i căderea cu propriul trup și lunecară pe pardoseală, sub puterea impactului. Șerpii se apropiau și mai mult. Marion se agăță disperată de Indy, care îl auzea pe Belloq protestând deasupra:

— Fata era a mea!

— Nu ne mai e de folos, Belloq. Importantă e doar misiunea Fuhrerului.

— Aveam planurile mele în privința ei...

— Planurile noastre sunt legate numai de Berlin, îi replică Dietrich.

Deasupra se așternu liniștea. Belloq privea acum în jos, la Marion. Spuse cu o

voce joasă.

— N-a fost să fie.

Își înclină apoi capul în direcția lui Indy:

— Indiana Jones, *adieu!*

Un grup de ofițeri germani trântiră ușa de piatră sigilând camera subpământeană. Întărcate de la aerul de afară, torțele se stingeau și șerpii înaintau în noile zone din întuneric.

Marion se agăță strâns de Indy. El se desprinsese și, ridicând două torțe care mai era aprinse, îi întinse una din ele:

— Leagăna torța spre tot ceea ce se mișcă, spuse el.

— Dar totul se mișcă, se plânse Marion. Totul se târăște.

— Nu-mi mai aminti.

Indy începu să bâjbâie pe întuneric. Descoperi o canistră de ulei, vărsă uleiul pe perete și-l aprinse. Se uită cu atenție la una din statuile de deasupra, simțind cum șerpii îl împresoară.

— Ce vrei să faci? îl întreabă Marion.

Indy vărsă restul de ulei într-un cerc în jurul lor și-i dădu foc. Apoi îi porunci:

— Stai pe loc.

— De ce? Tu unde pleci?

— Mă voi întoarce. Stai cu ochii deschiși și fii gata să alergi.

— Încotro să alerg?

Indy nu-i răspunse. Se întoarse pe culoarul de flăcări către centrul camerei. Șerpii îi mișunau la picioare, iar el își legăna nebunește torța pentru a-i ține la distanță. Studie statuia care ajungea până aproape de tavan. Își scoase vâna de bou de sub veșminte, aruncând-o prin

semiîntunerice și urmărind-o cum se încolăcește pe socul statuii. Trase de ea să vadă dacă-l ține și începu să urce, ținându-se cu o singură mână, în vreme ce în cealaltă agita torța. Se ridică pe vână. Răsucindu-se o dată pentru a arunca o privire lui Marion, care stătea în spatele zidului tot mai palid de lumină. Arăta pierdută, părăsită și neajutorată. Indy reuși să ajungă în vârful statuii, când un șarpe se ivi pe fața acesteia – sâsâindu-i direct în ochi. Indy îi izbi capul cu torța, simțind în nări mirosul cărnii de reptilă arse și urmări șarpele lunecând de pe piatra șlefuită și căzând.

Se înghesui în spațiul strâmt dintre zid și statuie. De-aș reuși! își spuse. Șerpii urcau în jurul statuii, iar torța lui, a cărei lumină se împutina deja, n-avea să-i țină departe la nesfârșit. Se apăra cu ea; lovind în dreapta și-n stânga, auzind șerpii desprinzându-se și căzând, torța îi lunecă din mână, stingându-se în cădere. Îți lipsește lumina exact când ai mai multă nevoie de ea, gândi el.

Ceva i se târî peste mână.

Indy urlă înspăimântat.

În acel moment, statuia cedă, se desprinsese de pe soclu, legănându-se, tremurând, înclinându-se la un unghi înspăimântător față de plafon. Atenție acum, se îndemnă Indy singur, ținându-se de statuie cu strășnicie, de parcă aceasta ar fi fost un catâr sălbatic. Semăna însă mai mult cu un buștean de care te agăți pe-o mare răscolită de furtună – și se prăbuși dincolo de înspăimântata Marion, care stătea în

mijlocul flăcărilor muribunde, căzând dincolo de ea, ca un copac retezat de un ferăstrău mecanic, despicând pardoseala Fântânii și afundându-se în întunericul de dincolo: Călătoria sa călare pe statuie se opri brusc, atunci când trupul ei sfărâmat dădu de fund, iar el lunecă de pe ea uluit. Bâjbâi câteva clipe prin beznă, conștient de lumina slabă ce se strecura în acea groapă. Din Fântână. Marion îl striga:

— Indy! Unde ești?

Indy își scoase mâna din groapa în care se afla în clipa în care Marion se străduia să distingă ceva în întuneric.

— Să nu călătorești niciodată cu o statuie, îi spuse ei. Ascultă-mi sfatul.

— Am să țin cont de el.

Indy îi prinse mâna, ajutând-o să coboare. Marion ținea torța deasupra capului. Dădea doar o lumină chioară acum, dar suficientă ca să distingă labirintul de camere legate între ele, cotind în toate părțile în subteranele Fântânii, sfredelind pământul cu tunele.

— Prin urmare unde ne aflăm acum?

— Întreabă-mă ca să te întreb. Or fi avut ei vreun motiv să construiască Fântâna deasupra acestor catacombe. Nu știu de ce. Greu de spus. Dar sunt de preferat șerpilor.

Un stol de lilieci săgetă în întunericul, bătând din aripi în jurul lor, lovind aerul ca niște lunatici. Cotiră trecând în altă cameră. Marion își flutură mâinile în jurul capului, scoțând un țipăt.

— Nu mai fă așa, o rugă Indy. Mă sperii.

— Ce crezi că simt eu?

Trecu dintr-o cameră în alta.

— Trebuie să existe o ieșire, spuse el. Liliicii sunt semn bun. Ei trebuie să aibă acces la cerul de afară, de-ar fi și numai din rațiuni de hrană.

Urmă încă o cameră și aici simțiră că li se face rău din pricina duhului. Marion își ridică torța.

Mumii mucegăite în feșe zdrențuite, carne putrezită atârând din feșe îngălbenite, movile de cranii, oase, de unele încă mai atârând carnea pe jumătate putrezită. Peretele din fața lor era acoperit de gândaci sclipitori.

— Mirosul ăsta e insuportabil, seinei Marion.

— Te plângi?

— Cred că o să mi se facă rău.

— Grozav. Asta ar pune capac la toată aventura noastră.

Marion suspină.

— E locul cel mai îngrozitor în care am fost vreodată.

— Nu. Dincolo a fost locul cel mai îngrozitor în care ai fost vreodată.

— Dar știi ceva, Indy? Dacă ar fi să aleg omul alături de care să trăiesc până și într-un astfel de loc...

— Am înțeles, o întrerupse el. Am înțeles.

Marion îl sărută ușor pe buze. Delicatețea gestului ei îl surprinse. Își întoarse fața, dorind să o sărute din nou – dar ea îi arăta entuziasmată ceva și, când privi într-acolo, văzu, la o oarecare depărtare, binecuvântata priveliște a soarelui deasupra deșertului, un soare al

dimineții timpurii, minunat și promițător.

— Mulțumesc Doamne, exclamă ea.

— Mulțumește cui vrei tu, dar mai avem da lucru.

10.

Şantierul Tanis, Egipt

Înaintară printre săpăturile abandonate către pista de aterizare, tăiată în deşert de către nemţi. Pe pistă se aflau două camioane cu combustibil, un depozit cu provizii şi un bărbat – evident un mecanic, judecând după salopetă – care stătea pe marginea pistei cu mâinile în şolduri şi cu faţa la soare. Apoi îşi făcu apariţia un alt bărbat, traversând pista în direcţia mecanicului. Marion îl recunoscu pe aghiotantul lui Dietrich. Gobler.

Un zgomot asurzitor se iscă în văzduh şi, din locul unde stăteau ei, în spatele unei excavaţii, Marion şi Indy putură vedea un avion coborând către pistă.

Gobler strigă la mecanic:

— Fă plinul de combustibil numaidecât. Trebuie să fie gata de decolare pentru un transport important!

Avionul ateriză, săltând pe pistă.

— Au de gând să încarce Chivotul în acel avion! spuse Indy.

— Iar noi ce facem? Fluturăm din mâini în semn de adio?

— Nu. Când Chivotul va fi urcat în avion, noi ne vom afla deja la el.

Marion îl privi cu o expresie curioasă:

— Urmează încă una din urzelile tale?

— Dacă tot ne-am bătut picioarele până aici, hai să mergem mai departe.

Se furișară până în spatele cortului cu provizii. Mecanicul tocmai puneă niște saboți în fața roților avionului. Neamțul conectă avionul la rezervorul cu combustibil. Elicele se învârteau, motorul încă mai făcea un zgomot asurzitor.

Se apropiară și mai mult de pistă, fără ca vreunul din ei să-l observe pe celălalt mecanic neamț, un tânăr blond cu tatuaje pe brațe, care venea în urma lor. Se furișa către ei cu o cheie de piulițe ridicată la nivelul țestei lui Indy. Marion fu cea care îi zări umbra, proiectându-se confuz înaintea ei. Tânăra slobozi un țipăt. Indy se întoarse exact în clipa în care brațul neamțului începuse să coboare. Indy prinse brațul și cei doi se trântiră, la pământ, încăierându-se, în vreme ce Marion se strecură în spatele unor lăzi, întrebându-se ce putea face.

Indy se rostogoli cu celălalt bărbat pe pistă. Primul mecanic părăsi avionul și se apropie de cei doi, așteptând un prilej să-i ardă un picior lui Indy. Indy sări însă în picioare cu agilitate, doborându-l cu doi pumni. Tânărul cu brațe tatuate era însă dornic de luptă și iată-i rostogolindu-se din nou către coada avionului, unde elicele se învârteau nebunește.

Te-aș putea face carne tocată într-o clipă acum, gândi Indy.

Simți palele crunte sfâșiind aerul în jur ca niște pumnale trecute prin unt.

Încercă să-l îndepărteze pe tânăr de elice, dar acesta era puternic. Cu un icnet, Indy îi înfipse mâna în gât,

împingându-l, dar tânărul sări în lături și reveni cu mai multă forță. Urmărindu-i dintre lăzile ce-i serveau de ascunzătoare, Marion îi observă pe pilotul care se ridicase din carlingă, scoțându-și Lugerul de sub tunică și țintindu-l pe Indy. Marion traversă în goană pista, prinse un sabot de la roată și-l trăsni în cap pe pilotul care se prăbuși la loc în carlingă, peste maneta de accelerație și motorul începu să huruie și mai tare.

Avionul începu să trepideze, rotindu-se neputincios în jurul propriilor roți, frânat de celălalt sabot în încercarea de a porni pe pistă. Marion se prinse de marginea carlingei, ca să nu cadă peste elice și aplecându-se înăuntru, încercă să-l împingă la o parte pe pilotul leșinat peste accelerație.

Nu reuși. Era prea greu. Avionul amenința să scape de sub control și să se răstoarne, zdrobindu-i pe Indy sau, eventual, făcându-l tăiței. Câte pot eu să mai fac pentru tine, Indy, se gândi ea, urcând în carlingă și închizând fără să vrea parbrizul de plexiglas. Avionul continua să se legene, aripa măturând periculos locul unde se lupta Indy cu neamțul. Însăpăimântată, îl văzu pe Indy doborându-l și apoi, când acesta se ridică din nou, trimițându-l cu un pumn puternic...

...în elice.

Marion închise ochii. Apucase însă să vadă cum palele de metal hăcuiesc trupul tânărului neamț, aruncând în jur un șuvoi de sânge. Motorul trepida în continuare. Deschise ochii, încercă să

iasă din carlingă, realizează că era blocată acolo. Bătu în capacul de sticlă, dar inutil. La început fusese în coș, acum e o carlingă, își spuse ea. Oare când o să se termine?

Indy alergă spre avion, văzându-l cum se clatină, uluit să o vadă pe Marion bătând cu pumnii în carlingă. În acel moment aripa, rupându-se, despică precum o pană camionul cu combustibil, cu eficiența implacabilă a unui bisturiu, risipind benzina pe pistă ca pe sângele unui pacient anesteziat. Indy începu să alerge, lunecând pe pista inundată. Se luptă să-și redobândească echilibrul, căzu, se ridică din nou și-și reluă alergarea. Dintr-un salt fu pe aripă, urcând spre carlingă.

— Ieși! îi strigă lui Marion. Totul o să sară în aer!

Întinse mâna spre cârligul ce deschidea carlinga din afară. Îl forță, se luptă cu el, asaltat de mirosul puternic al combustibilului ce se revărsa din camion.

Prizonieră în carlingă, Marion îl privea implorator.

Coșul de lemn, înconjurat de trei nemți, se afla la intrarea în cortul lui Dietrich. Înăuntru era mare zor; se împachetau hârtii, se strângeau hărți, se demontau aparate de radio. Belloq stătea în picioare, urmărind pregătirile de plecare cu un aer absent. Mintea sa era preocupată exclusiv de conținutul coșului pe care aștepta cu înfrigurare să-l examineze; îi venea greu să-și stăpânească nerăbdarea, să se

controleze. Rememora acum formulele ritualice de care trebuia să se țină seamă la deschiderea Chivotului. Era ciudat faptul că de-a lungul anilor el se pregătise tocmai pentru un asemenea moment – și îl mai intriga să constate și cât de familiare îi deveniseră incantațiile. Naziștilor n-o să le facă plăcere, firește – dai n-aveau decât. Să facă ce doreau cu Chivotul după ce isprăvea el. Din partea sa, puteau să-l împacheteze după aceea și să-l expedieze vreunui blestemat de muzeu.

Incantații ebraice: n-o să le placă deloc. Și gândul îl amuza oarecum. Amuzamentul nu dură mult însă, deoarece conținutul coșului îi captă din nou gândurile. Dacă era adevărat tot ceea ce învățase la viața sa despre Chivot, dacă nu greșeau poveștile acelea străvechi, atunci el va fi primul om care să comunice direct cu ceea ce își avea obârșia în spațiul infinit, de dincolo de înțelegerea umană.

Păși afară din cort.

În depărtare, țâșnind în sus ca la o poruncă cerească, avu loc o explozie.

O reperă numaidecât în zona pistei de decolare.

Începu să alerge, cuprins de temeri într-acolo.

În spatele lui venea Dietrich, urmat de Gobler, care părăsise pista doar cu câteva minute în urmă.

Camioanele cu combustibil explodaseră, iar avionul nu mai era decât o ruină în flăcări.

— Sabotaj, spuse Dietrich repede. Dar

cine să fie autorul?

— Jones, spuse Belloq.

— Jones? repetă Dietrich uluit.

— Omul ăsta are mai multe vieți decât proverbiala pisică, îi răspunse Belloq. Dar trebuie să-i vină și lui vremea, nu?

Cei trei bărbați urmăreau flăcările tăcuți.

— Trebuie să scoatem Chivotul de aici numaidecât, spuse Belloq. Trebuie să-l urcăm într-un camion și să-l transportăm la Cairo. Putem lua de acolo avionul.

Belloq mai rămase câteva clipe să contemple dezastrul, uimindu-se de tenacitatea lui Indiana Jones în urmărire a unui scop, de darul său inepuizabil de a supraviețui. Nu se putea să nu-l admiri cum se agăța cu amândouă mâinile de viață. Și mai trebuia să te temi de viclenia, de forța ce se ascundea în spatele acelor reușite. Ți se poate întâmpla oricând, se gândi Belloq, să-ți subestimezi adversarul. Și poate că în tot acest timp îl subestimase pe Indiana Jones.

— Trebuie să ne asigurăm toată protecția posibilă, Dietrich.

— Firește. Voi avea grijă.

Belloq se întoarse. Cursa aeriană de la Cairo era o minciună, desigur – deja trimisese instrucțiuni prin radio pe insulă, fără știrea lui Dietrich. Era un pod pe care aveau să-l traverseze când vor ajunge acolo.

Singurul lucru care conta pentru el acum era să deschidă Chivotul mai înainte de a fi trimis la Berlin.

În corturi stăpânea o confuzie generală. Soldații germani alergaseră spre pistă, iar acum se întorceau în dezordine. Un alt grup de bărbați înarmați; cu fața înnegrită de fumul epavei, încărcă Chivotul într-un camion cu prelată. Dietrich îi supraveghea, împărțind ordine pe un ton răstit. Avea să se simtă ușurat și fericit, când nenorocitul ăsta de lădoi va fi ajuns în sfârșit în siguranță, la Berlin. Între timp simțea că nu poate avea încredere în Belloq – observase o lumină vicleană, parșivă în ochii francezului. Iar dincolo de acest scop imediat, mai pândea ceva adânc, obsesia unui maniac; de parcă arheologul s-ar fi scufundat în sine însuși; Era privirea unui nebun, găsea Dietrich, dându-și seama cumva alarmat că mai observase o expresie similară pe fața Fuhrerului, atunci când îl vizitase în Bavaria împreună cu Belloq. Poate că semănau ei doi, Adolf Hitler și francezul acesta. Poate forța lor, nebunia era ceea ce-i deosebea de oamenii de rând. Dietrich nu putea să-și dea cu presupusul. Asista acum la încărcarea relicvei în camion, în vreme ce gândurile îi fugeau la Indiana Jones. Dar Jones trebuia să fie mort, fără îndoială, în văgăuna aceea cumplită. Și totuși francezul părea convins că americanul se afla în spatele sabotajului. Poate că această animozitate, această rivalitate care exista între cei doi era încă un aspect al nebuniei lui Belloq.

Poate.

Nu era acum momentul să rumege asupra stării de spirit a francezului. Importante erau Chivotul, drumul spre Cairo și perspectiva sumbră a unui nou sabotaj pe drumul până acolo. Transpirând din belșug, blestemând în gând deșertul acela îngrozitor și arșița, Dietrich strigă din nou la oamenii care încărcău coșul – încercat de un simțământ de compasiune pentru ei totuși. Ca și el, se aflau la mare depărtare de patrie.

Marion și Indy își făcuseră loc în spatele unor butoaie, de unde îi urmăreau pe arabi alergând zăpăciți în colo și-ncoace și pe nemți încărcând coșul. Aveau fețele înnegrite din pricina exploziei; iar Marion, a cărei paloare era vizibilă până și sub funingine, se arăta la capătul puterilor.

— Știu că ți-a trebuit timp, se plânse ea.

— Te-am scos de-acolo, nu-i așa?

— În ultima fracțiune de secundă. Cum de lași întotdeauna lucrurile până în ceasul al doisprezecelea?

Indy îi aruncă o privire, își plimbă degetele pe fața ei, privi uimit funinginea culeasă pe ele, apoi își îndreptă din nou ochii spre camion.

— Aștia duc Chivotul undeva – asta mă interesează mai mult acum, spuse el.

O ceată de arabi trecu în fugă prin fața lor. Spre surprinderea și plăcerea sa, Indy îl recunoscu printre ei pe Sallah. Își întinse piciorul, punând piedică egipteanului care se rostogoli, ridicându-

se mai apoi cu o expresie de încântare pe chip.

— Indy! Marion! Credeam că v-am pierdut.

— La fel și noi, spuse Indy. Ce s-a întâmplat?

— Ei nu dau nici o atenție arabilor, prietene. Ne țin de proști și de ignoranți și abia de ne pot distinge unul de altul. M-am făcut nevăzut, iar ei nu mi-au acordat atenție nici atunci, nici acum.

Sallah lunecă în spatele butoaielor, suflând greu.

— Presupun că tu ai declanșat explozia.

— Corect.

— Știi că intenționează acum să transporte Chivotul cu camionul la Cairo?

— Cairo?

— Probabil la Berlin după aceea.

— În privința Berlinului am dubii. Nu mi-l imaginez pe Belloq îngăduind ca Chivotul să ajungă în Germania, mai înainte de a-și fi făcut cheful cu el.

O mașină oficială decapotabilă opri lângă camion. Belloq și Dietrich urcară în ea împreună cu șoferul și cu garda de corp. Se auzi târșăit de picioare în nisip: vreo zece soldați înarmați urcară în spatele camionului, alături de Chivot.

— Nici o șansă, spuse Marion descurajată:

Indy nu-i răspunse. Privește, își spuse el în gând. Urmărește cu atenție și concentrează-te. Gândește!

Sosi acum o a doua mașină oficială, cu capota lăsată, având la spate montată o

mitralieră; un trăgător ședea nervos în spatele ei. La volan se afla Gobler, iar alături de Gobler ședea Arnold Toth.

Marion trase cu putere aer în piept, văzându-l pe Toth:

— E un monstru.

— Toți sunt monștri, zise Sallah.

— Monștri ori ba, șansa noastră pare nulă pentru moment.

Mitralieră, soldați înarmați, gândea Indy. Poate există totuși vreo posibilitate. Poate că nu trebuia să accepte imposibilul ca unic răspuns. Urmări convoiul ce se punea în mișcare, legănându-se peste nisipuri.

— Am să-i urmez, spuse Indy.

— Cum? întrebă Marion. Poți să alergi atât de repede?

— Am o idee mai bună.

Indy se ridică:

— Voi doi vă întoarceți la Cairo cât puteți de repede și faceți rost de un mijloc de transport către Anglia – orice, un vapor, un avion, nu-mi pasă.

— De ce Anglia?

— Pentru că acolo nu există barieră de limbă și nici naziști.

Indy se întoarce către Sallah:

— Unde ne putem întâlni la Cairo?

Sallah îl privi gânditor.

— Omar are un garaj, unde își ține camionul: Știi unde-i Piața Șerpilor?

— Sinistru loc, răspunse Indy. Crezi că aș putea uita o asemenea adresă?

— În orașul Vechi.

— Voi fi acolo.

Marion se ridică:

— De unde știi c-ai să ajungi acolo viu

și nevătămat?

— Ai încredere în mine.

Indy o sărută când ea îl prinse de braț spunându-i:

— Mă întreb dacă va veni vreodată vremea când să nu mă mai părăsești?

Indy se făcu nevăzut, făcând slalom printre butoaie.

— Putem folosi camionul meu, îi propuse Sallah lui Marion. Încet dar sigur.

Marion rămase cu privirea pierdută. Oare ce-avea Indy de-o atrăgea într-atât, de fapt? Nu era tocmai genul de îndrăgostit afectuos, dacă puteai să-l numești un îndrăgostit. Intra și ieșea din viața ei ca un Hopa-Mitică. Așa încât cum naiba își putea explica? O taină căreia nu-i poți da de capăt, își spuse. Și nici măcar nu încerci eu tot dinadinsul.

Indy văzuse niște armăsari legați de niște pari într-un loc situat între pistă abandonată și șantierul arheologic: erau doi, unul alb, arab și unul negru, protejați de soare cu o bucată de pânza verde.

Părăsindu-i pe Sallah și pe Marion, el se și îndreptase către locul acela, nădăjduind că armăsarii mai erau acolo. Erau, într-adevăr. E ziua mea cu noroc, își zise.

Indy se apropie de ei cu precauție. Nu mai călărise de ani de zile și se întreba dacă era adevărat că odată ce-ai învățat să călărești nu mai uiți, așa cum se întâmpla și cu mersul pe bicicletă. Nădăjduia că așa stăteau lucrurile. Armăsarul negru, care sforăia și lovea

nisipul cu copita, se cabră la apropierea lui; calul alb, în schimb, îl privi docil: Indy se săltă pe spatele lui, îl trase de coamă și simți cum calul își înălță capul și o pornește în direcția în care era mânat. Haide, îl îndemnă apăsându-și călcâiele în coastele lui. Porniră în galop, peste dune, traversând viroagele și crestele ușoare ale deșertului. Calul alerga cu grație, răspunzând îndemnurilor sale fără să se plângă. Trebuia să iasă înaintea convoiului, undeva pe drumurile muntoase ce duceau de acolo la Cairo. Iar după aceea ce naiba avea să facă?

Ar fi fost prea multe de spus dintr-o dată.

Și pe urmă era prins de emoția vânătorii.

Convoiul se chinuia să urce un drum îngust de munte ce nu se mai sfârșea, înaintând pe serpentinele periculoase, de unde amețeau privind în jos. Călare pe armăsarul său, Indy îi urmări trecând: urca gâfâind și scrâșnind la mică depărtare sub el. Iar indivizii din camioane, niște roboți înarmați; după cum îi păreau lui, nu-și abandonaseră mitralierele, iar de omul cu armă trebuia să ții cont. Mai ales când ei alcătuiau o mică armată, iar tu – dispunând mai mult de curaj inconștient decât de rațiune – te aflai singur pe un cal arab.

Indy își îndemnă calul să coboare acum un povârniș cu tufișuri și sol fărâmicios în care picioarele bidiviului se afundau, declanșând mici avalanșe; Ieși

în drumul principal în spatele mașinii oficiale, nădăjduind încă o dată că nu va fi văzut. Ar fi un noroc chior, își zise el.

Indy își îndemnă calul într-un slalom, exact în clipa în care trăgătorul din mașina oficială deschise focul, presărând pe suprafața netedă a drumului o ploaie de gloanțe ce-l făcură calul să joace, împușcăturile își trimiseră ecourile în înălțimea munților. Indy mâna calul mai abtîr acum. Mai să-l ucidă și reuși să treacă pe lângă mașina oficială, observând chipurile surprinse ale celor dinăuntru. Pușcașul își răsucea mitraliera care scuipa foc, dansa, risipindu-și fără rost încărcătura. Așezat alături de șofer. Toth scoase un pistol, dar între Indy și limuzină se interpusese deja camionul. Neamțul își descarcă totuși pistolul. Gloanțele ciuruiră prelata camionului.

Încearcă-ți norocul acum, își zise Indy. Sări de pe cal și despicând aerul, se prinse de marginea cabinei și deschise ușa, în momentul în care paznicul înarmat care călătorea alături de șofer încercă să-și ridice mitraliera. Se luptară amândoi pentru armă, Indy răsucind-o în toate părțile, în vreme ce soldatul scrășnea că nu o putea folosi. Indy făcu o mișcare bruscă; auzi sunetul oribil al încheieturilor rupte, auzi urletul de durere al omului pe care îl împinse afară din cabină, pe șosea.

Era rîndul șoferului.

Indy avea de luptat cu un bărbat masiv cu dinți de aur, în vreme ce volanul se rotea singur, împingând

camionul în direcția prăpastiei. Indy întinse mâna, roti volanul, redresând camionul, dar fu lovit de șofer în plină figură.

Indy fu paralizat pe moment. Șoferul încercă să frâneze. Indy îi dădu piciorul la o parte de pe frâna, se luptau acum din nou, în vreme ce volanul se învârtea singur, iar camionul își urma drumul serpuit. În limuzina din spate, Gobler se vedea silit să miște volanul în toate părțile pentru a evita ciocnirea cu camionul.

La un moment dat, viră atât de abrupt încât omul cu mitraliera fu aruncat din mașină, în prăpastie, zbură ca un zmeu cu greutate de plumb, cu brațele desfăcute și cu pletele fluturând în vânt, strigătul său aflându-și ecou în canionul de dedesubt.

Belloq, care călătorea în prima mașină oficială, întoarse capul să vadă ce se petrece. Jones, se gândi el numaidecât, trebuie să fie vorba de Jones, luptându-se să-și redobândească Chivotul. N-o să capeți niciodată trofeul, prietene, gândi el. Se uită întrebător la Dietrich și încă o dată înapoi, dar lumina soarelui îl împiedica să vadă ce se petrece în cabina camionului ce venea în urma lor.

— Cred că avem probleme, spuse Belloq pe un ton ce părea nepăsător.

Mașina ajunse în vârful unei serpentine, coti brusc, izbi fragila balustradă, îndoind-o. Șoferul reuși să-o redreseze în vreme ce ofițerul înarmat, care ședea pe bancheta din spate, luă poziție de tragere, scoțând mitraliera pe

geam. Belloq îl opri:

— Dacă tragi, s-ar putea să omori șoferul și atunci micul trofeu al Fuhrerului dumitale se va duce mai mult ca sigur pe apa sâmbetei. Ce-am să le mai pot spune eu celor din Berlin?

Dietrich, care arăta îngrijorat de-a binelea, își înclină capul cu o căutătură sumbră:

— Să fie asta încă o năzbâtie a amicului tău american, Belloq?

— Ce speră el să obțină cu un asemenea risc îmi scapă, răspunse Belloq. Dar mă și sperie.

— Dacă se va-ntâmpla ceva cu Chivotul...

Dietrich nu-și termină propoziția, dar parcă i-ar fi trecut cu un deget, cu o lamă de cuțit, peste laringe.

— Nu se va întâmpla nimic cu Chivotul, îl asigură Belloq.

Indy își încleștase mâinile în beregata șoferului, iar camionul, scăpat de sub control, rulă către balustrada ruptă, teșind-o și stârnind un nor dens de praf, mai înainte ca Indy să apuce volanul și să reechilibreze vehiculul. În mașina din spate, Gobler și Toth fură orbiți de praf, Toth ținându-și încă pistolul devenit nefolositor în poziție de tragere.

Gobler tuși, înecat de praf. Clipea des, să-și curețe ochii. Îi deschise însă prea târziu. Ultimul lucru pe care apucă să-l mai vadă fu balustrada sfărâmată, iar în auz îi mai ajunse doar strigătul înspăimântător al lui Toth. Atrasă de buza prăpastiei precum pilitura de fier de un magnet, mașina rupse bara de fier

plonjând în aer, dând o clipă impresia unei suspensii în gol, ca și cum ar fi învins gravitația, după care se prăbuși, explodând într-un șuvoi de flăcări în momentul în care atinse fundul defileului.

La naiba, gândi Indy. Ori de câte ori îl ataca pe șofer, camionul îl purta către o moarte sigură. Iar individul era puternic, musculos. Cu coada ochiului, Indy mai observase ceva. Prin oglinda retrovizoare, vedea cum soldați speriați și totuși escaladau lateralele camionului, hotărâți să ajungă la cabină. Cu un efort supraomenesc, Indy îl împinse pe șofer la o parte, deschise ușa din dreptul volanului și-l aruncă afară. Șoferul se prăbuși strigând, în praf, cosind aerul cu brațele.

Scuze, spuse Indy în gând.

Apucă volanul și apăsă pe accelerație, ajungând din urmă prima mașină oficială. Pe neașteptate, se făcu întuneric; un tunel scurt mușca din versantul muntelui. Indy izbi camionul de pereții tunelului, auzi țipetele soldaților striviți. Se întreba câți mai rămăseseră oare în spate. Nu avea cum să-i numere. Ieșit din tunel, revenit în lumina orbitoare, se repezi în mașina din față, lovind-o. Fața soldatului cu mitralieră care privea țintă în sus îi indică acoperișul camionului.

S-a dat de gol, gândi Indy. Dacă mai sunt soldați pe acoperiș, individul ăsta i-a deconspirat. Milă mi-e de ei, dar mai milă mi-e de mine, își zise Indy, frânând brusc. Văzu doi soldați aruncați de pe acoperișul camionului, zdrobindu-se de

parapetul stâncos.

Coborau muntele acum. Indy apăsă pe accelerator, atacând mașina germană, lovind-o. E plăcut să te gândești că nu vor risca să te ucidă din pricina încărcăturii tale prețioase, își zise el. Gustă senzația bruscă de libertate, izbind iar și iar în bara din spate a mașinii, privindu-i pe Belloq și pe amicii săi nemți cum se legănau și se smuceau dintr-o parte în alta. Știa însă că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să le-o ia înainte. Și asta până să ajungă la Cairo.

Acceleră din nou, bușindu-i încă o dată. Pe măsură ce părăseau înălțimile muntoase, drumul se nivela; în depărtare, profilându-se vag la orizont, se zărea orașul. Venea partea cea mai periculoasă a călătoriei; dacă adversarii săi nu-și îngăduiseră să riște răsturnarea camionului, cu încărcătura sa cu tot în genune, acum, mai mult ca sigur aveau să încerce să-l ucidă și să-l scoată în afara carosabilului.

Ca și cum i-ar fi înregistrat gândul – o formă de telepatie ce-l trădase – neamțul înarmat deschise focul. Gloanțele mitralierei sparseră parbrizul, sfâșiară țesătura de pânză, ciuruiră caroseria. Indy le auzi suierând pe lângă el, dar se feri, din instinct. Acum era limpede că trebuia să le-o ia înainte. Drumul cotea la o nouă serpentină. Ține-te tare, își zise el. Ține-te tare și dă-i drumul! Acceleră, intrând în depășire, dublă mașina germană, în vreme ce o nouă avalanșă de plumbi îi suiera pe lângă urechi. Acroșă mașina, împingând-o pe marginea

prăpastiei, de unde aceasta lunecă pe o pantă ușoară.

Primul pas fusese făcut. Știa însă că ei aveau să iasă din nou la drum și că îl vor urmări. Privi în oglinda retrovizoare: bineînțeles, mașina urcă povârnișul cu greu, ajunsă în drum își inversează direcția de mers, pornind din nou după el.

Dă-mi tot ce poți! îi ceru Indy mașinăriei neînsuflețite. Rula acum la periferia orașului. Pătrunsese în suburbii, urmat la mică distanță de mașina oficială. Pe străzile orașului, alta era regula jocului.

Rula pe străzile înguste. Mergea cu viteză totuși, punând pe fugă oameni și animale, răsturnând tarabe, coșuri, fructele negustorilor și vânzătorilor ambulanți, împrăștiind cerșetorii. Pietonii se adăposteau grăbiți în intrândul caselor la trecerea sa. Cotea pe alte străzi, alei, în căutarea pieții unde își avea Omar garajul, străduindu-se să-și reamintească topografia orașului Cairo. Deodată se întâmplă un miracol: un cerșetor își redobânde vederea, sări la o parte, lăsând să-i cadă tipsia pentru cerșit și-și ridică ochelarii negri, chiorându-se la camion.

Indy forță motorul. Mașina îi ținea însă trena în continuare. Smuci volanul. Viră pe o alee îngustă. Niște măgari o rupseră la fugă din calea camionului, un bărbat căzu de pe o scară, un copilăș se porni să urle în poala maică-si. Scuze, spuse Indy în gând. Aș rămâne să-mi exprim personal regretul, dar nu găsesc că e momentul.

Tot nu putea scăpa de mașina

germană.

Și deodată se pomeni în piață. Observă semnul garajului lui Omar, având ușa larg deschisă și pătrunse repede înăuntru, ușa închizându-se de îndată ce camionul se opri în scrâșnetul frânei. Câțiva băiețandri arabi, înarmați cu măști și perii se apucară să curețe vehiculul, în vreme ce Indy, se întreba dacă reușise cu adevărat, rămânând ghemuit la volan, în întunecimea garajului.

Mașina oficială încetini, traversă piața și-și continuă drumul, Dietrich și Belloq scrutau peisajul străzilor cu căutături pline de ciudă și îngrijorare.

În spatele camionului, în ambalajul ei protector, Chivotul începu să zumzăie abia perceptibil. Era ca și cum o mașinărie, ferecată în interiorul ei, s-ar fi pornit deodată să funcționeze. Nimeni nu auzi acel sunet.

Când Sallah și Marion ajunseră la garaj, se lăsase întunericul. Indy moțăise pe un pat de campanie oferit de Omar, trezindu-se singur și infometat în tăcerea întunecată. Se freca la ochi când, deodată, se aprinse o lampă în plafon. Marion reușise să-și spele și să-și aranjeze părul și arăta foarte bine, după cum i se părea lui Indy, de-a dreptul înmărmuritoare. Când Indy deschise ochii, se aplecă asupra lui.

— Arăți cam șifonat, îi spuse ea.

— Aș, doar niște zgârieturi superficiale, răspunse el ridicându-se în

capul oaselor, gemând, realizând că-l durea tot trupul.

Sallah intra tocma atunci pe ușă, iar Indy alungă toată oboseala și toată durerea..

— Am făcut rost de o ambarcațiune, spuse noul venit.

— E ceva serios?

— Echipajul e alcătuit din pirați, dacă pot folosi acest cuvânt într-un sens foarte larg. Poți avea încredere în ei însă. Căpitanul Katanga e un om de onoare, dacă nu ținem seama de niște ocupații ale lui mai dubioase.

— Ne iau și pe noi și încărcătura?

Sallah încuviință din cap:

— Contra unei sume de bani.

— Ce mai așteptăm?

Indy se ridică țeapăn:

— Să coborâm cu camionul în port.

Îi aruncă o privire lungă lui Marion, spunând:

— Am sentimentul că ziua aceasta încă nu s-a încheiat.

În clădirea ornamentată ce adăpostea ambasada germană din Cairo, Dietrich și Belloq ședeau alături. Împărțind o cameră folosită și de ambasador – un diplomat de carieră care supraviețuise epurărilor lui Hitler – și care le-o pusese bucuros la dispoziție. Între cei doi se așternuse tăcerea. Belloq rămăsese cu privirile agățate de portretul lui Hitler, iar Dietrich fuma nervos niște țigări egiptene.

Din când în când, suna telefonul. Dietrich răspundea, puneă receptorul la

loc, după care clătina din cap în direcția lui Belloq.

— Dacă am pierdut Chivotul... rupse Dietrich tăcerea în cele din urmă, aprinzându-și încă o țigară.

Belloq se ridică, dădu roată încăperii și-și flutură mâna dezaprobativ:

— Nici nu vreau să iau în considerație o asemenea perspectivă, Dietrich. Ce s-a întâmplat oare cu faimoasa ta rețea egipteană de spionaj? De ce nu poate ea găsi ceea ce oamenii tăi au pierdut din neglijență?

— Îl vor găsi. Am toată încrederea.

— Toată încrederea? Mi-ar plăcea să pot împărtăși eu optimismul ăsta.

Dietrich închise ochii. Se săturase de arțagul celui alt; și se temea încă și mai mult să se întoarcă la Berlin cu mâinile goale.

— Nu-mi vine să cred că poate exista atâta incompetență, continuă Belloq. Cum a putut un om, acționând de unul singur – singur, bagă de seamă – să distrugă aproape tot convoiul și pe deasupra să se mai facă și nevăzut? Prostie curată, ce altceva poți spune? Nu-mi vine să cred că a fost posibil.

— Am mai auzit toate acestea, răspunse Dietrich iritat.

Belloq se duse la fereastră, scrutând întunericul. Undeva, învăluit în această enigmatică noapte egipteană, se găsea Indiana Jones; și Jones avea Chivotul. *Lua-l-ar naiba!* Nu putea să-l lase să-i scape tocmai acum; numai gândul la o asemenea eventualitate făcea să-l ia cu frig; parcă se prăbușea ceva înlăuntrul

său.

Telefonul sună din nou. Dietrich ridică receptorul, ascultă și deodată se schimbă la față. După ce puse receptorul la loc în furcă, îi aruncă francezului o privire triumfătoare:

— Ți-am zis eu că rețeaua mea o să scoată ceva la lumină.

— Ei bine?

— După spusele unui paznic din port, un egiptean pe nume Sallah. Prieten cu Jones, a închiriat un vapor pentru mărfuri, botezat *Vântul Bantu*.

— Poate fi un șiretlic.

— Se poate. Dar merită cercetat.

— Tot n-avem altceva mai bun de făcut, spuse Belloq.

— Mergem, așadar?

11.

M Mediterana

În cabina căpitanului de pe *Vântul Bantu*, Indy se dezbracă până la brâu, iar Marion se îngriji de feluritele lui răni, cu o sticlută cu iod și pansamente. Indy o studia în vreme ce se agita în jurul său, observând că-și schimbase rochia. Avea o rochie albă, cu guler înalt, puțin pedantă. O găsea atrăgătoare, în felul ei.

— Unde ți-ai cumpărat-o? o întrebă.

— În debara e o garderobă întreagă, răspunse Marion. Am impresia că nu sunt prima femeie care călătorește în compania piraților ăștia.

— Îmi place.

— În ea mă simt ca o – hm – fecioară.

— Chiar arăți ca o fecioară.

Marion îi aruncă o privire, în vreme ce îi apăsa tamponul cu iod pe rană. Apoi spuse:

— Fecioria este ceva trecător, iubitule. Când s-a dus, s-a dus și gata, Ți-ai încheiat socotelile cu trecutul.

Marion termină, se așeză și își turnă un mic pahar cu rom dintr-o sticlă. Începu să soarbă, urmărindu-l în tot acest timp, părând să-l tachineze peste gura paharului.

— Ți-am cerut vreodată iertare pentru că ți-am dat foc la bodegă? întrebă el.

— N-aș zice. Ți-am mulțumit vreodată pentru că m-ai scos din avionul în flăcări?

Indy clătină din cap:

— Suntem chit. Poate ar trebui să punem cruce trecutului, ce zici?

Marion rămase mult timp tăcută.

— Unde te doare? îl întrebă pe un ton afectuos.

— Peste tot.

Marion îl sărută ușor pe umărul stâng:

— Aici?

Indy tresări ușor.

— Da și acolo.

Marion se aplecă și mai mult.

— Unde *nu* te doare?

Îi sărută cotul.

— Aici?

Indy încuviință. Marion îl sărută pe cap. Apoi el îi arătă gâtul, iar ea îl sărută pe gât. Urmară vârful nasului, ochii. Indy îi sărută atunci buzele și Marion îl sărută, părând să-l devoreze tandru cu ale sale.

Marion părea alta; se schimbase. Nu mai avea ieșirile agresive ale femeii întâlnite în Nepal.

Ceva o schimbase, o îmblânzise. Se întrebă:

Oare ce?

Se miră de schimbare.

La vremea când zorii își aruncau dărele de lumină pe întinderea mării, căpitanul Katanga își fuma pipa pe covertă, cu privirile ațintite pe suprafața apei, de parcă s-ar fi luptat să distingă ceva ce rămânea ascuns oamenilor

ferecați în lumea uscatului. Soarele și stropii sărați îi jucau pe față, a cărei piele neagră era brăzdată de dărele albe ale cristalelor de sare. Se întâmpla ceva acolo, se ivea ceva din întuneric, dar nu putea spune ce. Își încordă privirea, scormonind locul acela, dar nu văzu nimic. Ascultă zgomotul vag liniștitor al mașinilor uzate care îl făceau să se gândească la o inimă slăbită ce se lupta să pompeze sânge într-un trup veșted. Gândul îi fugi o clipă la Indy și la femeia care îl însoțea. Îi plăcea de ei și, pe deasupra mai erau și prietenii lui Sallah.

Ceva îl neliniștea însă în legătură cu încărcătura, cu coșul acela din lemn. N-ar fi putut spune cu precizie ce anume. Știa doar că avea să fie bucurios să scape de el când va veni vremea. Îi producea o neliniște pe care o încerca și acum, în vreme ce scruta întinderea oceanului. Un zvâcnet nelămurit.

Ceva pe care nu puteai să pui degetul.

Și totuși era acolo în larg, se mișca. Știa asta chiar dacă nu putea distinge nimic.

Adulmeca, la fel de sigur ca stropii sărați din aer, mirosul particular al primejdiei.

Continuă să vegheze, cu trupul încordat, ca al unui om gata să sară de la o trambulină. Un om care nu știa să înoate.

Când se trezi, Indy rămase un timp cu privirile ațintite asupra lui Marion. Ea dormea în continuare, având același aer feciorelnic în rochia ei albă. Capul i se

lăsase într-o parte, cu gura întredeschisă. Indy își scărpină bandajele sub care începuse să-l usture pielea. Sallah avusese prevederea să-i aducă veșmintele, așa că își îmbracă propria cămașă, asigurându-se că vâna de bou era la locul ei, apoi își puse jacheta de piele și începu să se joace cu borul pălăriei de fetru.

Noroc cu pălăria asta, se gândea el uneori. Fără ea s-ar fi simțit ca și cum ar fi fost dezbrăcat.

Marion se întoarce și deschise ochii.

— Ce priveliște plăcută, zise ea.

— Eu nu mă simt prea bine, răspunse el.

Marion îi cercetă bandajele, întrebând:

— De ce intri mereu în încurcături din care ieși cu capul spart?

Marion se ridică în capul oaselor, trecându-și mâinile prin păr și rotindu-și privirea în jurul cabinei:

— Mă bucur că ți-ai schimbat hainele. Mă tem că nu erai prea convingător în postură de arab.

— Eu unul m-am străduit cât am putut.

Marion căscă, se întinse și se ridică din patul de campanie. Indy se gândi că avea ceva încântător în acea mișcare – ceva care îl afecta indirect; insinuant. Ea îi luă mâna, sărutând-o, apoi începu să se miște prin cabină.

— Cât timp or să ne poarte valurile? întrebă ea.

— E o întrebare precisă sau metaforică?

— Ia-o cum vrei, Jones.

Jones îi zâmbi.

Și deodată înțelese că se întâmplase ceva: în vreme ce el se adâncise în analiza propriilor simțăminte, motoarele navei se opriseră și vasul stătea pe loc.

Se ridică și alergă la ușă, urcând pe punte, iar de acolo pe covertă, unde Katanga stătea cu privirile ațintite în larg. Avea pipa stinsă și o căutătură gravă.

— Se pare că ai niște amici importanți, domnule Jones, zise el.

Indy scrută la rândul său zarea. La început nu putu distinge nimic. Apoi însă, îndreptându-și privirea încotro îi indica mâna căpitanului, el observă că *Vântul Bantu* era urmărit, asemeni unei fete bătrâne curtate de o suită nedorită de adoratori asidui, de o duzină de submarine germane Wolf.

— Ce porcărie!

— Bine zis, aprobă Katanga. Dumneata și fata trebuie să vă faceți numaidecât nevăzuți. Avem un loc anume în cala vaporului. Repede! Adu fata!

Era prea târziu: cei doi bărbați observaseră cinci bărci cu oameni înarmați încercuind vaporul. Primii naziști urcau deja pe scările de sfoară ce fuseseră aruncate. Indy se întoarse și o luă la fugă. Marion era prima sa grijă acum. Trebuia să ajungă la ea înaintea lor. Prea târziu – aerul se umplu de bocăniturile cizmelor nemțești, de accentele germane, de comenzile naziștilor. O văzu pe Marion târâtă afară din cabină de doi soldați. Restul soldaților, urcând repede pe navă,

înconjurată echipajul de pe punte, cu armele ațintite asupra lui. Indy se făcu nevăzut, lunecând pe o ușă în labirintul navei.

Mai înainte să se depărteze, în vreme ce mintea sa căuta cu înfrigurare o soluție, o auzi pe Marion afurisindu-și agresorii și, cu toată gravitatea situației, nu se putu împiedica să nu zâmbească la noua dovadă a tăriei ei de spirit. O femeie minunată, se gândi el și imposibil de supus pe de-a-ntregul. Ținea la ea pentru asta. Ținea foarte mult.

Dietrich își făcu și el apariția pe punte, urmat de Belloq. Căpitanul ordonase deja echipajului să nu opună rezistență invadatorilor. Era evident că oamenii săi voiau să lupte, dar nu ar fi avut nici o șansă. Se aliniară așadar fără tragere de inimă, cu figuri posace, în bătaia puștilor germane, în vreme ce Dietrich și Belloq trecură cu pași grăbiți pe lângă ei, comandând pe un ton răstit soldaților să scotocească nava în căutarea Chivotului.

Marion se uită la Belloq, în vreme ce se apropia de ea. Simți ceva din vechiul fior încercat în prezența lui. Dar de data aceasta era hotărâtă să-l înăbușe.

— Draga mea, i se adresă Belloq. Va trebui să mă delectezi cu povestea – o adevărată epopee, fără îndoială – a evadării voastre din Fântână. Asta mai târziu însă.

Marion nu spuse nimic. Oare nu se întrevedea nici un capăt al acestei înlănțuiri de evenimente? Indy părea să aibă un talent nemaipomenit de a atrage

nenorociri cu toptanul în urma sa. Îl privi pe Belloq care o atinse ușor. Mângâindu-i bărbia. Își întoarse capul. Belloq zâmbi.

— Mai târziu, repetă el, îndreptându-se către locul unde se afla Katanga.

Era pe cale să spună ceva, când un zgomot îi atrase atenția și, întorcându-se, Belloq văzu un grup de soldați ridicând Chivotul în ambalajul său de lemn. Se luptă să-și înfrâneze nerăbdarea. Lumea, cu toate mărunțișurile ei, îi reteza întotdeauna ambițiile. Povestea asta urma să aibă un sfârșit totuși cât de curând. Dietrich ordonă ca Chivotul să fie transportat pe unul din submarine.

— Unde e Jones? îl întreabă el pe Kananga.

— Mort.

— Mort? repetă Belloq.

— La ce ne-ar fi folosit prezența lui? L-am ucis. L-am aruncat peste bord. Fata valorează mai mult pe piețele unde îmi desfac eu marfa. Un individ ca Jones nu mi-e de nici un folos. Dacă încărcătura lui e ceea ce ați dorit, eu nu vă mai cer decât să o luați și să ne lăsați fata. Mai scoatem din pierderile călătoriei.

— Mă scoți din răbdări, spuse Belloq. Chiar vrei să cred că Jones e mort?

— Credeți ce vreți. Nu cer decât bună pace.

Se apropie și Dietrich acum.

— Nu ești deloc în situația de a emite pretenții, căpitane. Noi hotărâm ce e de hotărât, iar după aceea vom vedea dacă e cazul să spulberăm hârbul ăsta vechi de pe fața apei.

— Fata vine cu mine, hotărî Belloq.

Cum Dietrich clătină din cap, Belloq continuă:

— Consider-o ca o parte din recompensa mea. Sunt convins că Fuhrerul va fi de acord. Ținând cont de faptul că am obținut relicva, Dietrich.

Dietrich păru totuși să șovăie.

— Dacă ea nu-mi va face pe plac, bineînțeles că ești liber s-o arunci la rechini, din partea mea.

— De acord, se învoi Dietrich.

Observă o fugară îndoială pe chipul lui Belloq; făcu semn ca Marion să fie luată la bordul submarinului.

Indy urmărea totul din ascunzătoarea sa: o gură de ventilație, unde se ghemuise într-o poziție neconfortabilă. Cizmele nemților scrijeleau puntea neplăcut de aproape de fața sa – dar nu-l dibuiseră, totuși. Minciuna lui Katanga i se păruse cusută cu ață albă, un gest de disperare, chiar dacă izvorâse din bunăvoință. Cu toate acestea, îi reușise. Privi în curmezișul punții. Trebuia să ajungă pe submarin, să o însoțească pe Marion, împreună cu Chivotul. Dar cum anume?

Belloq îl scrută pe căpitan de aproape:

— Cum pot ști că mi-ai spus adevărul cu privire la Jones?

Katanga ridică din umeri:

— Eu nu mint.

Katanga îl privi lung pe francez; pe ăsta chiar că nu-l putea suferi. Îi era milă de Indy că avea un dușman ca Belloq.

— L-au găsit oamenii dumitale la bord? întrebă marinarul.

Belloq rămase pe gânduri; Dietrich clătină din cap.

— Hai să plecăm, zise neamțul. Avem Chivotul. Viu ori mort, Jones nu mai contează acum.

Chipul și trupul lui Belloq se crispară pe moment; apoi păru să se relaxeze, părăsind împreună cu Dietrich puntea vaporului.

Indy auzi bărcile desprinzându-se de bordul *Vântului Bantu*. Ieși repede din ascunzătoare, alergând pe punte.

Ajuns pe submarin, Belloq intră în cabina de comunicații. Își puse căștile la urechi, ridică microfonul și emise un semnal. După o vreme auzi o voce spartă, deformată de electricitatea statică, o voce cu accent german.

— Căpitane Mohler, aici Belloq.

Îl auzi pe celălalt foarte slab, departe:

— E totul pregătit conform ultimelor tale instrucțiuni, Belloq.

— Perfect.

Belloq își scoase căștile. Se ridică și ieși, îndreptându-se către micuța cabină din față, unde era prizonieră femeia. Păși înăuntru și o văzu întinsă pe pat, cu o expresie posacă pe chip. Nu-și ridică privirea la apropierea lui. Belloq întinse mâna, îi atinse blând bărbia, ridicându-i capul.

— Ai ochi frumoși, remarcă el, n-ar trebui să-i ascunzi.

Marion își întoarse fața. Belloq zâmbi:

— Eu credeam că vom continua treaba începută.

Marion se ridică de pe patul de

campanie și traversă încăperea.

— Nu. Nu am început nimic.

— Eu cred că da.

Belloq îi atinse mâna, încercând să i-o rețină într-a sa; Marion și-o smulse însă.

— Opu rezistență? Mai înainte nu mi te-ai împotrivit. De ce te-ai schimbat?

— Lucrurile s-au mai schimbat, răspunse ea.

Belloq o privi o vreme în tăcere, după care îi spuse:

— Din pricina unor simțăminte gingașe față de Jones? Asta era?

Marion își feri fața, privind în gol.

— Bietul Jones, spuse Belloq. Mă tem că așa îi e lui sortit: să nu câștige niciodată.

— Asta ce vrea să mai însemne?

Belloq se îndreptă spre ușă. Pe când ieșea, se întoarse către ea:

— Nici măcar nu știi dacă e viu ori a murit, draga mea, nu-i așa?

Apoi închise ușa, înaintând pe coridorul îngust. Mai mulți marinari trecură pe lângă el. Fură urmați de Dietrich, a cărui căutătură era mânioasă, aspră. Pe Belloq îl amuza: în mânia lui, Dietrich arăta caraghios, ca un director de gimnaziu, incapabil să pedepsească un școlar recalcitrant.

— Poate ești așa de amabil să te explici, Belloq, îi spuse acesta.

— Ce anume e de explicat?

Dietrich părea să se lupte cu impulsul de a-l lovi.

— Ai dat ordine precise căpitanului acestui vas să se îndrepte către o anume bază – o insulă situată în largul coastelor

Africii. Cu mine te înțelegeai să ne întoarcem la Cairo și de acolo să expediem Chivotul la Berlin cu prima cursă posibilă. De ce ți-ai luat libertatea să schimbi planul, Belloq? Ți s-a năzărit așa deodată c-o fi amiral în flota germană, hai? Atât de departe te-a purtat delirul grandorii?

— Delirul grandorii! repetă Belloq, amuzat încă de înfățișarea celui alt. N-aș prea zice, Dietrich. Scopul meu este să deschidem Chivotul mai înainte de a-l duce la Berlin. Ți-ar conveni, amice, ca Fuhrerul să descopere că Chivotul e gol? Nu vrei să te asiguri că el păstrează într-adevăr relicve sacre mai înainte de a ne întoarce în Germania? Încerc să-mi imaginez dezamăgirea ce s-ar ivi pe chipul lui Adolf în caz că nu ar găsi nimic înăuntru.

Dietrich se holbă la francez; îi trecuse mânia, înlocuită acum de o expresie de îndoială, de neîncredere:

— N-am încredere în tine, Belloq. N-am avut niciodată încredere în tine.

— Mulțumesc.

Dietrich făcu o pauză mai înainte de a continua:

— Găsesc curios faptul că dorești să deschizi Chivotul pe o insuliță prizărită în loc să alegi calea cea mai comodă și anume Cairo. De ce nu poți să-ți vâri nasul în iubitul tău lădoi și în Egipt, Belloq?

— N-ar fi potrivit.

— Poți să-mi explici de ce?

— Aș putea, dar mă tem că n-ai înțelege.

Dietrich arăta furios; simțea că autoritatea i-a fost încă o dată subminată. Francezul, în schimb, îl avea, în cazul acesta, pe Fuhrer ca aliat. Ce mai puteai face în fața unei asemenea situații?

Făcu repede stânga împrejur și se depărtă. Belloq îl urmări cu privirea. Multă vreme, francezul rămase ținut locului. Îl copleși deodată sentimentul atât de așteptat al clipei supreme, gândindu-se la insulă. Chivotul ar fi putut fi deschis aproape oriunde. În această privință, Dietrich avea dreptate; Belloq găsea totuși că trebuia aleasă insula. Se cuvenea să fie deschisă într-un loc a cărui atmosferă era încărcată de trecutul îndepărtat, un loc cu o anumită semnificație istorică. Da, da, își spuse Belloq. Scena trebuie să fie la înălțimea momentului. Să existe o corespondență între Chivot și atmosfera din jur. Era o soluție ideală.

Se duse la mica magazie unde fusese depozitat coșul. Îl privi o vreme cu mintea goală de gânduri. Ce secrete zac oare înăuntru? Ce poți să-mi spui? Întinse mâna și atinse lemnul. I se păruse, chiar percepușe o anume vibrație venind din interiorul cutiei? I se păruse sau chiar auzise un sunet slab? Închise ochii, mâna sa odihnindu-se încă pe suprafața de lemn. Era un moment copleșitor; parcă i se înfigea privirea într-un gol imens, o beznă sublimă, primordială, o frontieră dincolo de care plonjai în necuvânt, în netimp. Deschise ochii; simțea furnicături în buricele degetelor.

Curând, își spuse el.
Curând.

Marea era rece, îmbrățișându-l în mici vârtejuri create de mișcările submarinului. Indy se agățase de balustradă, ținându-se cu atâta forță, încât îl dureau mușchii; vâna de bou se strânsese în apă, lipindu-i-se de trup. Te-ai putea îneca, își zise el, luptându-se să-și amintească dacă înecul figura printre morțile preferabile. Dacă alternativa era să mori spânzurat de balustrada submarinului, mai bine înecat atunci în cazul că acesta se va scufunda brusc. În orice clipă. Se întrebă dacă eroii pot face cerere de pensionare. Se săltă deasupra, pe punte. Și deodată își dădu seama.

Pălăria! Dispăruse.

Ei, nu fi superstițios, acum. N-ai timp să bocești pierderea unei pălării ce-ți aducea noroc.

Submarinul începu să se scufunde. Cobora perceptibil, ca un uriaș pește de metal. Indy traversă puntea, prin apa ce-i venea acum până la brâu. Ajunse la turnul de comandă și începu să urce scara. Ajuns în vârful lui, privi în jos: submarinul continuă să se scufunde. Șuvoiul de apă năvălea spre el în vârtejuri înspumate. Turela era înghițită de apele în creștere și acum se scufunda și antena radio. Se îndreptă spre periscop, călcând apa. Se prinse cu putere de el, în vreme ce submarinul continua să se scufunde. Dacă se scufunda complet, era pierdut. Începu să coboare și periscopul. Te rog, spuse Indy

în gând, oprește-te. Dar așa pățești dacă te apuci să te agăți de un submarin german. Nu aștepta să fii primit cu onorurile bătrânului covor roșu, nu-i așa?

Tremurând, simțind că îngheață, se agăța în continuare de periscop; și apoi, ca și cum i-ar fi fost auzită ruga nerostită de vreo milostivă divinitate a oceanului, vasul își încetă submersiunea. Periscopul se înălța acum doar cu vreo trei picioare deasupra apei. Era însă o înălțime pentru care se cuvenea să fii recunoscător. Era suficient pentru a supraviețui. Nu te mai scufunda! gândi el. Realiză apoi că vorbise cu voce tare. În alte împrejurări ar fi părut caraghios – să încerci să înjghebezi un dialog cu câteva tone de metal german, calitatea întâia. Mi-am pierdut mințile. Astă trebuie să fie. Și totuși nu-i decât o halucinație a mea. O nebunie nautică.

Indy scoase vâna, legându-se de periscop, nădăjduind că astfel n-o să se trezească pe fundul întunecat al oceanului sau și mai rău – hrană pentru pești.

Frigul îi pătrundea în oase se lupta să-și stăpânească clănțănitul dinților. Iar vâna, îngreunată de apă, îi intra în piele. Se străduia să rămână conștient, pentru a face față oricărei situații, dar oboseala îl apăsa greu acum și somnul părea perspectiva cea mai promițătoare.

Închise ochii. Încerca să se gândească la ceva, orice, care să-l țină treaz, să-l ajute să nu ațipească – dar era greu. Se întreba încotro se îndrepta submarinul.

Fredona cântece în minte. Încerca să-și amintească toate numerele de telefon pe care le știuse vreodată. Se întreba pe unde o mai fi fost o fată, Rita, pe care fusese cât pe-aci s-o ia în căsătorie. Noroc că scăpase de ea, își zise.

Era ostenit însă, iar gândurile îi rătăceau fără sens.

Se lăsă în voia somnului, în ciuda frigului, în ciuda situației disperate. Fu luat de apele moarte, pustii, ale unui somn fără vise.

Când se trezi, era lumină și n-ar fi putut spune cât dormise, poate o zi întreagă. Nu-și mai simțea trupul: amortise complet. I se încrețise pielea din pricina apei, iar buricele degetelor erau moi și zbârcite. În față se zărea o întindere de pământ, un tărâm semitropical. Sorbi din priviri frunzișul bogat. Verde și des și minunat și odihnitor. Submarinul se apropie de insulă, adăpostindu-se într-un soi de peșteră. Înăuntrul ei, nemții construiseră o bază de alimentare completă și un port pentru submarine. *Iar pe chei erau mai mulți nemți în uniforme decât într-una din parăzile extravagante nurembergheze ale lui Hitler.*

Cum putea scăpa nevăzut, oare?

Își desfăcu vâna de bou și lunecă în apă. Se cufundă, realizând că-și uitase arma legată de periscop. Lasoul și pălăria: era limpede că venise ziua să spună un întristat adio unor bunuri la care ținuse mult.

Înotă către insulă, străduindu-se să se

mențină cât mai mult sub apă. Văzu submarinul ridicându-se pe măsură ce se apropia de docuri. Păși împleticindu-se pe plajă, fericit să simtă din nou pământul sub picioare, chiar dacă era vorba de un paradis nazist. Traversă nisipul către o ridicătură de pământ de unde avea o vedere bună înspre port. Coșul de lemn fu ridicat de pe submarin, sub atenta supraveghere a lui Belloq, care părea stăpânit de teama ca nu cumva să-i scape cineva pe jos prețioasă relicvă. Se ținea în apropierea ei ca un chirurg lângă un pacient muribund.

O văzu apoi pe Marion, înconjurată de o mână de imbecili în uniforme, care o împingeau înaintea lor.

Indy ședea pe nisip, ascuns de trestii ce creșteau pe marginea dunelor.

Inspirație, gândi el. De asta am nevoie acum.

În doză masivă.

12.

O insulă în

M Mediterana

Era după-amiază târziu când Belloq se întâlnește cu Mohler. Nu era prea fericit la ideea că Dietrich avea să ia parte la conversație. Afurisitul ăsta avea, în mod sigur, să pună întrebări, iar nerăbdarea lui începuse deja să-l irite și pe Belloq, de parcă ar fi fost contagioasă.

— Am pregătit totul conform instrucțiunilor dumitale, Belloq, spuse căpitanul Mohler.

— N-ai uitat nimic?

— Absolut nimic.

— Să ducem Chivotul la locul acela, atunci.

Mohler îi aruncă o privire fugară lui Dietrich.

Apoi se întoarce pentru a supraveghea un grup de soldați care așezau coșul într-un jeep.

Dietrich, care păstrase tăcerea până atunci, se enervă.

— Ce vrea să spună? Despre ce pregătiri vorbește?

— Nu te privesc pe tine, Dietrich.

— Tot ceea ce e legat de blestemata asta de relicvă mă privește pe mine.

— Intenționez să deschid Chivotul, zise Belloq. Totuși există anumite... măsuri preliminare.

— Măsuri preliminare? Ca de exemplu?

— Nu cred că-i cazul să-ți faci probleme, prietene. Nu vreau să-mi asum răspunderea de a-ți încărca mintea care este și așa suprasolicitată.

— Scutește-mă de sarcasmul tău, Belloq. Uneori am impresia că uiți cine comandă aici.

Belloq rămase cu privirea ațintită la cutia de lemn.

— Trebuie să înțelegi că nu e vorba pur și simplu de a deschide o cutie, Dietrich. Se cere un anumit ritual aici. N-avem de-a face cu o ladă de grenade de mână, pricepi? Nu-i o afacere de duzină.

— Despre ce ritual e vorba?

— Ai să vezi la vremea potrivită, Dietrich. Nu-i cazul să te alarmezi totuși.

— De se va întâmpla ceva cu Chivotul, Belloq, indiferent ce, eu însumi îți voi petrece funia spânzurătorii în jurul gâtului. Ai înțeles?

Belloq încuviință din cap.

— Grija ta pentru Chivot e înduioșătoare. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Va fi în siguranță și predat la Berlin în cele din urmă, iar Fuhrerul tău își va putea adăuga încă o relicvă la minunata sa colecție. De acord?

— Ai face bine să te ții de cuvânt.

— Mă voi ține. Ai să vezi.

Belloq mai examinează o dată. Chivotul ambalat, mai înainte de a scruta adâncul junglei de dincolo de zona portului.

Undeva, acolo, în mijlocul junglei, avea să fie deschisă relicva.

— Și pe urmă mai e și fata, zise Dietrich, Nu-mi plac poveștile terminate în coadă de pește. Cu fata ce ai de gând?

— Mă gândesc să o las la bunul tău plac, răspunse Belloq. Pe mine nu mă interesează.

Nimic nu mă interesează, gândi el, afară de Chivot. De ce care își dăduse osteneala să nutrească un simțământ oarecare față de acea fată? De ce își bătuse câtuși de puțin capul s-o apere? Sentimentele omenești nu valorau nimic în comparație cu Chivotul. Toată experiența umană se pierdea în neant. Ce mai conta dacă fata trăia ori murea?

Se lăsă pătruns de aceeași îmbătătoare plăcere plină de speranțe: era greu, al naibii de greu să-și smulgă privirea de la relicva ce zăcea în cămașa ei de lemn în portbagajul jeepului, magnetizându-l. Îți voi cunoaște secretele, se gândi el.

Îți voi cunoaște toate secretele.

Indy dădu roată copacilor de la marginea zonei portuare. O văzu pe Marion escortată de naziști și împinsă într-un jeep care se afundă apoi în junglă. Belloq și neamțul urcară în alt jeep, urmărindu-l de aproape pe cel ce transporta relicva, pornit în aceeași direcție cu Marion. Unde naiba se duc? se întrebă Indy. Se furișă în urma lor printre copaci.

Neamțul îi apăru înaintea, ca din senin. Își duse mâna la brâu, dar mai înainte de a scoate pistolul, Indy prinse o creangă

putredă de copac, lovindu-l peste gât. Neamțul, un bărbat tânăr, își duse mâinile la laringe, ca și cum ar fi fost foarte surprins de ceva și din gură începu să-i curgă sânge. Își dădu ochii peste cap și alunecă în genunchi. Indy îl mai lovi o dată în țeastă, iar el se rostogoli la pământ. Oare ce se face cu un nazist căzut în nesimțire? se întrebă.

Îi studia de câteva clipe, când îi veni ideea.

De ce nu?

Chiar așa, de ce nu?

Jeepul care îi transporta pe Belloq și pe Dietrich înainta încet printr-un canion.

— Nu-mi place ideea ritualului ăsta, zise Dietrich.

În curând îți va plăcea încă și mai puțin, gândi Belloq. Capcanele acestui banal ritual, cum îl socotești tu, or să-ți facă un nod în creierul tău de lemn, prietene.

— Oare este neapărat nevoie de el?

— Neapărat.

Dietrich, privea timp la relicva transportată în jeepul din față.

— Poate vei afla o consolare în faptul că va fi mâine în mâinile Fuhrerului.

Dietrich suspină.

Francezul ăsta era nebun, părea convins de ceea ce spunea. Pe parcursul călătoriei lor, Chivotul îi întunecase treptat toată judecata pe care o va fi avut. Puteai să-i citești asta în ochi, în replicile laconice din ultimele zile, în ciudățeniile și gesturile nervoase.

Dietrich nu avea să-și afle mulțumirea până ce nu se întorcea, cu misiunea îndeplinită, la Berlin.

Jeepul ieși într-un luminiș, înțesat de corturi și adăposturi camuflate, barăci, vehicule, antene radio; soldații grăbeau în toate părțile, totul trăda o activitate febrilă. Dietrich își roti mândru privirea peste mica sa bază militară, dar Belloq nu părea să ia în seamă nimic. Francezul privea țintă, dincolo de luminiș, la un monument de piatră – un turn înalt de vreo zece metri, cu o lespede turtită în vârf. Pe laturile sale, un trib străvechi, o rasă dispărută, sculptase niște trepte primitive. Avea înfățișarea unui altar și acest fapt îl determinase pe Belloq să vină până aici. Un altar, un ansamblu natural, de piatră, ce părea a fi menit de Dumnezeu anume pentru deschiderea Chivotului.

O vreme Belloq nu putu vorbi. Rămase cu privirea agățată de altarul de piatră, până când fu bătut pe umăr de căpitanul Mohler:

— Vrei să pregătesc totul acum?

Belloq încuviință din cap. Îl urmă pe căpitan într-unul din corturi. Se gândea la tribul dispărut care tăiasse acea scară în piatră, care își lăsase propriile relicve, în forma unor statui sfărâmate, sugerând divinități uitate, pe tot cuprinsul insulei. Sensurile religioase ale locului erau foarte precise: Chivotul își aflase un lăcaș care să-i cinstească minunăția. Avusese dreptate: nici un alt loc nu ar fi fost mai potrivit.

— Cortul alb de mătase, spuse Belloq,

atingând materialul moale.

— După cum ai comandat, spuse Mohler.

— Grozav, grozav.

Belloq păși înăuntru. În mijlocul cortului se afla un cufăr. Deschise capacul și privi înăuntru. Roba ceremonială era brodată cu sânguință. Se aplecă, uimit, să o atingă. Își întoarse apoi privirea către neamț.

— Mi-ai urmat ordinele întocmai. Sunt mulțumit.

Neamțul avea ceva în mână: un sceptru de fildeș, lung de vreo cinci picioare. Îl întinse lui Belloq, care îi pipăi ornamentația încrustată.

— Perfect, spuse Belloq. Chivotul trebuie să fie deschis conform ritualului sacru, cu un sceptru de fildeș. Iar cel care o deschide trebuie să poarte aceste veșminte. Ai făcut foarte bine.

Neamțul zâmbi:

— N-ai să uiți de mica noastră înțelegere.

— Îți promit că atunci când mă voi întoarce la Berlin, voi vorbi personal Fuhrerului despre dumneata în cei mai elogioși termeni posibili.

— Mulțumesc.

— Eu sunt cel care îți mulțumește.

Neamțul studie veșmintele, remarcând:

— Te fac să te gândești la ceva semitic, nu-i așa?

— Este și cazul, amice. Doar sunt evreiești.

— Dar știu că o să-ți câștigi popularitate pe aici, îmbrăcându-le.

— Nu mă interesează un premiu de popularitate, Mohler.

Mohler îl urmări pe Belloq, în vreme ce acesta își trecea veșmintele peste cap, lăsând să-i cadă de jur-împrejur brocartul ornamentat. Suferise o transformare totală: bărbatul acela chiar dobândise o înfățișare sacerdotală. Ei bine, ți se taie suflarea, gândi Mohler. Pe lângă acestea, chiar de-ar fi fost nebun, Belloq avea totuși acces la Hitler – și asta era tot ceea ce conta.

— S-a înserat afară? întrebă Belloq.

Avea un sentiment ciudat, parcă s-ar fi despicat, trezindu-se ca un străin într-un trup ce-i era doar vag familiar.

— Curând, spuse neamțul.

— Trebuie să începem la apusul soarelui. Este important.

— Oamenii au urcat Chivotul pe lespede de piatră, cum ai dorit, Belloq.

— Bun.

Belloq își atinse veșmintele, pipăi reliefurile broderiei în moliciunea materialului. Belloq – până și numele i se părea ciudat. Parcă ar fi plutit afară din sine însuși – o percepție având intensitatea, ca și caracterul nedefinit al unei reacții sub narcoză.

Ridică sceptrul de fildeș și ieși din cort.

Soldații germani se opreau pretutindeni din îndeletnicirile lor și se întorceau, uitându-se lung după el. Belloq percepea vag undele de repulsie, animozitatea stârnită de veșmintele sale. Dar chiar și această impresie îl afecta într-un fel foarte vag, imaterial. Dietrich

mergea acum alături de el. Spunând ceva. Iar Belloq fu silit să se concentreze, pentru a-l înțelege.

— Un ritual evreiesc? Ți-ai pierdut mințile, omule?

Belloq nu spuse nimic. Ajunse la picioarele scării străvechi; soarele, explodând într-un caleidoscop de culori pe măsură ce cobora în asfințit, atârna jos la orizont, revărsându-și peste lume paleta sa uimitoare de tonuri portocalii, roșii, galbene.

Urcă prima treaptă, aruncând o privire fugară soldaților germani din jur. Faruri Kliegl fuseseră instalate pentru a ilumina treptele, Chivotul. Privindu-l, Belloq fu convins că îl auzea vibrând. Și era aproape sigur că începuse să emită o lumină. Intervenii însă altceva, ceva îi atrase atenția, readucându-l pe pământ: o mișcare, o umbră, n-ar fi putut spune cu precizie ce anume. Se răsuci pe călcâie, observând că unul din soldați se purta cam ciudat, furișându-se cu trupul încovoiat. Își purta cascheta pe-o parte, de parcă ar fi vrut să-și ascundă chipul. Nu asta îl neliniștea însă într-atât pe Belloq, cât straniul simțământ că acea siluetă îi era familiară.

Ce? Cum? Belloq se holbă, dându-și seama că soldatul se lupta cu greutatea unui lansator de grenade, pe care nu-l observase mai înainte, în lumina muribundă. Dar simțământul acela ciudat, acea iritare, ce să mai fi însemnat? O pâclă i se așternu pe creier. Și atunci se dumiri când soldatul își scoase cascheta, așezându-și lansatorul

în poziție de tragere, țintind vârful scării, către Chivotul, ce fusese scos din lada de lemn, arătând acum atât de vulnerabil acolo sus, pe lespedea de piatră.

— Opriți, strigă Indy. O singură mișcare de mai face ceva, lada aceea va zbura înapoi la Moise.

— Jones, perseverența ta mă surprinde, spuse Belloq. Ai să strici reputația de mercenar.

Dietrich îl întrerupse:

— Domnule doctor Jones, doar nu-ți închipui că ai să poți părăsi cu bine această insulă.

— Asta depinde de câtă înțelepciune vom arăta cu toții. Eu unul nu doresc decât fata. Vom păstra Chivotul doar până ce ne vom asigura un mijloc de transport către Anglia. După aceea vă aparține cu totul.

— Și dacă refuzăm? dori Dietrich să știe.

— Atunci Chivotul și câțiva dintre noi vom fi spulberați de o uriașă explozie. Și cred că lui Hitler n-o să-i placă defel așa ceva.

Indy începuse să se deplaseze în direcția lui Marion, care se lupta să-și desfacă legăturile.

— Arăți bine în echipament nemțesc, remarcă Belloq.

— Și tu arăți destul de bine în acest veșmânt...

Cineva se apropia însă acum de Indy pe la spate și mai înainte ca Marion să-l prevină cu un țipăt, Belloq îl recunoscuse pe Mohler. Căpitanul se aruncă asupra lui Indy, zvârlindu-i arma din mână și

trântindu-l la pământ. Indy – suflet cavaleresc și curaj frizând nesăbuiința – îi arse ofițerului un pumn și-i repezi un genunchi în vintre. Căpitanul gemu și se rostogoli la o parte, dar Indy era deja împresurat de soldați și, cu toate că se prăbuși lovind sălbatic cu picioarele într-o devălmășie de căști și cizme soldățești, fu copleșit de adversarul prea numeros. Belloq clătină din cap și zâmbi palid. Se uită la Indy care era țintuit acum locului de către soldați.

— Un brav asalt, Jones. Lăudabil efortul!

Numai că Dietrich își croia acum drum spre ei printre șirurile de soldați:

— A fost stupid din partea dumitale. Nu-mi vine să cred că ai dovedit atâta nesăbuiință.

— Încerc să mă debarasez de ea, răspunse Indy, împotrivindu-se soldaților care îl țineau prizonier.

— Am eu leacul, se oferă Dietrich.

Își scoase rânjind pistolul din teacă. Indy se holbă la armă, apoi privi spre Marion care își ținea ochii strânși, cu trupul scuturat de suspine.

Dietrich își ridică pistolul și ținti.

— Așteaptă!

Vocea lui Belloq răsunase puternic, ca un tunet, iar chipul său căpătase o expresie de vrăjitor la lumina reflectoarelor. Mâna lui Dietrich coborî.

— Omul acesta m-a călcat pe nervi ani de zile, colonele Dietrich. Recunosc că uneori m-a și amuzat. Și cu toate că mi-ar plăcea și mie să fiu martor la sfârșitul său, aș dori ca el să mai sufere totuși

încă o înfrângere. Îngăduie-i să trăiască până voi deschide Chivotul. Comorile ce zac înăuntru îi vor fi refuzate. Conținutul ei va rămâne ascuns privirii sale. Îmi surâde ideea. Acesta e trofeul la care a râvnit ani de zile – iar acum nu-i va fi dat să se apropie de el. După ce voi deschide relicva, poți face ce dorești cu el. Acum însă îți propun să-l legi fedeleș alături de fată.

Belloq își sfârși cuvintele cu un hohot de râs – un râs spart ce-și trimise ecoul în întunericul ce se lăsa.

Indy fu târât la statuie și legat de ea, cu umărul lipit de al lui Marion.

— Mi-e frică, Indy, zise ea.

— Nici c-ai avut vreodată o pricină mai întemeiată.

Chivotul începu să zumzăie, iar Indy se întoarse pentru a-l privi pe Belloq, care urca treptele către altar. Îi era ciudă gândindu-se că mâinile lui Belloq vor atinge relicva, o vor deschide. Trofeul. Iar el nu avea să-l vadă. Trăiești o viață de om nutrind statornic ambiția de a atinge o anumită țintă și când ai ajuns la un pas de ea – *uuf!* – nu-ți rămâne decât gustul amar al înfrângerii. Cum putea răbda să-l privească pe francezul ăsta nebun, împopoțonat ca un rabin medieval, urcând treptele către Chivot?

Și totuși cum ar fi răbdat să nu privească într-acolo?

— Cred că ne așteaptă moartea, spuse Marion. Afară de cazul în care te-ai gândit tu la o soluție.

Indy, care abia o auzea ca prin vis, nu spuse nimic: altceva i se furișa acum în

gânduri – zumzăitul molcom, statornic, ce părea să vină de la Chivot. Oare ce însemna asta? Urmări cu privirea silueta înveșmântată maiestuos a lui Belloq, urcând către lespedea de piatră.

— Zi-mi deci cum scăpăm de aici? repetă Marion.

— Știe Dumnezeu.

— Asta-i vreun joc de cuvinte?

— Poate.

— Ți-ai găsit al naibii timpul să faci glume proaste, Jones.

Marion întoarse spre el niște ochi încercănați de oboseală.

— Și totuși te iubesc.

— Adevărat?

— Că te iubesc? Sigur.

— Cred că sentimentul e reciproc, zise Indy, surprins puțin de sine însuși.

— Mai este și sortit sfârșitului.

— Mai vedem noi.

Amintindu-și cuvintele unui străvechi imn ebraic – din pergamentul ce conținuse cândva imaginea capului toiagului, Belloq începu să cânte cu o voce joasă, monotonă. Psalmodia în vreme ce urca treptele, auzind cum muzica Chivotului, acel soi de zumzăit, îi acompaniază vocea. Sunetul creștea în intensitate, cu un huruit, umplând întunericul, alungind tăcerea din toate ungherele. Puterea Chivotului, marea sa putere. Sunetul îi intra în sânge, copleșindu-l poruncindu-i să înțeleagă acea forță. Puterea. Cunoașterea. Se opri aproape de capătul scării, psalmodiind în continuare, dar incapabil să-și mai audă

propria voce acum. Zumzăitul, zumzăitul – creștea mereu, copleșind noaptea, cotropind tăcerea de până atunci. Belloq ajunsese în vârf, sorbind Chivotul din ochi. În ciuda prafului de secole, în ciuda lipsei de îngrijire, era lucrul cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată. Și lucea, lucea, slab la început, tot mai strălucitor apoi, cu cât îl privea mai mult. Fu cuprins de uimire la vederea îngerilor, a aurului strălucitor, mistuit parcă de un foc lăuntric. Zgomotul se rostogolea acum prin el, cutremurându-l, uimindu-l. Simțea cum începe să vibreze, iar tremurul acela sacru amenința să-l descompună, proiectându-l undeva în spațiu. Dar nici nu mai exista spațiu și nici timp nu mai era; întreaga sa ființă se raporta acum la Chivot, era rostuită de această relicvă a comunicării omului cu Dumnezeu.

Vorbește-mi!

Spune-mi ce știi, împărtășește-mi tainele ființei!

Vocea sa părea să vină acum din tot trupul, pe gură, prin pori, prin celulele sângelui. Iar el se ridica, plutea, eliberat de logica rigidă a lumii din jurul său, sfidând legile universului. Vorbește-mi! Povestește-mi! Ridică sceptrul de fildeș, introducându-l sub copac, chinuindu-se să-l deschidă. Zumzetul deveni și mai puternic acum, devastator. Nu auzi explozia reflectoarelor de jos, șuvoiul de sticlă spartă ce se risipi ca o ploaie de diamante în întuneric. Zumzăitul acela – era vocea lui Dumnezeu, gândi el. Vorbește-mi! Vorbește-mi! Și în vreme ce-

și făcea de lucru cu sceptrul, se simți deodată pustiit, de parcă nici n-ar fi existat până în acea clipă, de parcă toate amintirile i s-ar fi șters, lăsându-l ciudat de liniștit și împăcat și de-o ființă cu noaptea ce-l înconjura, legat printr-o mulțime de fire cu universul. Racordat la cosmos, la întreaga materie ce pulsa până în cele mai îndepărtate estuare ale spațiului, când în expansiune, când în contracție, la stelele ce explodau, la planetele ce se roteau și chiar la inima întunecată a infinitului, încetă să mai existe. Oricine va fi fost acel Belloq, dispăruse fără urme. Singura sa formă de existență rămăsese sunetul ce venea din Chivot. Vocea lui Dumnezeu.

— Acum îl va deschide, zise Indy.

— Oh, zgomotul ăsta, se plânse Marion. Și nici nu-mi pot pune mâinile la urechi. Ce este zgomotul acela?

— Chivotul.

— Chivotul?

Indy se gândi acum la ceva ce-i plutea nelămurit în minte, o amintire obscură. Ce anume? Ceva ce auzise de curând. Ce? Chivotul. Era ceva legat de el. Ce? Ce? Ce?

Chivotul! Încearcă să-ți amintești!

Deasupra, pe lespede. În vârful treptelor primitive, Belloq se chinuia să deschidă capacul. Becurile explodau în ghirlande de sticlă sfărâmată. Până și luna, ce se zărea acum pe bolta nopții, arăta ca un corp ceresc pe cale să erupă și să se sfărâme. Și noaptea, întreaga noapte părea o încărcătură explozivă

conectată la un fitil – un fitil aprins, gândi Indy. Oare ce să fie? Ce mă lupt eu să-mi amintesc și nu reușesc?

Capacul se deschidea.

Asudând din belșug în veșmintele-i greoaie, Belloq forță cu sceptrul, în vreme ce continua să psalmodieze cu o voce acoperită acum cu totul de zgomotul Chivotului. Clipa. Clipa adevărului. Revelația. Misterioasele plase ale necunoscutului. Trase de capac, gemând. Acesta se deschise dintr-o dată, iar lumina ce se slobozi dinăuntru îl orbi. Belloq nu se dădu la o parte, nu se trase îndărăt, rămase nemișcat. Lumina îl hipnotiza cu aceeași forță cu care îl magnetizase sunetul. Era incapabil să se urnească din loc. Încremenise.

Capacul!

A fost ultimul lucru pe care l-a mai văzut.

Pentru că în clipa următoare, bezna nopții fu străpunsă de rachete de foc ce țâșneau cu zgomot din Chivot, de coloane luminoase ce alungau întunericul, de trombe de foc ce pârjoleau bolta. Insula fu încercuită de un inel luminos – o lumină a cărei strălucire se împărtășea oceanului, smulgându-i valuri înspumate, ridicând un val de maree ca o creastă semeață în întuneric. Lumina aceea era lumina din prima zi a universului, lumina originară, a lucrurilor atunci născute, era lumina creată de Dumnezeu: era lumina Genezei. Și ea îl străpunse pe Belloq cu strălucirea dură a unui diamant de neimaginat,

pentru că întrecea bieteles licăriri ale oricărei pietre prețioase. Îi înjunghie inima, cutremurându-l. Și era mai mult decât o lumină – era o armă, o forță ce-l străbătu și-l aprinse ca un miliard de candelas arzând: el se albi, se coloră, în portocaliu, în azuriu, cutreierat de energia ce răbufnea din Chivot.

Iar el zâmbea.

Zâmbea pentru că preț de o clipă el fusese puterea! Ea îl absorbea. Nu existase nici o deosebire între sine și acea forță. Dar clipa trecu. Și ochii i se descompuseră în orbite, lăsând la vedere niște cavități negre, oarbe, iar pielea începu să se cojească de pe oase, răsucindu-se de parcă ar fi fost atinsă de lepră, putrezind, arzând, înnegrită. Iar el tot mai zâmbea. Mai zâmbea și în vreme ce începea să se transforme dintr-o făptură omenească în ceva atins de Dumnezeu, ceva ce se prefăcea, în tăcere, într-un pumn de țărână.

Când luminile începuseră să săgeteze întunericul, când văzduhul fusese cotropit de puterea Chivotului, Indy își închise instinctiv ochii, orbit de acea putere. Și atunci, dintr-o dată, își aminti ceea ce îi scăpase până atunci, de noaptea petrecută în casa imamului. Aceia care vor deschide Chivotul, eliberându-i puterea, vor muri dacă o vor privi... Și, prin tot vacarmul și coloanele de lumină ce făcuseră stelele să pălească, el îi strigase lui Marion:

— Nu privi! Ține ochii închiși!

Marion își întorsese fața la prima

explozie luminoasă, la prima erupție de foc, iar apoi, chiar dacă o nedumeriseră cuvintele lui, își închisese ochii, strângând pleoapele. Era speriată, speriată ca de o putere de dincolo de fire. Și totuși dorea să privească. Și totuși se simțea atrasă de uriașul foc ceresc, de spectacolul nebun al distrugerii în beznă nopții.

— Nu privi! continuase el să-i strige chiar în clipele în care simțea cum se pierde.

El tot repeta. Striga.

Noaptea zumzăia, gemea, urla, huruia precum un dinam; luminile ce pârjoleau întunericul păreau să urle.

Nu privi, nu privi, nu privi!

Stâlpul de foc se proiecta pe cer ca umbra unei zeități, o umbră arzând, mișcătoare, alcătuită nu din întuneric, ei din lumină, din lumină pură. Atârna parcă de boltă, deopotrivă frumos și monstruos, orbindu-i pe cei care îl priveau. El pârjoli ochii soldaților, transformându-i de-a valma în schelete, acoperind pământul cu oase, cu urmele negre ale pârlolului, cu resturi umane. El incendie insula, doborî copacii, răsturnă bărcile, nimici portul însuși. Schimbă totul. Foc și lumină. Parcă ar fi fost o mânia devastatoare, cu neputință de domolit.

El izbi statuia de care erau legați Indy și Marion: aceasta se sfărâmă până se făcu pulbere și încetă să mai existe. Și atunci capacul Chivotului se închise, văzduhul se întunecă din nou, iar

oceanul se cufundă în tăcere. Indy așteptă mult timp până să deschidă ochii.

Chivotul strălucea pe lespede de piatră.

Strălucea cu o intensitate ce sugera o tăcere împăcată și un avertisment cumplit.

Indy o privi pe Marion cu ochi mari.

Se uita și ea fără grai în jur, holbându-se la dezastrul provocat de Chivot. Nimicirea, ruină, moarte. Deschise gura fără să spună nimic.

Nu era nimic de spus.

Absolut nimic.

Pământul din jurul lor rămăsese neatins de pârjol.

Marion își ridică fața spre Chivot.

Întinse foarte încet mâna, apucând-o pe-a lui Indy și-l ținu strâns.

13.

Epilog: Washington, D.C.

Soarele se strecura prin geamuri în biroul lui Musgrove. Afară, dincolo de o pajiște, se zărea o livadă cu vișini, iar cerul dimineții era de un azur pal. Musgrove ședea la biroul său, avându-l alături, pe un scaun, pe Eaton. Se mai afla acolo un bărbat care stătea în picioare, rezemat de perete și care până atunci nu rostise nici un cuvânt; avea în el ceva din aerul șters, anonim și respingător al birocratului. Poate că era și el ștampilat, își zise Indy, purtând pe frunte, întipărite cu litere groase, cuvintele: Funcționar public important.

— Vă mulțumim pentru serviciile dumneavoastră, spuse Musgrove. Cât despre onorariul în bani gheață, presupunem că a fost satisfăcător.

Indy încuviință din cap, aruncându-i o privire lui Marion, apoi lui Marcus Brody.

— Totuși nu înțeleg de ce nu poate muzeul să intre în posesia Chivotului, spuse Marcus Brody.

— Se află undeva, la loc sigur, răspunse Eaton evaziv.

— Chivotul reprezintă o uriașă forță,

spuse Indy. Acest lucru trebuie înțeles bine. Analizat. Nu-i lucru de joacă, să știți.

Musgrove încuviință din cap:

— Specialiștii noștri cei mai buni lucrează chiar acum la el.

— Numiți-i, insistă Indy.

— Nu pot, din rațiuni de securitate.

— Chivotul fusese destinat muzeului. Ați fost de acord. Acum îi trageți cu specialiștii. Brody, care e aici de față, e unul din cei mai mari specialiști în domeniu. De ce nu-i acordați și lui șansa de a lucra alături de specialiștii dumneavoastră?

— Indy, interveni Brody, lasă. Renunță.

— Nici nu mă gândesc. Toată afacerea asta m-a costat foarte mult, de-ar fi să încep cu pălăria mea favorită.

— Vă asigur, domnule Jones, că Chivotul este în siguranță. Iar puterea sa – dacă e să acceptăm povestea dumneavoastră – va fi analizată la timpul potrivit.

— „La timpul potrivit”. Mi-amintiți de scrisorile primite de la avocații mei.

— Uitați ce e, interveni Brody pe un ton iritat, noi nu dorim decât Chivotul pentru muzeu. Mai dorim de asemenea și niște asigurări că el nu va suferi nici un fel de stricăciuni majore cât timp se va afla în posesia dumneavoastră...

— Le aveți, răspunse Eaton. Cât despre eventualitatea ca Chivotul să meargă la muzeul dumneavoastră, mă tem că va trebui să reanalizăm poziția noastră inițială.

În tăcerea ce se așternu, se auzea doar ticăitul unui ceas. Birocratul fără identitate se juca indiferent cu butonii de la cămașă.

Indy spuse pe un ton liniștit, categoric:

— Încă nu știți pe ce vulcan stați, nu-i așa?

Se ridică, sculând-o și pe Marion de pe scaunul ei.

— Vom ține legătura, firește, zise Eaton. A fost amabil din partea dumneavoastră să ne faceți această vizită. Apreciem ceea ce ați făcut.

Afară, sub razele calde ale soarelui, Marion îl prinse pe Indy de braț. Brody își târșăia picioarele alături de ei.

— Se pare că n-au de gând să-ți spună nimic, așa că ar fi poate mai bine să dai uitării Chivotul și să te bucuri de viața Jones, spuse Marion.

Indy îi aruncă o privire lui Brody. Știa că fusese văduvit de ceva ce i se cuvenea.

— Mi-nchipui că au ei un motiv să țină cu dinții de Chivot, își dădu Brody cu părerea. E o dezamăgire cruntă totuși.

Marion se opri pentru a-și scărpinga un călcâi.

— Încearcă să te gândești la altceva, îi sugeră Marion lui Indy.

— La ce, de exemplu?

— Păi, la asta, zise ea, sărutându-l.

— Nu suplinește Chivotul, zâmbi el. Dar va trebui să mă mulțumesc cu atât.

Ambalajul de lemn purta pe-o latură o inscripție: STRICT SECRET,
SECURITATEA ARMATEI, 9906753. A NU

SE DESCHIDE. Era așezat pe un șasiu rulant, pe care magazionerul îl împingea înaintea sa. Abia de-i dăduse vreo atenție. Lumea sa era plină de asemenea cutii, cele mai multe ștampile, cu inscripții inteligibile. Numere și iar numere, coduri secrete. Devenise de-a dreptul imun la hieroglife de acest soi. Nu-l interesa decât cecul său săptămânal. Era bătrân, adus de spate și puține lucruri îi trezeau interesul în viață. Cu siguranță. Nici unul din aceste ambalaje. Umpleau magazia cu sutele, iar pe el nu-l încerca nici un pic de curiozitate față de vreunul din ele. Și nici pe altcineva, după cum se părea. Din câte știa el, nimeni nu-și bătea capul să le deschidă vreodată. Erau depozitate și lăsate să se strângă, umplând încăperea până la refuz. Ambalaje peste ambalaje, se aflau acolo cu sutele. Adunând praful, acoperindu-se cu pânze de păianjen. Bărbatul împinse șasiul suspinând. Ce importanță mai avea încă o cutie în plus? Îi găsi un loc, o lășă să lunece acolo, după care rămase locului, introducându-și un deget în ureche și răsucindu-l zdravăn. La naiba, își zise el. Va trebui să-mi fac un control al auzului.

Era convins că auzise un zumzăit surd.

— SFÂRȘIT —

INDIANA JONES **și** **TAINA TAINELOR**

1934

**BELLOQ ȘI INDIANA JONES, DORE
DESCOPERE CHIVOTUL SFÎNT A
MOISE, ADEVĂRATA TAINĂ A TAINELOR
NEPAL, EGIPT, PERU, TREI STATE STRĂBINE
DE INDIANA JONES ȘI BELLOQ, ULTIMUL
LUCREAZĂ PENTRU HITLER.**

INDIANA JONES E SINGUR.

**EDITURA ELIT COMENTATOR
BUCUREȘTI 1993**

VOLUMUL 1 și 2

^{1} E vorba de Chivotul Așezământului din Vechiul Testament, o cutie în formă de arcă, în care erau ținute vasul de aur cu mana cerească, toiagul lui Aaron și Tablele legii. Acest Chivot a stat în Cortul Mărturiei, apoi în Templul lui Solomon și, în cele din urmă, a dispărut.

^{2} The Raven – corbul (homofonie) intraductibila, între numele firmei și al personajului căutat de Indiana Jones (n. tr.).

Table of Contents

1. Peru	3
2. Berlin	41
3. Connecticut	47
4. Berchtesgaden. Germania	71
5. Nepal	77
6. Șantierul arheologic Tanis, Egipt.	110
7. Cairo	115
8. Cairo	128
9. Șantierul din Tanis, Egipt	154
10. Șantierul Tanis, Egipt	187
11. Mediterana	209
12. O insulă în Mediterana	225
13. Epilog: Washington, D.C.	243